

GROOT ROTTERDAM PANORAMA

2 DECEMBER 1937 — No. 48

LOSSE NUMMERS 15 CENT

IN DIT NUMMER: EEN EXPEDITIE NAAR NIEUW-GUINEA

Een prachtige opname aan het strand van een der Zuidzee-eilanden, het gebied, dat door de expeditie van dr. Bernatzik werd bezocht.

Oorlogvoeren, koppensnellen en jagen zijn de liefste bezigheden der mannen. Een der Papoea's van de Boven-Purari-rivier in krijgstoel. Bernatzik en zijn gezelschap verkeerden aanhoudend in levensgeraard, want erg betrouwbaar bleken de inboorlingen niet te zijn.

een haartje uit de knie trok, welk voorbeeld meteen door alle anderen gevolgd werd! Zij meenden hierdoor toovermacht over de blanken te krijgen en nadat Bernatzik op die manier „geplukt” was, sloten de inboorlingen openlijk vriendschap. Het ijs was gebroken... en de blanken zouden ontdekkingen doen, die hen ten zeerste verbaasden.

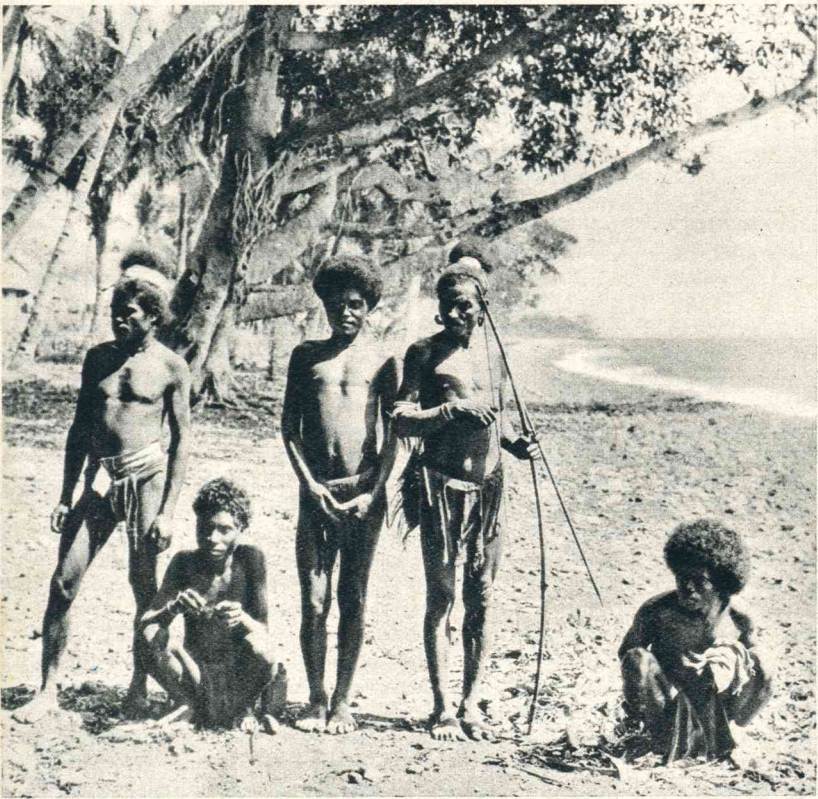
Een verrassende ontdekking op Nieuw-Guinea

Twintigduizend Papoea's zijn pas toe aan het steenen tijdperk. De weduwen dragen den schedel van hun overleden echtgenoot tot hun dood bij zich.

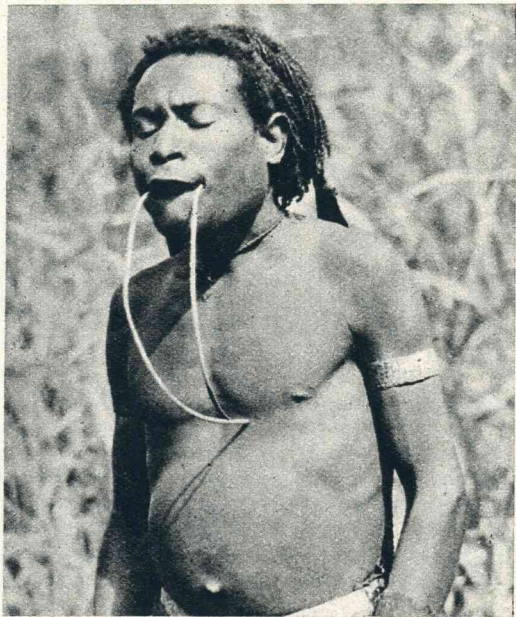
Tijdens zijn expeditie naar de Zuidzee-eilanden is de bekende ontdekkingsreiziger dr. Hugo Adolf Bernatzik op een volk van twintigduizend Papoea's gestooten, die nog even primitief leven als de menschen uit het steenen tijdperk! De ontdekkingsreiziger vloog over het woeste landschap in het hart van Nieuw-Guinea, over streken, door geen blanke ooit betreden, toen hij op een hoogvlakte, tweeduizend meter boven zee gelegen, te midden van een ondoordringbaar gebergte een uitgestrekte nederzetting van inboorlingen ontdekte. Na een vlote landing begaf Bernatzik zich met zijn gezelschap naar de hutten. Er had zich daar een groote menigte van kleine, afzichtelijke Papoea's verzameld. In plaats van zich vijandig of beangst te toonen, kwamen de inboorlingen aanstonds op de blanken af en begonnen hen te betasten! Zij stieten daarbij zonderlinge keelgeluiden uit... maar hun gedrag werd bepaald hinderlijk, toen een der jongens den ontdekkingsreiziger

Een der zonderlingste ontdekkingen, die Bernatzik onder deze „wildes” deed, was het gebruik, dat de weduwen den schedel van hun overleden echtgenoot in een soort draagnet tot aan hun dood toe bij zich dragen. Het hoofdhaar hebben zij kort afgesneden en het lichaam geheel met leem besmeerd.

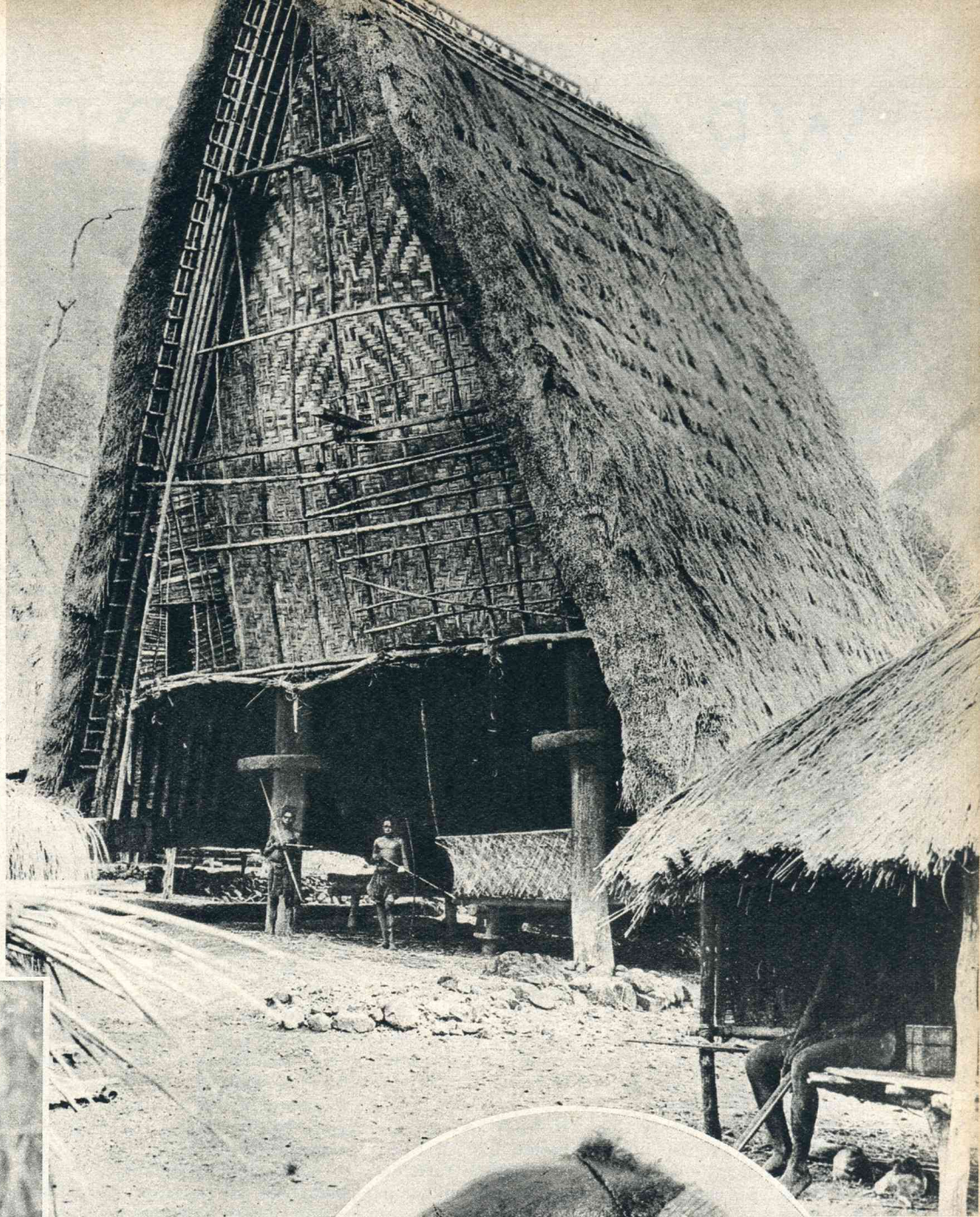

De Papoea's, die Bernatzik ontdekte, waren zeer oorlogzuchtig. Het koppensnellen en menseneten waren er nog aan de orde van den dag. Zij kwamen nooit in aanraking met andere stammen en leefden totaal afgesloten van de wereld. Zij konden zelfs niet gelooven, dat er.... nog meer menschen op de aarde waren dan zij alleen en leven nog geheel in 't steenen tijdperk. IJzer kennen zij niet, geen tabak, zelfs geen glazen kralen, een der primitiefste handelswaren tusschen blanken en kleurlingen. Hun grasmatten naaiden zij aan elkaar met naalden, uit been vervaardigd. Hun messen maakten zij eveneens uit beenderen. Hun overige werktuigen waren alle van steen, terwijl zij ruur maakten door twee stukken hout net zoo lang over elkaar te wrijven tot 't hout zacht begon te gloeien. Hun wapens zijn boog en pijl en deze weten zij meesterlijk te hanteeren. Een groep Papoea's, tot voor kort nog koppensnellers en menseneters.

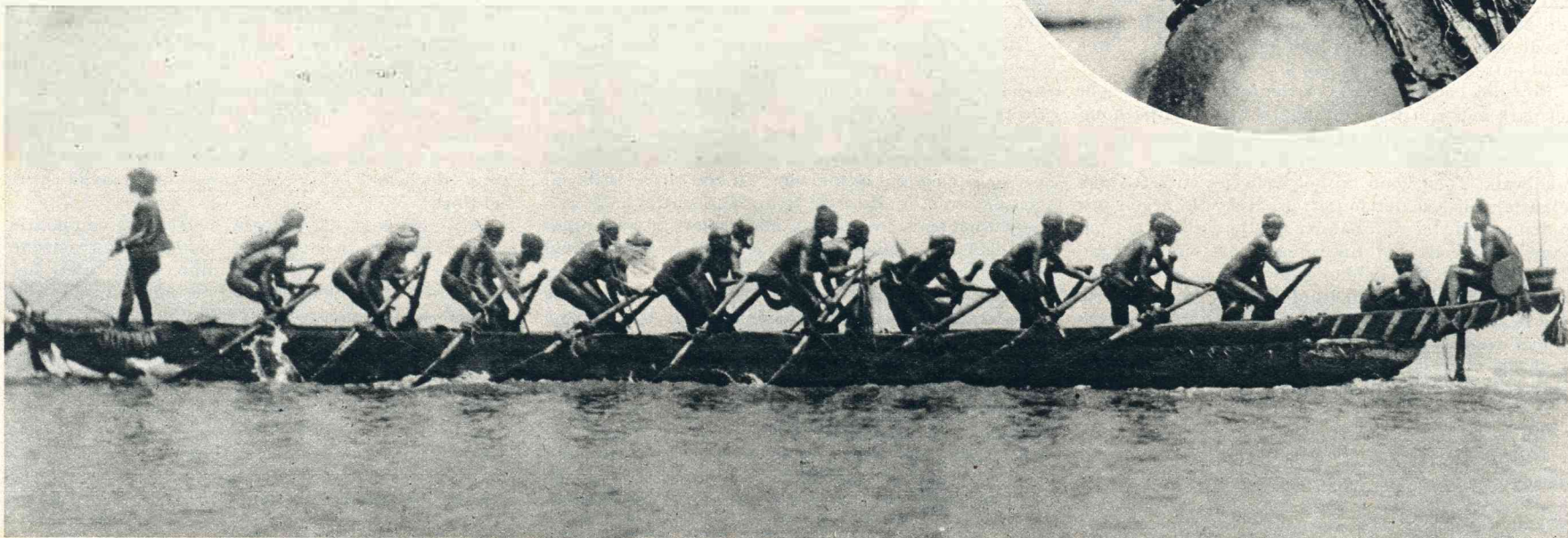

De jongens, die den mannelijken leeftijd bereiken, moeten, alvorens tot den kring der volwassenen te worden toegelaten, bewijzen leveren van zelfbeheersching en wilskracht. Een der opdrachten luidde, dat zij een gebogen stok zoo ver moesten inslikken totdat 't eind ervan heelemaal in de maag zat! Een der Papoea-jongens was zoo welwillend voor Bernatzik te poseeren, terwijl hij zich oefende in deze moeilijke kunst.

Een der typische hutten, waarin de koppensnellers en menseneters leven. Het is verwonderlijk, wat zij met vlechtwerk weten te bereiken.

Rechts: Een der prachtige markante typen, die Bernatzik tijdens z'n verrassenden expeditietocht in 'thart van Nieuw-Guinea ontdekte.

De woeste bergstroomen zijn meestal moeilijk te bevaren, maar de Papoea's worden daarin van kinds af aan geoefend. Zij weten met hun lichte booten vaak jabelachtige snelheden te bereiken. Hierboven: een foto van een met tweeëntwintig koppen bemande prauw tijdens een tocht langs de kust.

WRAAK IS ZOET....

door John D. Claverten

Waarzeggen uit de lijnen van uw hand! Dames en heeren, laat u hier de toekomst voorspellen! Treedt binnen bij de schoone Myra el Raschi, de onfeilbare profetes! Komaan, dames en heeren, hier is uw geld goed besteed en werpt het gouden vruchten af!"

De pseudo-harlekin schreeuwde zijn keel schor en trok met een uitnoodigend gebaar het tentdoek open, dat den toegang af sloot tot de schoone Myra el Raschi. Dokter Roy Stevenson bleef aarzelend staan, nam een besluit en glipte lachend naar binnen. In de halfduistere tent zat een jong meisje met een donker uiterlijk en een smal, knap gezicht en gehuld in 'n exotisch, met gouden sterren en loovers bezaaid gewaad. Op de tafel voor haar stond een glanzende metalen bol en een fosforiseerend doodshoofd, waarvan de aanblik in staat was minder koelbloedige menschen dan Roy Stevenson een griezel van afgrijzen en angst langs den rug te jagen.

"Uw toekomst, meneer?" vroeg een prettige stem.

Het gelaat van het meisje was glimlachend naar hem opgeheven en geamuseerd strekte hij zijn hand uit. De beroemde Myra el Raschi nam haar aan en bestudeerde met een quasi ernstigen blik de dooreenloopende lijnen.

"Uw levenslijn ligt gunstig," klonk het gedempt van haar lippen. "Wat u zich voorstelt van de toekomst zult u zonder groote moeilijkheden bereiken. Als u de noodige zorgvuldigheid in acht neemt, is u een lang leven beschoren."

"Hm," bromde Roy Stevenson, maar half tevreden met die vaagheden. "Ik heb al eens gehoord van een hartlijn, schoone Myra el Raschi. Hoe zit het daarmee — met de liefde bedoel ik?"

De beroemde Myra el Raschi bloosde en liet zijn hand los. "In de liefde zult u hetzelfde succes oogsten als in uw streven naar een groote carrière, meneer," antwoordde ze waardig.

"Dank u," glimlachte Roy. "Hoeveel kost me die veelbelovende voorspelling, aanbiddelijke Myra?"

"U kent het liefdadig doel, het minste tarief is een pond," zei het meisje en thans bloosde zij tot in haar hals.

"Ik zal u twee pond betalen voor uw lieve oogen," schertste Roy, "en vijf pennies voor uw voorspelling. Eerlijk bekend voel ik me bekocht voor die vijf pennies."

De blozende Myra el Raschi verbeet een glimlach en Roy deponeerde met een ernstig gezicht twee pond en een vijf pennystuk op tafel. De waarzegster boog dankend het hoofd en toen hij met een lachen groet de tent verliet, bleef zijn blik het laatst rusten op een takje gouden regen, dat zij in haar corsage droeg. Buiten greep hij den harlekijn bij den arm, een aanvallig jongmensch, dat in het dagelijksche leven een hoogadelijken naam droeg.

"Wie is zij, pias?"

"Wie — de schoone Myra?" grijnsde de jeugdige burggraaf. "Zuster Jane van het Algemeen Hospitaal, geloof ik. Als u soms nog meer knappe meisjes wilt zien, dan moet u drie tenten verder gaan. Daar treedt m'n nichtje op als Koningin van Saba. Twee pond entree. 't Is te geef, als je ze niet kent..."

Roy ging lachend verder en slenterde kris kras door het park met zijn vele gemakkelijheden. Hij schommelde voor een shilling en nam een twaalfrittenkaart voor den draaimolen, bezocht het hippodrome en de cake-walk. Toen vond hij het welletjes en zette zich te rusten bij een der buffetten. Het was negen uur in den avond, toen hij Sandry Castle verliet, met het tevreden gevoel, dat hij ruimschoots zijn deel geofferd had aan het liefdadig doel, waarvoor de hertogin van Burlington dit tuinfeest had gearrangeerd. Van de Theems kwam een dichte mistbank opzetten en met den kraag van zijn jas opgeslagen liep hij naar de bushalte voor Richmond, die een kwartier gaans van het kasteel verwijderd lag.

Om kwart voor negen verliet de beroemde Myra el Raschi de waarzegsterstent, legde haar exotische kleederdracht af en hulde zich in haar eenvoudig verpleegsterscostuum. Toen zij haar ontvangsten afdroeg, bleek zij met haar kunst tot een der meest lucratieve ondernemingen van het tuinfeest te hebben behoord en blozend nam zij het complimentje

van de oude hertogin van Burlington in ontvangst. Na zich te hebben verkwikt met een kopje thee, trok zij haar leeren jas aan, gespte een paar beenkapen om en stapte op haar motor.

Het was koud in den mist en bovendien gevaarlijk rijden. De weg was bedekt met auto's en voetgangers, die van het tuinfeest terugkeerden, en voorzichtig zocht zij haar weg tusschen het drukke verkeer. Halverwege de bushalte kwam zij de voetgangers voor. Zij gaf meer gas en trachtte zich bij den veiligen stroom auto's aan te sluiten. Plotseling, in een bocht, zag zij een gedaante voor zich op den weg. Zij remde krachtig, slipte, wierp haar stuur om teneinde een aanrijding te vermijden, doch reed recht op den haastig opzijspringenden voetganger in. De man viel en bevangen van schrik slingerde zij nog vijftig meter door, voor zij den motor tot stilstand kon brengen....

Doodsbleek en ontdaan zette zij haar motorfiets aan den kant van den weg. Het ongeluk was opgemerkt en de auto's, die achter haar aan kwamen, stopten met een naargeestig knarsen van de remmen. Toen zij de ongeluksplek bereikte, was het slachtoffer omringd door een dichte haag autorijders, die verward dooreenliepen en schreeuwden.

"'t Is niet erg! Nee, maar hij kan niet lopen! Een dokter! Waar woont hier een dokter?"

Zenuwachtig en bevend trachtte zij door het groepje heen te dringen. Eensklaps voelde zij een hand op haar arm. "Zuster Jane, gelukkig dat u hier is," zei een onbekende stem. "Wilt u zoo goed zijn even naar de bushalte te loopen? Daar vindt u telefoon. Belt u dokter MacLane even op, die woont hier vlakbij."

"Wie... wie is het?" bracht ze stamelend uit.

"Ik weet het niet, maar het is gelukkig niet ernstig," hoorde zij tot haar verlichting. "Een gebroken been of misschien slechts gekneusd. Het had erger kunnen zijn. Hij is aangereiden door een motor, maar de bestuurder schijnt doorgereden te zijn. Gaat u even, zuster?"

Werktuiglijk gehoorzaamde zij. Toen zij terugkwam van de bushalte, zag zij juist nog, dat de gewonde in een auto gedragen werd. Hij kreunde van pijn, het portier ging dicht en achter het stuur nam een heer plaats, in wien zij dokter Fenteley herkende van het Kinderhospitaal. De stroom auto's zette zich in beweging en een oogenblik later stond zij half verwezen bij haar motor. Niemand had haar iets gevraagd, politie viel niet te bekenen en geen sterveling scheen te weten, dat zij het was, die de aanrijding veroorzaakt had. Werktuiglijk als een slaapwandelaarster stapte zij weer op haar motor en reed naar het hospitaal.

"Is er soms een gewonde binnengebracht — slachtoffer van een aanrijding?" was haar eerste vraag aan den portier.

"Na acht uur niet, zuster," kreeg zij ten antwoord. Het was, of er een last van haar hart viel. De kwetsuren schenen zich dus niet ernstig te laten aanzien, anders had dr. Fenteley den gewonde wel in het Algemeen Hospitaal op laten nemen.

In weerwil van die geruststellende gedachte worstelde zuster Jane dien nacht met de eerste groote moeilijkheid in haar leven. Zij stond voor een gewetensvraag, waarop zij geen antwoord kon geven. Moest zij zich bekend maken, als morgen de politie den onbekenden veroorzaker van de aanrijding verzocht zich aan te melden? Of zou zij het stilzwijgen bewaren om de straf te ontloopen, die haar wellicht wachtte? Den heelen nacht bleef zij zich pijnigen met die vraag en doodmoed en besluiteloos stond zij 's morgens op.

Haar eerste gang was naar de zitkamer van de zusters, waar de ochtendbladen lagen. Haar oogen vlogen de kolommen langs, maar zij zocht tevergeefs naar de vermelding van het ongeluk. Evenmin gewaagden de politieberichten ervan, die om negen uur door de radio werden uitgezonden. Zij ademde verlicht, maar toch begreep zij dat stilzwijgen niet goed. Waarom had het slachtoffer geen aangifte gedaan van het ongeluk? En waarom zweeg ook dr. Fenteley, wiens plicht het feitelijk was behulpzaam te zijn bij de opsporing van den schuldige?

Neen, zij begreep het niet en urenlang behield zij het gevoel, dat haar een dreigend onheil boven het

hoofd hing. Om elf uur dien morgen werd zij onverwachts bij de directrice ontboden. Zij schrok en vreesde, dat de politie gekomen was om haar te verhooren. Zij kreeg een angstig visioen van gebrukte rechtters en een getraliede cel en klopte bevend aan.

Haar vrees bleek echter ongegrond te zijn, de directrice was alleen. "Zuster, u hebt binnendienst volgens het rooster, maar ik zal u af laten lossen," begon de directrice op haar gewonen zakelijken toon. "Dokter Stevenson heeft naar u gevraagd."

"Naar mij gevraagd?" informeerde zij verbaasd. "Ik ken geen dokter Stevenson."

De directrice haalde de schouders op. "Zuster Jane, dat bent u, geloof ik. Wilt u er terstond na het tweede ontbijt heengaan? Richmond, Kew Road negentien."

Zij knikte, het interesseerde haar ook niet, hoe dr. Stevenson haar kende. Tegen half een begaf zij zich op weg. Kew Road 19 was een aardig villaatje, omgeven door een grooten tuin. Een bejaarde dame deed haar open. "Ik ben de huishoudster," zei ze vriendelijk, toen zij haar naam had genoemd. "Wilt u mij maar volgen? Dokter heeft gezegd, dat ik u terstond bij hem toe moest laten, als u er was."

Zij ontdeed zich van haar mantel en trok een witte jas aan. Vermoedelijk moest zij assisteren bij de behandeling van een patiënt, dacht ze. Zij volgde de huishoudster naar een kamer, die uitzicht gaf op den herfstigen achtertuin en bleef bij den drempel plotseling staan. Op een stoel zat de aardige jongeman, die gisteren in haar waarzegsterstentje twee pond had betaald voor den blik in haar oogen. Zijn beenen waren op een anderen stoel uitgestrekt en onder de gebloemde gewatteerde deken, die erover lag uitgespreid, kwam een voet te voorschijn, die in een monsterachtig verband zat.

"Welkom, zuster," zei hij met een ernstig glimlachje. "Mijn naam is Roy Stevenson en ik heb u laten ontbieden, om u te verzoeken mij te willen verplegen. Ik kan mijzelf niet helpen en om het uur moeten de verbanden om mijn voet verwisseld worden. Doe de deur dicht, als u wilt — ik ben gisteravond na afloop van het tuinfeest nabij Sandry Castle aangereiden door een motor en ongeveer alle voetspieren zijn gekneusd, gescheurd of beschadigd."

Zuster Jane werd doodsbleek en sloot werktuiglijk de deur. Hier zat haar slachtoffer dus — zonder te vermoeden, dat hij alle ongemak en pijn aan haar te wijten had. Zij voelde zich in een situatie gebracht, die haar kwelde en benauwde. Zij moest al haar geestkracht te hulp roepen om zich te kunnen beheerschen en dwong zich tot een meewarig glimlachje, dat zij als gehuicheld voelde.

"Ik ben geheel tot uw beschikking, dokter," hoorde zij zichzelf als in een droom zeggen en daarop trad zij de kamer verder in.

Zuster Jane had voorheen nooit geweten, wat vroegeng was. Zij leerde dit knagende gevoel voor het eerst kennen, toen zij dien middag het smartelijk vertrokken gezicht aanschouwde, waarmee Roy Stevenson de pijnlijke massage van zijn voet- en been-spieren onderging. Het was dr. Fenteley, die hem behandelde en haar meteen onderriichte, hoe zij het in den vervolge moest doen. Roy's pijnlijk verwrongen gezicht riep een reflexgevoel in haar hart te weeg, dat haar bijna de tranen in de oogen perste.

"Ja, dat heb je nu allemaal aan dien onbekenden wildeman te danken," bromde Fenteley, terwijl hij bezig was. "Dat rijdt maar raak tegenwoordig — mist of geen mist. Vindt u het niet dwaas, zuster: dokter vertikt het aangifte van het ongeluk te doen."

Zij voelde Roy's blik op zich rusten en kon niet voorkomen, dat zich een diepe blos op haar blank gelaat afteekende. "Waarom niet?" vroeg zij zwak, doch met een gevoel van onuitputtelijke verlichting.

"Wel, hij zegt, dat hij met dien soesah van politie en gerecht niet te maken wil hebben," antwoordde Fenteley. "Maar ik vraag op mijn beurt, waar het heen moet, als dergelijke onverantwoordelijke individuen ongestraft den weg onveilig kunnen blijven maken. Hij heeft zich niet eens om de gevolgen van zijn onvoorzichtigheid bekommerd — als er een lijk was achtergebleven, zou hij ook doorgereden zijn."

Elke beschuldiging doorboorde haar hart. Zij voelde behoefte den onbekende te verdedigen, doch haar geheim hield haar lippen gesloten. Gelukkig voorkwam Roy zelf, dat zij een gepast antwoord zou moeten huichelen. "In ernst, zuster, de onfeilbare Myra el Raschi was gisteren 'n erbarmelijke profetes," zei hij schertsend. "Zij voorspelde me een lang leven, maar het is meer geluk dan wijsheid geweest."

dat ik nu niet netjes opgebaard in het hospitaal lig."

"Ja, u was wel ongelukkig," antwoordde zij zacht. "Het spijt me erg." Zij beet zich op de lippen — had zij zich misschien verraden? Snel voegde zij eraan toe: "Voor vijf pennies kon u ook eigenlijk geen behoorlijke voorspelling verwachten, dokter."

Zij keek hem aan met een glimlach, die ondeugend bedoeld was, maar dien zij voelde als een komediantachtige grijns. Dat comediespel ging haar niet af. Zij kon niet huichelen, doch zich alleen maar schamen, om de rol, die zij gedoemd was te spelen.

Toen dr. Fenteley vertrokken was, schikte zij de kussens recht en zette zich tegenover hem. Haar blik viel op het ochtendblad. "Wil ik u wat voorlezen, dokter?"

"Laten we liever wat praten, zuster. Het tuinfeest was schitterend; hoeveel hebt u wel ontvangen?"

Met een trotsch gevoel noemde zij haar waarzegstersrecepte en 'n half uur lang spraken ze geamuseerd over de verschillende gemakkelikheden. Toen verliet hij haar voor thee te willen zorgen. Zij verliet de tuinkamer en toen zij vijf minuten later terugkeerde, lag Roy met zijn hoofd tegen de leeren rugleuning van zijn fauteuil en sluimerde vast. Met een verlegen gevoel, dat haar anders vreemd was tegenover haar patiënten, beschouwde zij zijn gelaat. Zij vond hem knap en toen zij den pijnlijken trek om zijn mond zag, betrapte zij zich op het verlangen haar hand door zijn donkere haren te strijken, teneinde hem als bij een kind zijn pijnen te doen vergeten.

Zachtjes verliet zij de kamer en pas een vol uur

later klonk de schel door het huis. "Ik heb geslapen, zuster Jane," zei hij vroolijk, toen zij binnentrad. "U moet me verontschuldigen, ik heb vannacht geen oog toegeedaan."

"Evenmin als ik," lag het op haar lippen, maar zij hield de woorden nog gelukkig bijtijds in. "t Is tijd voor het verband, dokter," zei ze punctueel.

"t Is tijd voor het verband, dokter," echode hij schertsend. "Zou je dat dokteren niet kunnen vergeten, zuster Jane? Als ik het hoor, krijg ik telkens het onprettige gevoel, dat ik met mijn kaduke body u onder behandeling heb in plaats van omgekeerd."

"De reglementen schrijven ons voor een gepast eerbied in acht te nemen tegenover een dokter," antwoordde zij lachend. "Maar als het u genoeg kan doen, zal ik dokter Roy zeggen."

"Heel goed, zuster," zei Roy tevreden en hij keek haar daarbij aan met een blik, die haar blozend het vertrek deed verlaten om de verbandtrommel te halen.

Drie weken lang, de Zondagen niet uitgezonderd, verscheen zuster Jane 's morgens stipt op tijd in de ziekenkamer van dr. Roy Stevenson en keerde eerst 's avonds laat naar het hospitaal terug. Zij was vergeten, dat hij een slachtoffer was van haar eigen onvoorzichtigheid, las hem 's morgens en 's middags een paar uur voor, besprak hoogst ernstige onderwerpen en onderhoudt zich schertsend met hem over luchtiger dingen. In den aanvang van de vierde week viel het haar echter op, dat dr. Fenteley zijn patiënt

met een eigenaardigen blik begon aan te zien.

"Hm, zou je morgen niet eens probeeren wat te loopen?" vroeg hij in het midden van de week.

"Loopen?" echode Roy Stevenson. "Denk je, dat ik het al zou kunnen wagen met die gescheurde spieren?"

"Je kon het althans eens probeeren. Gaat het niet, dan kun je er altijd nog een paar dagen rust aan vastknoopen."

"Ik zou eens kunnen zien, hoe 't me bevalt," stemde Roy ietwat onwillig toe. "Dan beginnen we morgen maar in den tuin met een dag of tien te oefenen en als zuster Jane me krachtig genoeg ondersteunt, zal ik het wel weer leeren."

Weer trof Jane de eigenaardige blik, waarmee dr. Fenteley zijn jongeren collega aanzag, maar die blik zwierf thans ook haar richting uit.

"Het gaat zuster Jane ook min of meer aan," ging Fenteley onmeedoogend voort. "Haar directrice heeft me opgebeld. Zij wilde weten, of het nog lang duurde. 't Was volstrekt de bedoeling niet haar te haasten, maar er zijn zooveel zieken in dit jaargetijde, dat zij een noodhulp zal moeten nemen, als zij niet binnen afzienbaren tijd vrij is."

"Goed," knorde Roy. "Ik zal me haasten met die beenbrekende oefeningen. Maar de verantwoording is niet voor mij, als je daar maar om denkt."

"Ik denk, dat alle verantwoording voor jou komt," zei Fenteley met een raadselachtig glimlachje, dat Jane niet begreep, en daarop nam hij zijn hoed en ging heen.

Roy's belofte, dat hij zich haasten zou, kreeg dien avond een geheel bijzondere beteekenis voor zuster Jane. Zij zat zooals gewoonlijk in het avonduur in een fauteuil tegenover hem en las hem voor uit een pas verschenen boek. Als bij intuïtie voelde zij echter, dat het werk hem niet boeide. Zijn blik zwierf verstrooid rond en rustte het meest op haar gelaat.

"Zuster Jane, laat dat boek eens rusten," zei hij plotseling. "Ik heb je wat te vragen." Zijn toon was opgewekt, doch zijn stem trilde van nauw bedwongen opwinding.

Zij liet het boek zakken en kreeg een zenuwachtig gevoel van verwarring over zich, dat zij tevergeefs van zich af trachtte te zetten.

"Kijk me aan en luister, zuster Jane," zei hij met een vreemden klank in zijn stem.

"Ja, dokter," gehoorzaamde zij, terwijl zij trachtte te glimlachen.

"Ja, Roy," zei hij dwingend.

"Ja, Roy," kwam het onzeker over haar lippen.

"Ik heb je iets te vragen, Jane," hernam hij vastberaden. "t Is vandaag de laatste dag, dat ik me hulpbehoevend mag voelen. Ben ik een lastige patiënt voor je geweest?"

"Nee... Roy."

"Ik ben blij het te hooren," zei hij, diep ademhalend. "Nu komt er een eind aan deze verhouding. Maar ik zou voortaan iets beters voor je willen zijn dan een prettige patiënt. Jane, lieveling, zou je me als man willen hebben?"

Hij nam haar hand en omvatte deze met een teederen druk. Zijn oogen lieten de hare niet los en blozend van verwarring staarde zij hem aan. Zij wilde hem antwoorden, dat zij zich geen lieveren man kon wenschen dan hij, doch eensklaps viel de comédie haar te binnen, die zij hier speelde. Het was het slachtoffer van haar onvoorzichtigheid, dat haar die vraag stelde, en hoewel alles goed afgelopen was, had het niet aan haar gelegen, dat zij zijn moordnares niet was geworden. Al het bloed week uit haar gelaat en verschrikt wendde zij haar blik van hem af. Moest zij met dat pijnlijke geheim blijven voortleven? Zou het haar niet voortdurend bezwaren en haar telkens weer kwellen, als er in haar bijzijn over het ongeluk gesproken werd? Nee, dat zou een ondraaglijke last worden op den duur, zij kon hem veel beter alles eerlijk bekennen....

"Roy," begon zij plotseling zenuwachtig en met afgewenden blik, "ik moet je iets zeggen — een heel pijnlijk iets..."

Zij zag niet den glimlach op Roy's gelaat, maar zij voelde, hoe zijn hand haar lippen sloot. "Stil, lieveling, ik wist alles," hoorde zij hem zeggen. "Maar ik heb me gewroken en de wraak is zoet. Kijk eens, wat de schuldige verloor bij dat overigens onbeduidende ongelukje..."

Beschaamd en met een traan van ontroering in haar oog sloeg zij haar blik op. En toen brak er een zachte glimlach door op haar ontdaan gelaat. In Roy's hand lag het geheel verwelkte takje gouden regen, dat de schoone Myra el Raschi op het tuinfeest had gedragen....

At het bloed week uit haar gezicht en verschrikt wendde zij haar blik van hem af....

Alles wat voor eventuele feestgelegenheden noodig is, wordt door de meisjes zelf klaar gemaakt. Zij moeten persoonlijk zorgen voor het noodige brood, de taarten en gebakjes en leeren aldus letterlijk en figuurlijk de handen uit de mouwen te steken, zoodat ze later op hun verblijf in de school kunnen terugzien als op een periode, die hen tot degelijke en bekwaame huisvrouwen heeft omgevormd.

Mevrouw Sapp, een der vooraanstaande leidende figuren van de school, legt met moederlijke bezorgdheid de laatste hand aan het eenvoudig maar smaakvol avondtoiletje van een harer pupillen. Zoo'n dansavond kan voor het meisje het beginpunt vormen van een geheel anderen kijk op het leven en vooral van betere levensomstandigheden, die haar eerstdaags in staat zullen stellen zich definitief te verheffen boven het minder gunstige peil van haar verleden, dat haar ten slotte in de „school” heeft doen belanden.

Alles wat later van pas kan komen om de meisjes in staat te stellen in haar eigen onderhoud te voorzien, wordt haar tijdens haar verblijf, dank zij de speciale cursussen, bijgebracht. Op onze foto ziet u br. hoe een van de jongedames door een harer vrouwelijke collega's wordt „gepermanent” volgens alle regelen der kapperskunst.

Een verbeteringsschool voor meisjes

Opvoeden en beter maken, méér werkelijke levenskansen scheppen voor de betrokkenen, is het leidend principe dat aan tal van Amerikaansche verbeteringsscholen ten grondslag ligt. Een van de meest typische instellingen op dit gebied vindt men in den staat Oklahoma, onder leiding van mevrouw Burnham. De directrice gaat hierbij uit van het volgend idee: wanneer een meisje, tengevolge van een wetsovertreding, in de school terecht komt, is 't niet voldoende haar een bepaalden straftijd te laten doormaken, maar men moet haar tevens de beste toekomstmogelijkheden scheppen. Alleen dán immers bestaat voor deze gedetineerde de kans om als een zoo volwaardig mogelijk lid in de samenleving terug te keeren. Wij geven enkele momenten uit dit opvoedingssysteem.

Ontspanning neemt een ruime plaats in het programma in en het gevoel, een „gerangene” te zijn, wordt zooveel mogelijk uitgeschakeld. Herhaaldelijk zijn er speciale avonden waarop het gemoedelijk en gezellig toegaat. Onze foto laat u een demonstratie zien in het hanteeren van de lasso. Een prestatie die, te oordeelen naar de bijvalsbetuygingen en de lachende gezichten der aanwezigen, blijkbaar in goede aarde is gevallen.

Het is van de directrice, mevrouw Burnham (foto links), dat de opzet is uitgegaan om feestavonden te organiseren. Zij achtte 't gewenscht dat haar pupillen, die zij als een echte moeder behandelt, onder toezicht in contact zouden komen met behoorlijke jongelui en dat aldus voor die meisjes de mogelijkheid zou worden geschapen tot 't stichten van een eigen home, dat hun het beste en meest gewenschte houvast zou kunnen geven voor de toekomst.

De muzikale geest wordt onder de meisjes levendig gehouden door een klein orkestje van het Shawnee-radiostation, dat bij alle feestjes gaarne medewerking verleent. Er wordt naar gestreefd een sfeer te scheppen, die op gemoedelijke wijze voor de noodige afleiding zorgt en de meisjes een beter idee geeft van het milieu waarin ze tijdelijk zijn overgeplaatst.

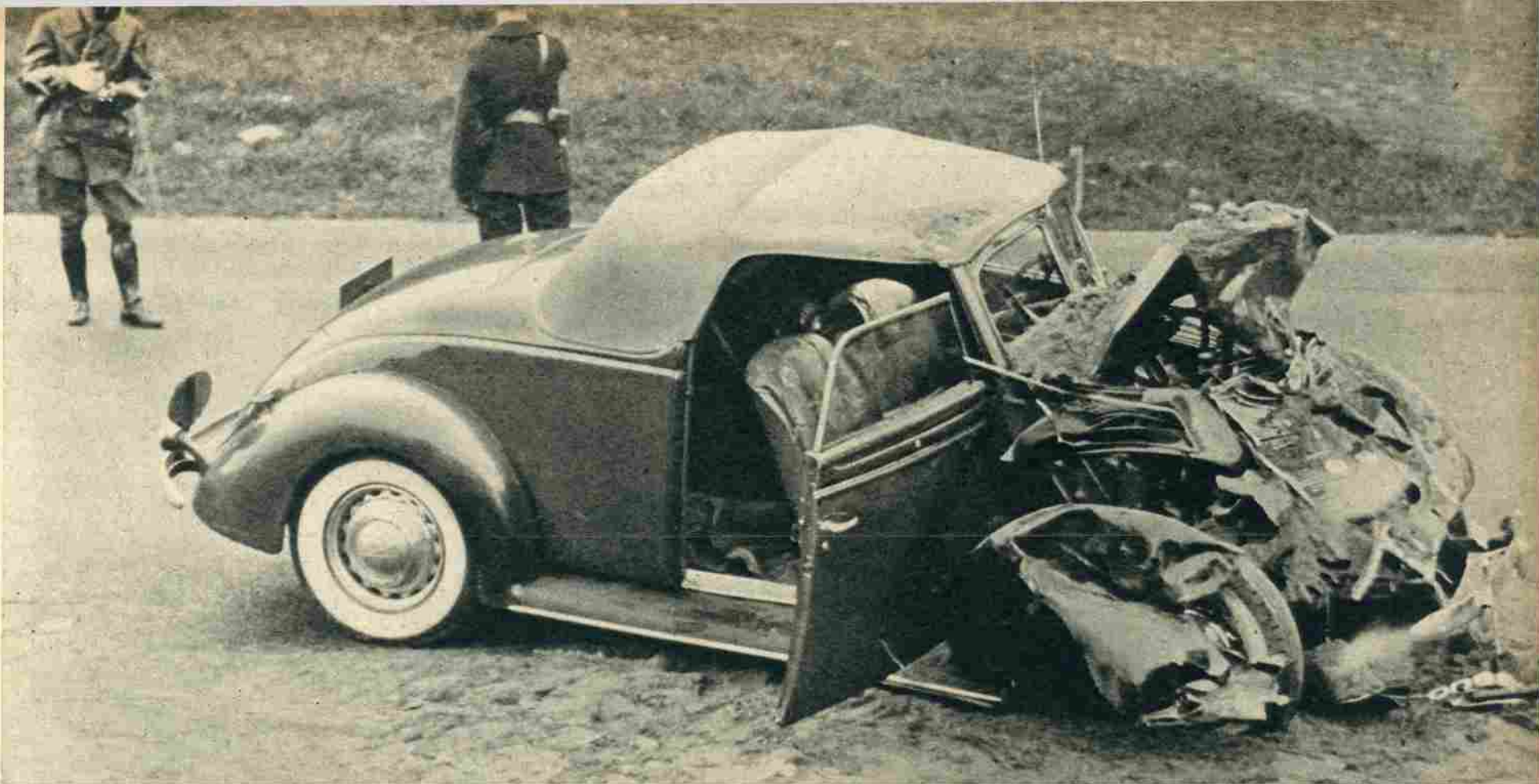
De dansavonden, die geregeld worden gegeven, zijn een van de voornaamste kenmerken der school. De meisjes knopen dan nieuwe en duurzame relaties aan, die de taak der school verlichten en aanvullen en waardoor het doel der directrice ten volle wordt bereikt.

Spencer Tracy (links), de uitstekende acteur, die in den laatsten tijd zoo sterk de aandacht trekt, geeft in deze Metro-Goldwyn-film *De Stormduivels* andermaal een bewijs van zijn groot talent. Dank zij hem en den regisseur Victor Fleming en velen anderen, w.o. Freddie Bartholomew (in het midden) en Lionel Barrymore (rechts), is deze film ge-

De Stormduivels

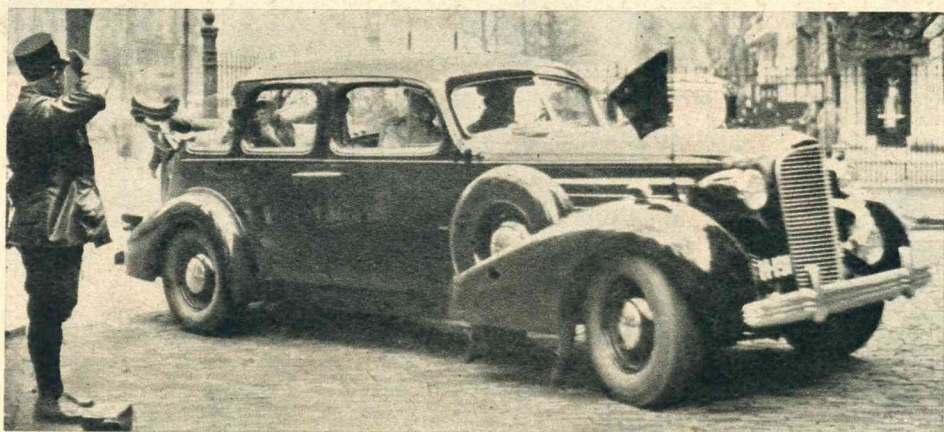
worden tot een prachtig, indrukwekkend verhaal, dat hoeit en ontroert tegelijk. Het geheel werd gemaakt naar den gelijknamigen roman van Rudyard Kipling, den grooten Engelschen dichter-schrijver, die hierin op meesterlijke wijze een episode uit het eenvoudige visschersleven schilderde.

Het auto-ongeluk van Z.K.H. Prins Bernhard

Bij het ter perse gaan van dit nummer bereikte ons de tijding van het auto-ongeval van Z.K.H. prins Bernhard. De eerste foto's van dit ongeluk drukken wij op deze pagina af.

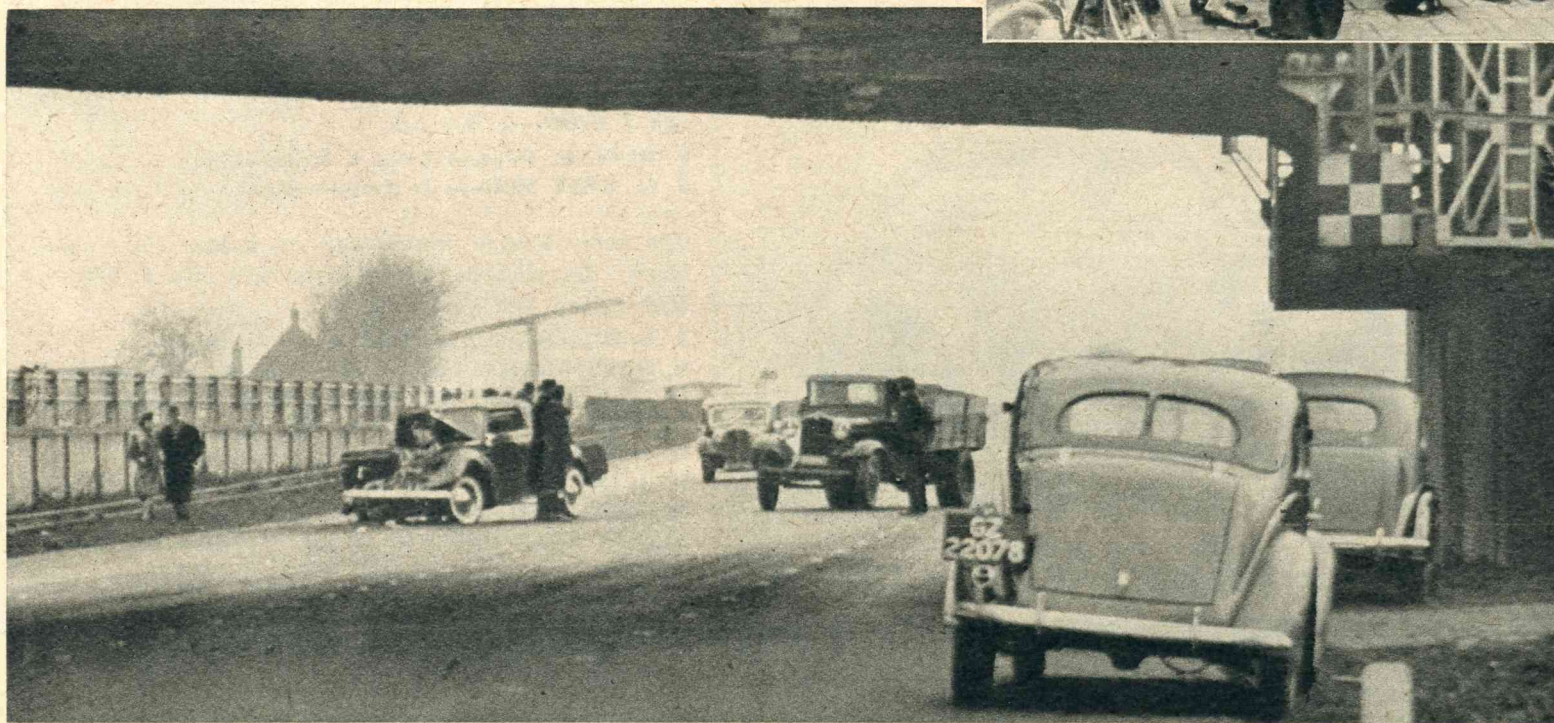
Maandagmorgen j.l. is Z. K. H. prins Bernhard, toen hij zich per auto van Soestdijk op weg bevond naar Den Haag, nabij het viaduct over den Muiderstraatweg te Amsterdam het slachtoffer geworden van een aanrijding. Z.K.H. prins Bernhard werd naar het Burgerziekenhuis te Amsterdam vervoerd. Hierboven een foto van den vernielden auto van den prins.

H.M. de Koningin arriveert per open auto uit Den Haag voor het Burgerziekenhuis te Amsterdam.

De belangstelling voor het Burgerziekenhuis te Amsterdam.

De plaats van het ongeval — geheel links de vernielde auto van Z. K. H. prins Bernhard.

SINTERKLAAS ZORGT VOOR EEN VERRASSING!

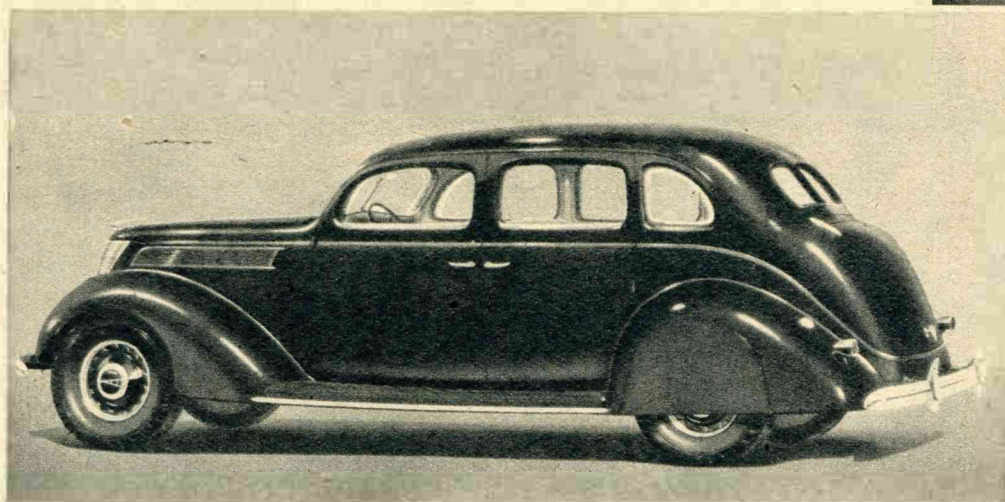
Prachtige surprises voor de abonné's van Panorama

★
**Twee auto's en tien geldprijzen
verdeelde de goede Sint onder
onzen lezerskring!**
★

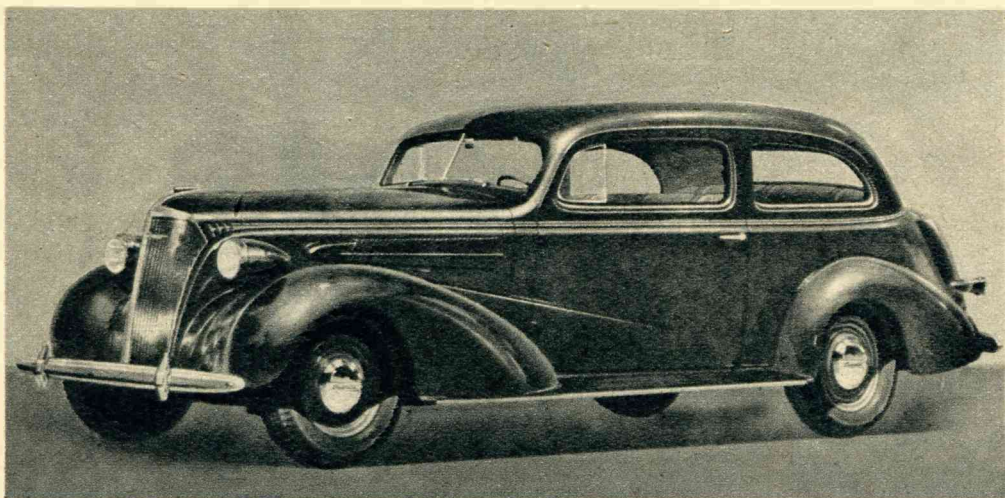
Zoo langzamerhand zijn we het als een vasten plicht van Sinterklaas gaan beschouwen, dat hij, vergezeld door zijn zwarten knecht, elk jaar opnieuw ons land bezoekt en jong en oud met z'n prachtige geschenken verblijdt. Ook nu weer heeft Sinterklaas zijn intocht gehouden.

RUIM TIENDUIZEND GULDEN AAN PRIJZEN

Maar dit jaar deed de goede Sint méér! Hij stelde zich niet tevreden met zijn jaarlijkschen rondgang langs de huizen, doch zorgde tevens voor een speciale verrassing voor de lezers van Panorama. Allereerst vestigde de Sint, die met zijn tijd meegaat, zijn keus op twee fraaie auto's en vervolgens verdeelde hij 'n bedrag van zesduizend gulden in een tiental prachtige geldprijzen, twee van duizend gulden en acht van vijfhonderd gulden! Op deze pagina vindt men de namen der gelukkigen, die op zulk een milde wijze door den Sint werden bedacht. Wij twijfelen er niet aan of deze extra-surprises zullen stellig in de betrokken gezinnen met gejuich worden begroet! En onze andere trouwe lezers? Zij behoeven den moed niet op te geven, voorloopig verwijzen wij hen slechts naar de belangrijke mededeeling onder aan deze pagina. Ook zij krijgen binnenkort de kans een prachtige prijs te winnen!

De hoofdprijs, een Fordor Touring Sedan de Luxe, met een cataloguswaarde van f 2125.-

De tweede prijs, een Chevrolet Touring Coach, met een cataloguswaarde van f 1950.-

DE NAMEN DER GELUKKIGEN

De hoofdprijs, een Fordor Touring Sedan de Luxe, 8 cylind ers, 85 rem pk., vier-deurs (catalogusprijs f 2125.-), riel ten deel aan

M. ROMP

Ferdinand Bolstraat 117 huis, Amsterdam.

De tweede auto, 'n Chevrolet Touring Coach, 6 cylind ers, 85 rem pk., twee-deurs (catalogusprijs f 1950.-), werd het eigendom van

J. N. BOOGAARS

Wapenveldstraat 42, Den Haag.

Verder deelde de goede Sint een aantal prachtige geldprijzen uit. Twee abonné's ontvingen elk een bedrag van f 1000.-. Het zijn:

F. BUTER, Pretorialaan 3, Rotterdam.

J. G. SMIT, Willem de Zwijgerplantsoen 2, Utrecht.

Ten slotte bedacht Sinterklaas een achttal Panorama-lezers, die elk een bedrag ontvingen van f 500.-. Hier volgen hun namen:

J. A. BIERMANS, 1e Markstraat 15, Breda.

N. BALMAKERS, Lambrechtstraat 19, Vlissingen.

W. v. d. MUNCKHOF, Nieuwe Lind 105, Horst (L.).

A. MARTIN, Vrankstraat 54, Heerlen.

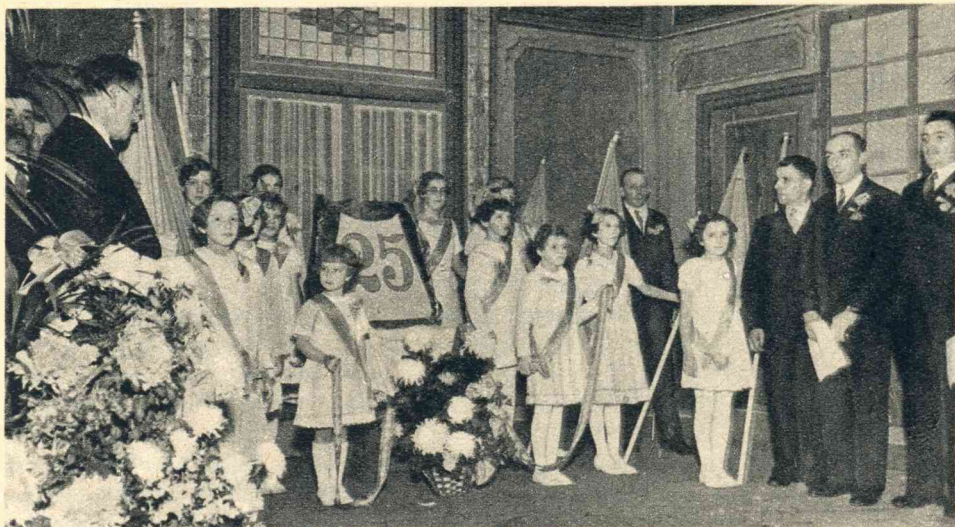
G. POOL, Alexanderstraat 7, Groningen.

H. J. DE VISSER, Stanthasenstraat 12w., Dordrecht.

W. OUDSHOORN, Magdalena Moonstr. 84, Leiden.

SIMON LIGTHART, Gr. Sloot, Burgerbrug (N.H.).

Graag had Sinterklaas ALLE Panorama-lezers met een fraai geschenk bedacht, maar.... dat ging nu eenmaal niet. Toch behoeft U den moed niet op te geven, want zeer binnenkort brengt Panorama een interessante prijsvraag, waaraan al onze lezers kunnen deelnemen. Voor de goede oplossers stellen wij nu reeds een aantal prachtige prijzen in uitzicht.

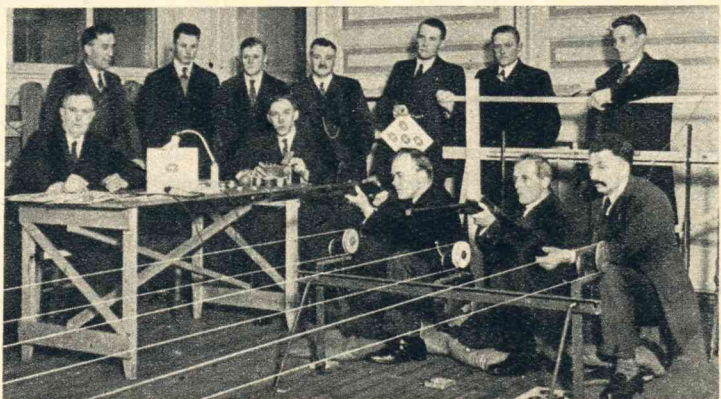
Bij het 25-jarig bestaan der buurtvereniging „Het Oranjehuis", te Delft werd het bestuur flink in de bloemetjes gezet, terwijl de meisjes een fraai „tableau" te zien gaven.

Op 8 Dec. hopen de echtgenooten G. Kruis-Elshout, Rijnstraat te Schiedam, hun 50-jarig huwelijk te herdenken. — De getrouwen.

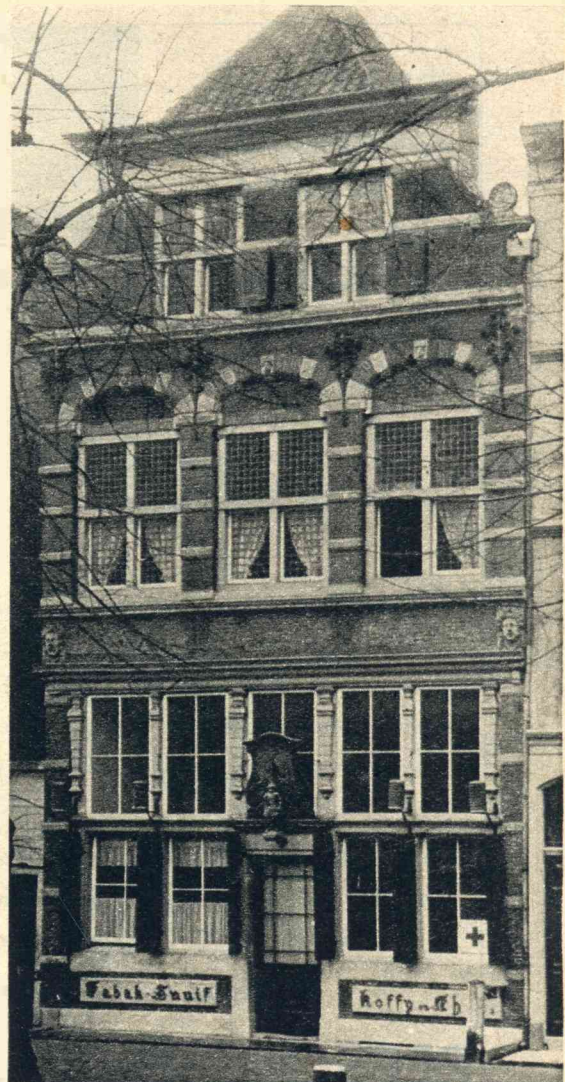

De heer C. v. d. Hoek, Kromme Zandweg, Rotterdam-Zuid, is eerstdaags 25 jaar in dienst, als hoofdbaas, bij Furness' Scheepvaart Mij.

Bestuursleden van den „B.V.L." en schietvereniging „Joubert" te Ouderkerk a. d. IJssel stelden, met wel gerichte schoten, de nieuwe schietbanen in gebruik.

De heer C. J. Langendijk, kapitein der Fiat Voluntas VII, was veertig jaar, als sleepboot-kapitein, in dienst bij de firma W. van Driel te Rotterdam.

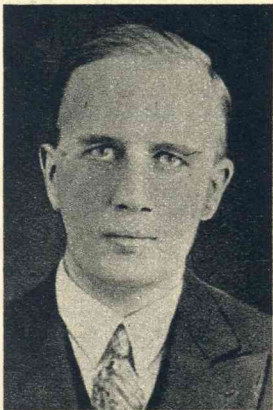

Het gemeentebestuur van Gouda heeft een prijswaardig besluit genomen. Er zal namelijk in den alouden tabakswinkel „De Moriaan", dateerend uit de 17e eeuw, een museum worden ingericht voor pijpen en aardewerk. — Het zeer fraaie exterieur aan de Westhaven.

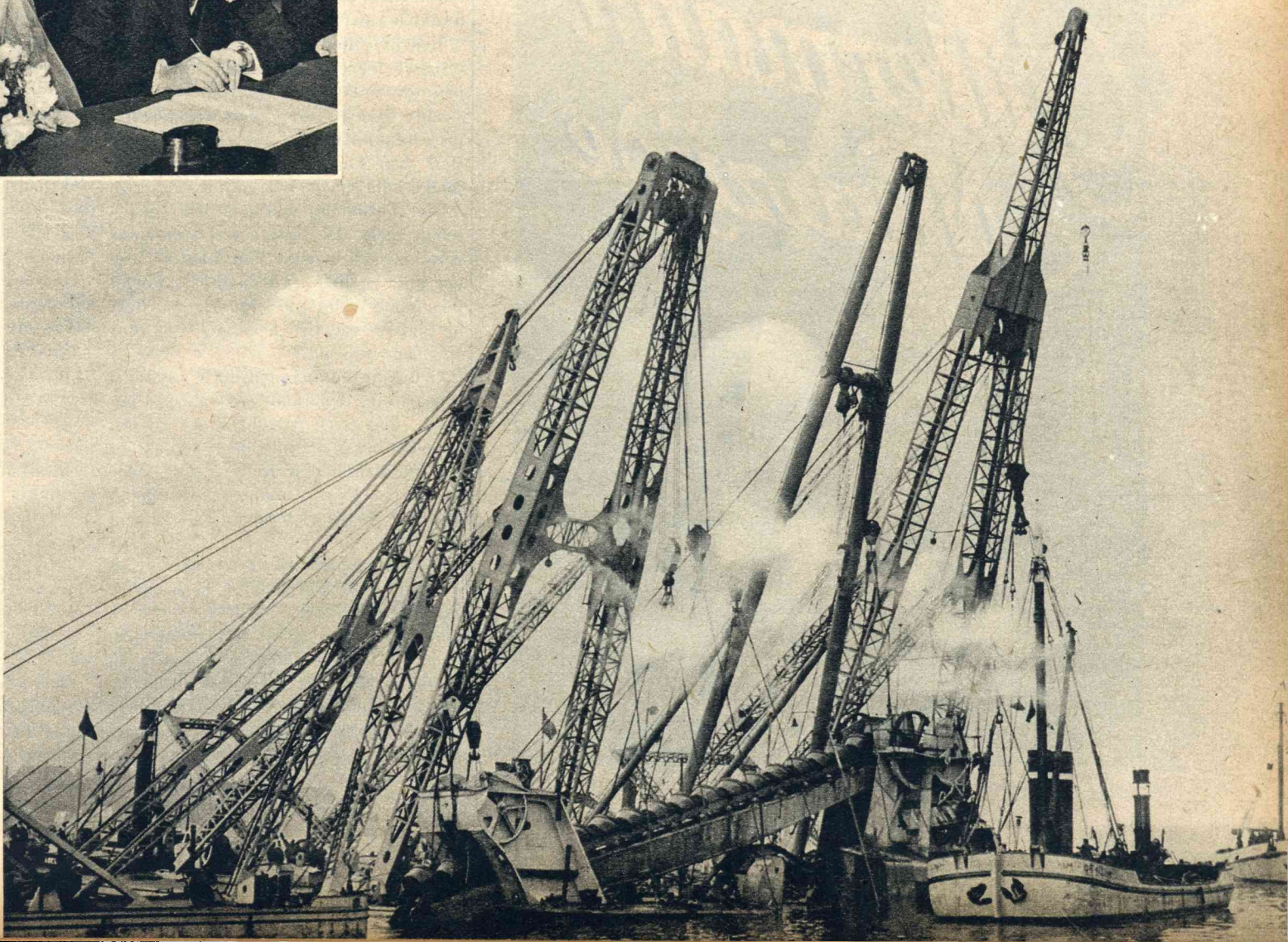
Een gigantisch karwei! — Met niet minder dan vier drijvende bokken werd de groote baggermolen, die vóór Alblasterdam, in de Noord, was gezonken, gelicht. Een foto van den machtigen arbeid.

In het romantische visschersplaatsje Woudrichem werd het huwelijk gesloten tusschen den piloot der K.L.M., den heer F. C. J. de Haas en mevrouw E. Suer, ex-stewardess der K.L.M. — De gelukkige bruidegom plaatst zijn handteekening onder de huwelijksacte.

De heer mr. J. A. S. Holland, gemeentesecretaris van Leerdam, werd benoemd tot burgemeester der gemeente Benthuisen en Moerkapelle.

**IRIUM geeft
aan miljoenen
de sensatie
van
ongekende
schittering
der tanden!**

Anita Louise, star of
Warner Brothers
Pictures, appearing
in „THE GO-GETTER“

PEPSODENT is de eenige van alle tandpasta's, die IRIUM bevat, waardoor op verrassende wijze de natuurlijke glans der tanden verhoogd wordt. IRIUM is de nieuwe moderne manier om de doffe, verkleurende tandfilm te verwijderen - de tanden te glanzen en de mond schoon en frisch te houden.

Zóó doeltreffend is IRIUM, dat reeds éénmaal flink borstelen met Pepsodent Tandpasta het glazuur schooner en glanzender maakt dan ooit tevoren mogelijk was.

De groote tube is voordeeliger

PEPSODENT TANDPASTA

de eenige met IRIUM

SINT NICOLAAS TE SLIM AF

door E. v. d. HOEK

Er werd hard aan de bel gerukt en in de stille straat klonken voetstappen, die zich haastig verwijderden. „Een surprise,” zong Elly Verhoog, de kamer uitsnellend. Zij opende de voordeur, zag nog juist een schaduw om den straathoek verdwijnen en nam een groot pakket van de stoep op. „Een-boterletter, 'n heerlijke, goudgele E,” zei ze glunderend, toen zij de surprise in de huiskamer had uitgepakt.

„Van wien?” informeerde haar moeder. „Onbekend natuurlijk. Daar is het 'n surprise voor. O, wacht eens, er is een briefje bij. . . .”

Zij ontvouwde een velletje papier met een paar regels schrijfmachineschrift. „Snoep ervan naar hartelust en wees duizendmaal gekust, van Sint Nicolaas,” las zij halfuid. „Flauw,” vervolgde ze blozend. „Van wien is die aardigheid?”

Zij kreeg plotseling een inval en hield het papier tegen het licht. „Howard Bond, Made in U.S.A.” vermeldde het watermerk. Het vel was afgesneden door de laatste letter en het briefhoofd was eraf geknipt. Papier van kantoor. Van wien. . . .?

„Wat kijk je, kind?” wekte de stem van haar moeder haar plotseling op uit haar zoekend gepeins.

„Ik zocht. . . maar enfin, dat doet er niet toe,” onderbrak zij zichzelf luchtig. „Een, twee, drie boterletters — wel, wat dunkt u van 'n kopje chocolademelk?”

Bedrijvig liep zij naar de keuken en intusschen keerden haar gedachten terug naar de vraag van zooveen. Zij vond slechts twee collega's, van wie die surprise afkomstig kon zijn. De eene was Bert van Dongen, een stille, ernstige jongen, die tijdens het koffiekwartiertje in de cantine bij voorkeur haar gezelschap zocht. De andere was Piet Zwagers, bij de meisjes van kantoor erg „getapt” en die haar de laatste maanden bijzondere oplettendheid bewees. Bert of Piet — wie van hen had voor Sint Nicolaas gespeeld?

Zij durfde niet te raden, doch 's avonds, toen zij, op den rand van haar bed gezeten, nog eens nadacht, kreeg zij een tweeden inval. Ja, misschien kon zij het zóó te weten komen. En terwijl zij onder de dekens kroop, hoopte zij heimelijk dat Sint Nicolaas Bert van Dongen zou heeten.

Den volgenden morgen was zij een kwartier voor alle anderen op kantoor. Zij liep haar eigen afdeling voorbij en ging de zaal binnen van haar mannelijke collega's. Vijf minuten later kwam zij weer te voorschijn. Haar oogen schitterden — zij was Sint Nicolaas te slim af geweest. De ontdekking, die zij had gedaan, liet er geen twijfel aan over — haar

Sint Nicolaas heette Bert van Dongen. „Je bent een geboren detective, Elly,” lachte ze, terwijl zij haar hoed en mantel ophing.

De heer Bert van Dongen had dien morgen tijdens het koffiekwartiertje een eenzaam hoekje in de cantine opgezocht. Hij verkeerde de laatste weken in een kniezerige stemming en voelde zich diep ongelukkig. Daar was 'n bijzondere reden voor, want oppervlakkig geoordeeld kon hij moeilijk doorgaan voor een stiefkind van Vrouwe Fortuna. Hij was jong, niet onknap en had een goede positie en nog betere vooruitzichten. Er ontbrak hem echter één ding om volkomen gelukkig te zijn en dat ééne was flair tegenover de meisjes. In damesgezelschap was hij doodverlegen en reeds wekenlang liep hij erover te peuzen, hoe hij die aardige Elly Verhoog aan het verstand kon brengen, dat hij doodelijk van haar was en liefst morgen aan den dag met haar zou willen trouwen.

Die liefde dateerde al van een half jaar terug en had misschien nog langer gesluimerd. Hij had haar gekoesterd in zijn droomen en diep in zijn hart geborgen, maar de laatste weken was er een hevige drang in hem gekomen om zich te uiten. Er was een kaper op de kust verschenen — een „kwal” aangespoeld, zei Bert van Dongen minachtend. Die kaper heette Piet Zwagers — zoo'n knul, die op alle meisjes verliefd was, hen inpalmden met zijn charmante attenties en weer schielijk liet schieten, zoodra hij bespeurde, dat zijn spelletje serieus genomen werd. Bert van Dongen was jaloersch en wyl zijn rivaal in de liefde vlak naast hem zat op het groote kantoor, kreeg die jaloezie telkens nieuw voedsel, als hij zijn oogen maar opzij wendde. Dáárom voelde meneer Bert van Dongen zich diep ongelukkig en verkeerde de laatste weken in een kniezerige stemming. . . .

Juist was hij van plan zijn koffie op te drinken en naar zijn werk terug te keeren, toen hij de deur open zag zwaaien en Elly binnentreden. Als een haai op zijn prooi schoot Piet Zwagers op haar af. Duidelijk kon hij hun kort gesprek verstaan.

„Hallo, Elly. Een goeie Sinterklaas gehad?”

„Heerlijk — ik ben nog niet van de verrassingen gekomen.”

„Je bedoelt zeker van de boterletters?”

„Nee, hoor — wie wat bewaart, heeft wat. . . .”

Bert van Dongen keek opzij. Hij zag Elly dralen, zoekend rondkijken en plotseling op zijn tafeltje toekomen. Piet Zwagers keek ietwat verbluft. . . .

Elly had tusschen negen uur en half elf een kloek besluit genomen. Bert moest 'n handje geholpen worden. Natuurlijk kon je als meisje een man niet vragen, maar als je zeker wist, dat iemand van je hield — en je hield ook van hem, nietwaar...?

„En, meneer van Dongen — een prettigen Sinterklaasavond gehad?” viel zij op den stoel tegenover hem neer.

„Gaaf nogal,” antwoordde Bert van Dongen melancholiek. „Als je in pension bent is er nooit erg veel aan.”

Zij zuchtte. Arme jongen — had zij hem maar gevraagd voor gisteravond. Enfin — kon je ook niet goed doen...

„Zeg, hartelijk bedankt voor je surprise, hoor,” lachte zij vertrouwelijk.

„Een surprise?” vroeg Bert met wijd-open oogen van verwondering.

„Nou ja — die onwetendheid hoort er zoo bij. Maar je hoeft niet te ontkennen. Ik heb een onweerlegbaar bewijs, dat jij me die boterletter gestuurd hebt. 't Smaakte heerlijk en ik vond het erg aardig.”

„Hoor eens, tegen onweerlegbare bewijzen kan ik niet op,” antwoordde zij berustend. „Het doet me in elk geval genoegen, dat het je gesmaakt heeft. Was het een boterletter, zeg je?”

„Toe, doe nu niet zoo onnoozel,” vermaande zij quasi streng. „Ik zei je toch, dat ik onweerlegbare bewijzen van de herkomst had? Werkelijk, ik vond het leuk. Enne” — zij slikt even en trachtte niet te blozen — „ik wou je nog wat vragen ook. Ik zou vanavond naar de bioscoop gaan. Hoe heet die film... o ja, „Marinella”. Weet je ook, of het de moeite waard is? Ze zeggen, dat ie erg druk loopt...”

Het was een kans, die alleen een ezel voorbij zou hebben gezien. En Bert van Dongen was geen ezel. Hij greep er zich aan vast als een drenkeling aan een stroohalm. „'t Loopt storm,” hakkelde hij. „Als je van een plaats verzekerd wilt zijn, moet je bespreken. Toevallig wou ik vanavond ook eens gaan kijken. Zal ik de twee plaatsen bespreken — het gaat in een moeite door...”

„Graag — ik vind het erg aardig van je,” lachte Elly en daarop wendden ze hun oogen allebei een anderen kant uit.

En zoo geviel 't, dat Bert van Dongen en Elly Verhoog dien avond knus naast elkaar in de bioscoop zaten. Er was geen sprake van, dat het storm liep op de film — in dat opzicht schenen ze zich toevallig allebei vergist te hebben. Ze hadden een loge alleen, de film bood heel veel „duistere” momenten en Tino Rossi kweelde hun gemoederen week. Bert legde zijn arm wat breed uit op de leuning van den fauteuil en per ongeluk raakten zijn rechtervinger en pink de linkerhand van Elly. Hij mompelde een excuus en trok zijn ringvinger terug, doch vergat, dat hij ook nog een pink had.

Bij een spannend moment van de film verzette hij zich en het vervolg boeide hem zoo, dat hij heelemaal niet bespeurde, dat zijn heele hand op die van Elly rustte. En bij elke volgende gemoedsbeweging omknelde hij die met een teederen druk — waarin geen van beiden erg scheen te hebben. Tijdens het

vierde bedrijf werden ze moe en zochten steun aan elkander. En na het vijfde en laatste bedrijf beseften zij pas het vreemde van de situatie, keken elkander aan en glimlachten bedeesd.

„Zullen we nog een eindje gaan wandelen?” vroeg hij, toen ze buiten stonden. „'t Is erg zacht weer en nog vroeg.”

„Ja, 't is ongewoon zacht voor December,” beaamde Elly onmiddellijk.

Dat scheen een toestemming en toevallig leidde hun weg door een park. Het was donker, er was geen levend wezen te zien en hun harteklop ging jagend. Plotseling stond hij stil en hief luisterend zijn blik naar de kale takken der boommen.

„Ssst...” fluisterde hij, haar hand omvattend met 'n waarschuwend drukje.

„Wat...”

„Nee, ik vergis me,” antwoordde hij mompelend. „Ik dacht een leeuwerik te hooren — ik bedoel 'n lijster,” verbeterde hij zichzelf. Hij pompte zich moed in aan zijn eigen stem en legde een arm om haar schouder. In de duisternis klonk het geluid van een kus.

„Lieveling...”

„Bert...”

„Lieve Elly...”

„Lieve Bert...”

Bert van Dongen had eindelijk den weg en de spraak gevonden. Hijgend ontrok Elly zich aan zijn vurige omhelzing. „Zoo, nu is het genoeg,” lachte zij. „Dat zijn er al veel meer dan duizend...”

„Wat duizend?” protesteerde hij.

„Die duizend kussen van de surprise natuurlijk. Houd je nu maar niet, alsof je nergens van weet.”

„Die duizend kussen van de surprise?” eehode hij jaloersch. „Wat bedoel je, schat?”

„Toe, kom nou,” lachte Elly vrolijk. „Je raadt nooit, hoe ik er achter ben gekomen. Zal ik je het eens vertellen? Dat rijmpje was getikt op papier van kantoor en ik vermoedde dus wel eenigszins, wie me die surprise gezonden kon hebben. Het was mogelijk, dat je het tusschen je werk door getikt had, maar het was éengoed mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat je het had getypt voor je gisteravond naar huis ging. En vanmorgen...”

„Nou — en vanmorgen?” vroeg hij, met een stem, die eenigszins verbijsterd klonk.

Elly's stem kreeg een triomfantelijken klank. „Vanmorgen heb ik detective gespeeld. Ik heb eerst het lint van Piet Zwagers' schrijfmachine doorgedraaid en toen dat van jouw machine. En op het lint van jouw machine kon ik het nog duidelijk lezen: „gekust, van Sint Nicolaas.”

Is het bewijs geleverd of niet? En ben ik Sint Nicolaas te slim af geweest, ja of neen...?

Bert van Dongen stond een oogenblik beduusd. Toen legde hij een arm om haar hals en kustte haar wang. „Je bent een even schattig als snugger vrouwtje,” fluisterde hij haar in het oor. „Maar dat je Sinterklaas te slim af bent geweest, moest je maar liever niet verder vertellen. Piet Zwagers heeft gisteren mijn machine gebruikt, zie je. De zijne was defect en ik had de mijne niet nodig.”

Onder de geschenken...

... voor St. Nicolaas mag Lohse Uralt Lavendel niet ontbreken. De zuivere, edele lavendelgeur van deze Eau de Cologne wordt door elke dame en elken heer bijzonder op prijs gesteld. Verpakt in een schitterend feestgewaad is de groene, bekoorlijke flacon bijzonder geschikt als St. Nicolaas-geschenk.

In eleganten zakflacon slechts 75 cent

Toekomst zag er slecht uit door reumatische pijnen en indigestie

Nu van alle pijnen verlost

Wij laten den heer W. H. G. te G. zelf aan het woord:

„Toen ik 50 werd, kreeg ik aanvallen van reumatische pijn en van indigestie. De toekomst zag er slecht voor mij uit, en omdat ik handelsreiziger was, liep mijn productiviteit eveneens aanzienlijk terug. Ik nam de gebruikelijke middelen, zonder eenig blijvend resultaat. Toen begon ik Kruschen Salts te nemen. Hoewel ik eigenlijk nogal pessimistisch gestemd was, ging ik mij toch spoedig anders voelen. Opgewekter, sterker en veel energiever, zonder reumatiek, terwijl ik geen last meer had van indigestie. Ik blijf doorgaan met Kruschen Salts. Meestal neem ik wat mee in een enveloppe als ik buitenshuis moet overnachten. Op reis raad ik iedereen Kruschen Salts aan.”

(Originele brief ter inzage.)

Dikwijls is bij beginnende reumatische pijn het slachtoffer zich niet bewust van de oorzaak. Immers, onbemerkt kunnen de afvalstoffen zich in Uw lichaam ophopen, die niet alleen de oorzaak zijn van indigestie, maar

waaruit dan langzamerhand ook de schadelijke stoffen als urinezuur etc. ontstaan. Juist dit urinezuur is maar al te dikwijls oorzaak van reumatiek.

De zes zouten, waaruit Kruschen Salts bestaat, sporen Uw afvoerorganen, lever, nieren en ingewanden aan tot krachtiger werking, waardoor de afvalstoffen snel en volkomen op natuurlijke wijze worden verwijderd. Het bloed wordt gezuiverd, de eetlust keert terug en de reumatische pijnen zullen afnemen, om tenslotte geheel op te houden.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetsbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de fles, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

Riemersma voert een geheime opdracht uit en brengt een glas bier naar een der bezoekers.

OOSTERSCHE KUNSTEN IN FRIESLAND

De houten vloer, de groote kachel, het biljart en het buffet zijn hetzelfde als in alle andere dorpscafé's in Friesland, en buiten Friesland, en aan de pomerans, de klare en de kruidenbitter is even weinig geheimzinnigs als overal elders aan deze dranken. Maar op de ronde houten tafel — het gezellige meubel, dat eigenlijk in geen café ter wereld mocht ontbreken — gebeurt iets raars.

De Friesche fakir, J. Riemersma uit Grouw, geeft er even een apart voorstellinkje voor den caféhouder, zijn zoontjes en de pers, vertegenwoordigd door een bescheiden journalist en een fotograaf, die niet bescheiden is, omdat hij er met zijn neus en zijn camera bovenop wil staan. De partner van den fakir, de goochelaar Bergini, brengt een haan binnen, welke niets voor

deze buitenissige kunsten schijnt te voelen; het dier kraait en krijscht en wil zich loswringen, boos en geërgerd, doch de tegenstand is volmaakt nutteloos. De fakir legt het dier neer, strekt de pooten en strijkt met de handen even over den kop, bijna oogenblikkelijk gaat er een schokkerige trilling door het lichaam, en de haan ligt met hangenden hals over den rand van de tafel, even dood als welke geslachte kalkoen of eend in een poelierswinkel ook. Binnen enkele minuten is de haan bewegingloos en weer springlevend gemaakt.

Daarna legt Riemersma een naald in evenwicht op den rand van een schoteltje, laat er zijn handen boven zweven — en ziedaar: de naald draait met de vingers mee, als de naald van een kompas, welke door

De fakir van Grouw

Bergini laat een zilveren kogel door de ruimte zweven.

De slapende bezoekers in de bioscoopzaal.

Dieren-suggestie.

een stukje ijzer wordt aangetrokken. Zonder zwendel, dubbelen bodem of draden! Men heeft trouwens weinig aan een dubbelen bodem, wanneer men een haan voor dood op een tafeltje toovert.

Een verklaring? In het café te Akkrum, waar de Friesche fakir een voorstelling komt geven, hoort men die niet, hij kan het zelf niet uitleggen. In Amsterdam heeft hij zich onderworpen aan een serie proeven in het parapsychologisch laboratorium van dr. W. ten Haeff, waar vastgesteld kon worden, dat er geen bedrog in het spel is (hoe zou men overigens bedrog kunnen plegen, als 't er om gaat, zijn eigen lichaam in een toestand van verstijving te brengen?) en in Friesland of waar fakir Riemersma ook optreedt, kan iedereen constateeren, dat hij over vreemde krachten beschikt, waardoor het hem mogelijk is den wil van anderen te beheerschen en hen te laten doen, wat hij verkiest. Als u van plan was om half negen braaf naar huis te gaan, brengt hij u onder hypnose

en laat u aan een denkbeeldig orgel draaien en het vrolijkste lied galmen, of u ik weet niet wat voor vroolijken avond genoten hebt.

Ongeveer zes jaar geleden bezocht de fakir, die toen nog niet wist dat hij fakir worden zou, de voorstelling van een telepaath. De gedachtenlezer deed erg z'n best en concentreerde zich zoo scherp hij kon, maar hij kon niet de eenvoudigste opdracht uitvoeren. Ten slotte liep hij op den toekomstigen fakir toe en vroeg hem de zaal te verlaten.

„Weggaan? Ik denk er niet aan! Ik heb betaald.”

De fakir heeft zichzelf in een toestand van verstijving gebracht, zijgt achterover....

en ligt als een plank zoo stijf met nek en voeten op schragen.

„Maar u werkt me tegen!”

De fakir antwoordde met het excuus, dat iedere schooljongen honderdmaal gebruikt: „Tegenwerken? Ik doe niks!”

„Toch is het zoo. Als u hier blijft, mislukt alles en moet ik het publiek z'n geld terugbetalen.”

Voor dat argument zwichtte hij, waarop de telepaath hem toevertrouwde, dat hij waarschijnlijk dezelfde gave bezat.

Wie zou, als hij zooiets hoorde, niet gauw probeeren, of het waar was? Riemersma fietste in den nacht naar huis, sliep en ging den volgende morgen naar het kippenhok van het vaderlijk tehuis. Vijf haantjes werden op tafel gelegd, even de handen er over — daar lagen de haantjes, stijf als een looden pijp. Een fakir had zichzelf ontdekt.

Het Akkrumsch publiek komt lichtelijk rood en paars en bibberend binnen — wat kan het koud in Friesland zijn! — en maakt het zich zoo gezellig mogelijk in de zaal. De stemming is uitmuntend, de temperatuur wordt behaaglijk en een dikke rook omhult spoedig allen, waardoor er een intieme huiskamersfeer komt, doch het werk van den fotograaf niet bepaald vergemakkelijkt wordt. Bergini geeft de inleiding; hij tooveret sigaretten uit de lucht, goochelt kaarten weg en maakt er een vlag van of iets even onbegrijpelijks, eet scheermesjes en laat 'n zilveren kogel over het kleine tooneel zweven. Daarna spoort fakir Riemersma, om „warm te loopen”, driemaal een verborgen dubbeltje op. Het publiek mag verschillende opdrachten geven, en het publiek doet het graag, terwijl de fakir de zaal verlaat — hij moet

verschillende keeren de trap afloopen en in de koude gang beneden wachten. De boodschappen worden stipt gedaan; precies zooals de bezoekers afgesproken en beschreven hebben, worden er glaasjes bier bij het buffet gehaald, kammen, vulpotlooden en horloges gerold, en dassen en jassen van den een naar den ander gebracht.

De groote attractie komt echter na de pauze, wanneer Bergini doorgeknipte touwen aan elkaar heeft gegoocheld en een behoorlijken inventaris uit een papieren zakje heeft laten komen. De fakir begint zijn hypnose-nummers met duiven, kippen, hanen, enz.; de dieren hebben niets tegen zijn sterken wil in te brengen en liggen voor dood op het tafeltje, voordat zij goed en wel hun protest uitgekakeld hebben. Met een kalkoen gaat het moeilijker, maar deze moet toch ook bezwijken voor den verlamdenden invloed van den Frieschen fakir; om echter te toonen, dat het tot het laatste oogenblik zijn eigen wil volgt, doet het dier nog gauw iets onbehoorlijks op het tafeltje en verstijft dan ook.

De dames en heeren, die dat verkiezen, mogen zelf ook ondervinden, dat de fakir met hen doet, wat hij wil. Iederen keer plaatst hij hen op het tooneel en klinkt de niet zeer geheimzinnige formule: „Gaaf u maar rustig staan, niet bang zijn, hakken tegen elkaar, tanden en kiezen op elkaar en dan moet u maar goed aan mij denken.” zooals Riemersma het uitdrukt. Dan vallen de oogen dicht en zijgt de gehypnotiseerde mensch stijf in de armen van den fakir en zijn partuer. Onder oorverdoovenden bijval van de zaal en luidruchtige hilariteit laat Riemersma den een brullen als een leeuw, den ander springen als

Volwassenen worden onder den invloed van Riemersma weer kinderen en amuseeren zich met ratel en zuigflesch.

een haas, met kinderspeelgoed en zuigflesch werken, beurtelings lachen en huilen of als orgeldraaier op het tooneel loopen. En alles in een verwonderlijk vlug tempo.

Een sterk staaltje vertoont hij, als hij drie heeren achter elkaar onder hypnose brengt; de verstijfde lichamen worden met de voeten op stoelen geplaatst en met de hoofden op een tafel, waarna de fakir over deze levende brug wandelt; geen lichaam buigt door, geen spier beweegt, totdat Riemersma de betoovering opheft en zijn sujetten tot normaal leven terugroept.

Hij past de catalepsie, de verstijving, echter ook op zichzelf toe; wanneer hij even heeft neergelurkt voor een spiegel, richt hij zich plotseling op, valt achterover — en ook met zijn lichaam kan men handelen als met een plank, waarbij als merkwaardige bijzonderheid nog vermeld moet worden, dat hij zelf bepaalt, na hoeveel minuten hij tot zichzelf zal komen.

Ter afwisseling plaatst hij iemand op een stoel, brengt hem onder hypnose en vertelt hem: „U zit in een bootje op zee; u gaat schommelen” — stoel met man bonkt heen en weer — „er komt storm en het bootje slaat om” — de man ploft op den vloer — „en zoo gauw u in het water valt, gaat u natuurlijk zwemmen” — als iemand, die een record verbeteren wil, schuift de zwemmer op z'n buik over den vloer, en zoo krachtig slaat hij zijn armen uit, dat de poot van een tafeltje wordt gemept! De angstige zwemmer, die zich ergens in den Atlantischen Oceaan waant, voelt er niets van, en de zaal wordt door het geestdriftige publiek bijna afgebroken.

De beroemde truc van de oostersche fakirs, die een touw los in de lucht laten staan, berust op suggestie: men heeft nog nooit een foto van het wonder kunnen maken. Wat de fakir van Grouw evenwel presteert, is zoo echt als de vork, waarmee u eet; het publiek van Akkrum en de vele plaatsen, waar Riemersma optreedt, kan het bevestigen, en de overigen kunnen zich overtuigen op deze pagina's. Foto's liegen niet.

H.A.

De levende brug.

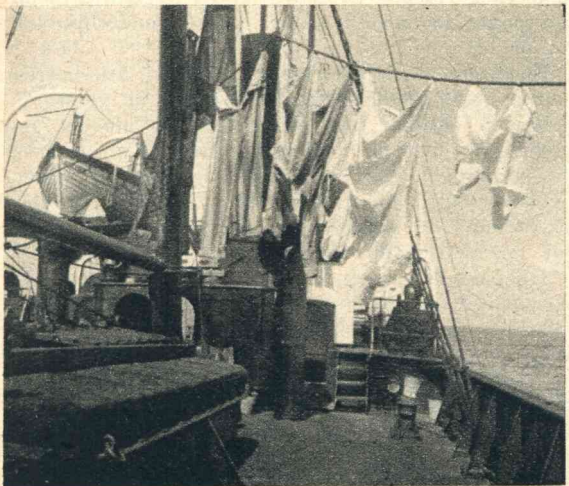
Negers in den Congo brengen 'n boomstammetje langsij.

Na het eten smaakt den kok een piraatje.

Brand aan boord! Gasmasker voor en onderzoeken, waar de „haard" zit.

Natuurlijk wasschen we onze pluimje zelf aan boord.

Werkzaamheden voor de matrozen: soppen.

DE WILDE VAART!

We verlaten Rotterdam.... waar zullen we belanden?

Dezen keer willen we onze zee-reportage beginnen met een oud versje :

„Zeg, Holland, je bent toch een land van de zee ?
Maar leef je wel echt met je zeelieden mee ?
Besef je hun kommer, hun zorgen, verdriet.
Waardeer je hun arbeid, of doe je het niet ?”

Het zijn vele vragen aan de Hollanders. Voor een groot deel mogen we antwoorden : Inderdaad ! De rechtgeaarde landgenoot leeft met de zeelieden mee.

VAN MIST EN MIJNEN

Maar hun arbeid ? Daar weten we toch niet zoo héél veel van. En zeker weten we niet veel van hen, die met de groote vrachtbooten naar alle oorden

varen. We zijn er voor „Panorama-Groot Rotterdam” eens op uit getrokken en hebben het een en ander van de groote vaart gezien.

Zoodra we onze havenplaats Rotterdam verlaten hadden, begonnen de matrozen met dekwasschen. In letterlijken zin schudt ieder schip, dat zee kiest, het landstof van zijn „body”. In de machinekamer koppelt het personeel een slang op de waterpomp en met een forschen straal wordt het vuil van de dekken gespoten. De mannen boenen en schrobben zoo hard, dat een Hollandsche huisvrouw er jaloersch op zou kunnen worden ! Zelfs de hooge brug wordt niet vergeten. En de stuurman en de roerganger moeten beenen maken, willen ze droogvoets blijven. We zijn op

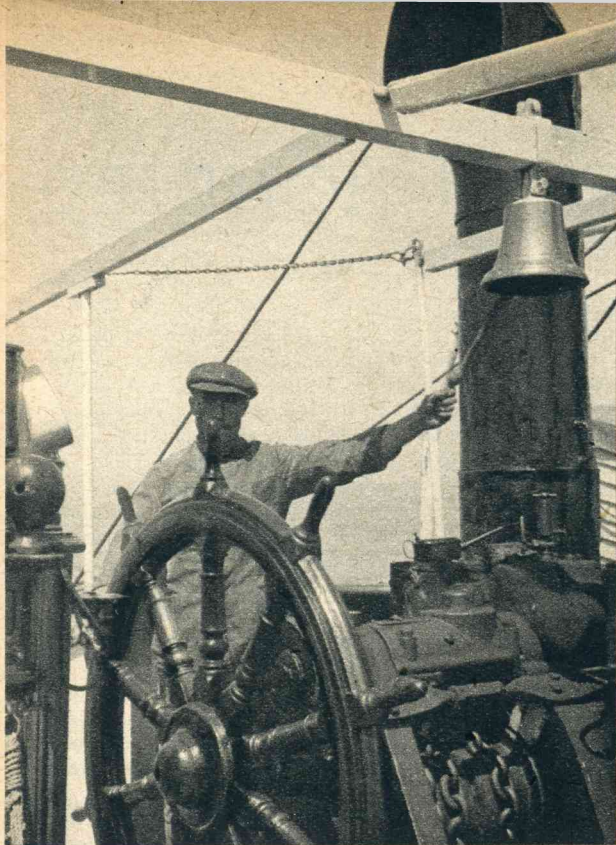
zee ! Traag neemt het schip de wiegeling van de deining over.

Het is Zaterdagmiddag. Tientallen schepen nemen onzen koers over. Naar het Engelsche Kanaal. De matrozen hebben vrijaf. Ze behoeven alleen hun roertorn te maken, d.w.z. om beurten besturen zij het voortjakkende schip. En de stuurman dan ? Die geeft den juisten koers aan en loopt eenige uren wacht op de brug, nauwlettend acht gevend, of er geen obstakels in de route komen. Bij helder zicht is dat meestal uitgesloten. Maar bij mist en stormweer, berg je dan ! Gevaar dreigt aan alle kanten.

We stoomen naar Bordeaux. En eenmaal uit het Kanaal, bij het begin van de Golf van Biscaye, doen we een vreemde ontdekking. Het valt ons op, dat de matrozen op het slopendek druk bezig zijn en de reddingsbooten ontdoen van de schutzeilen, waardoor ze open en bloot komen te liggen. Is er iets te duchten ? De bootsman sjouwt met reddingsgordels, in onze hut ligt ook al een exemplaar en op den bak (het voorstuk van het schip) staat een matroos uit te

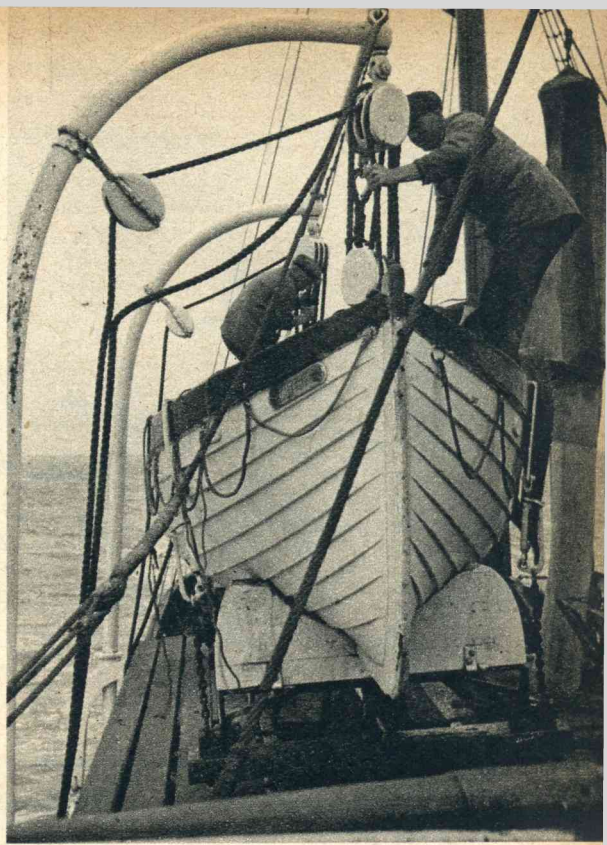
Om twaalf uur wordt de plaats bepaald, waar het schip zich bevindt.

Om 't half uur worden „glazen geslagen”, d.w.z. wordt de scheepsbel geluid.

De Fransche loodsboot.

De booten worden opengelegd in de Golt, wegens mijnengevaar.

kijken over de blauwe watervlakte. Wat beteekent dat allemaal?

„Wel,” zegt de officier van de wacht, „we zijn op gevaarlijk terrein. Er zijn hier verschillende mijnen gerapporteerd. Die drijven van de Spaansche kust af naar boven, naar het noorden. En als je op zulk oorlogstuig loopt... enfin, dat behoef ik u niet te verklaren. Daarom hebben we nu ook op den dag een extra-uitkijk.”

„En de sloepen?”

„We moeten op alles voorbereid zijn.”

Ondertusschen doet het scheepsvolk zijn werk. De matrozen bikken en verven, splitsen en versterken het want; de stokers (we hooren ze beneden ons op

de gloeiende stookplaat luid zingen) wroeten in de groote vuurmonden met ijzeren staven, smijten versch voedsel in de loeiende vlammenzee. De tremmers rijden in wagentjes de moppen kolen aan, uur na uur. Want de grommende ketelmonden zijn onverzadigbaar. De kerels zweeten bij stralen.

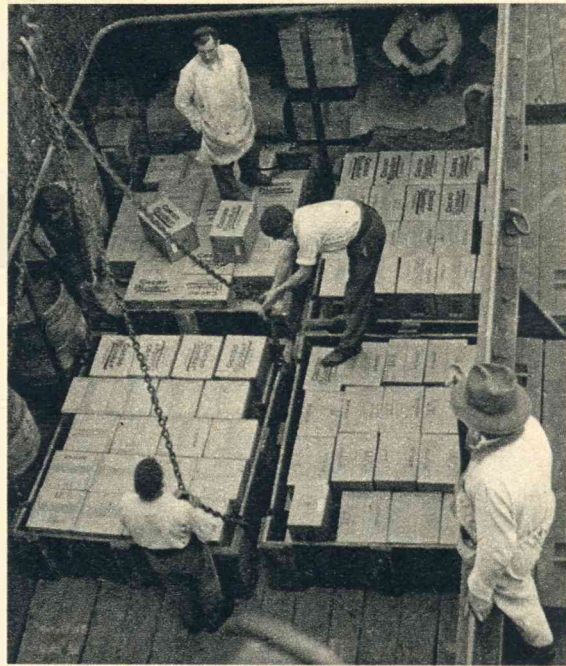
De machinisten controleeren het „armen- en beenen-stel” (de malende drijfstanen en krukassen), de ontelbare afsluiters en leidingen. Zacht glimmen de stalen spieren van het machtige scheepslichaam onder een dun laagje olie, waarmee ze regelmatig gemasseerd worden.

Het wonderlijke is wel, dat je 's avonds zonder angst je kooi induikt. Er drijven vernielende mijnen rond, zeker, maar er staan mannen op de bruggen en den bak. Die houden wacht. En die mannen weten zich bovendien afhankelijk van een hogere macht. Dat is geen sentimenteel gedoe. Maar in den ruwen strijd met de zee en de elementen hebben ze geleerd, dat hun menselijke kracht toch op een zeker moment heeft afgedaan. Dan moeten ze zich op gena overgeven. Ze praten er niet dikwijls over, o, neen. Maar je voelt het soms aan hun houding.

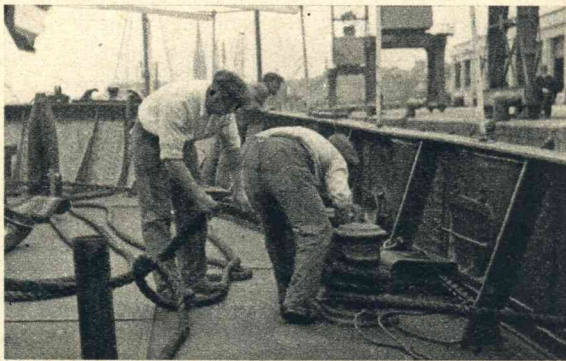
In Bordeaux lossen de Fransche bootwerkers het schip. Typische zuidelijke naturen met hun heftige gesticulaties en radde gesprekken. Voortdurend rollen ze hun piraatjes en... rooken die ook tijdens hun werk in de ruimen. In Holland zouden ze dat wel laten. Het is streng verboden.

Na het avondschaften trekken zij, die geen wacht hebben, de vreemde havenstad in, om te gaan passagieren. Of ze altijd weer terecht komen? Geen nood. Ze kennen hun koers, of ze zich in New York, of Hamburg, of Oslo, of Danzig, of Sydney, of waar dan ook op de wereld bevinden. Het schip moet verder. Waarheen? Dat is nog niet bekend. Middellandsche Zee of Zuid-Afrika of Congo, het kan ook naar de States (Amerika) zijn.

Het is geen „hapje” om in stormweer op een open brug te staan.

Nederlandsch fabrikaat in een Fransche haven.

Na maanden weer eens thuis. Leg de trossen maar goed vast, jongens!

Zoo is nu eenmaal de wilde vaart. Vooruit weet je niet, waar je verzeild raakt. Dat zullen de orders van het bevrachtungskantoor wel uitmaken. En doet het er eigenlijk wel veel toe? Soms. Als je vrouw en kinderen hebt, is het niet prettig zoo lang buitenshuis te wezen. De kleintjes hebben vaak moeite om hun vader te herkennen. Hij is ook meer dan een jaar weg geweest! Nu eens zitten de zeelui bij de negers onder de tropenzon, dan weer in het hooge noorden dichtbij het Poolgebied. Overal op deze globe, waar zee en water is, wappert de Hollandsche vlag en toonen onze mannen, dat er niet voor niets een Heemskerk, een Houtman, een Van Riebeeck geweest is.

Ze gaan er op uit. En wij landrotten... leven met hen mee.

Is het niet zoo...?

*5 cents reepen chocolade
Zijn't lekkerst van Verkaade
Maar d'allerfijnste chocola
Is onze 6 cents Fortica*

VERKADE-ZAANDAM

Wat zullen wij met de Kerstdagen dragen

?

Hoe vindt U de hiernaast afgebeelde japon? Soortgelijke modellen vindt U bij tientallen in de nieuwe Winterweelde 1937/38, het Hollandsch modeboek met niet minder dan 319 voorbeelden van wintermantels, japonnen, avondkleding, kinderkleding, rokken, blouses, enz. U zult verrast zijn over de prachtige uitvoering zoowel van het groote aantal gekleurde als ongekleurde modellen, waarvan wij binnen 24 uur onze bekende en gemakkelijke Kant-en-klaar-patronen leveren à 20, 35 en 50 cent.

PROEFFPATROON B

Verkrijgb. in de maten 40-42-44-46-48. Alleen voor dit proefpatroon is de prijs 15 ct. plus 5 cent porto.

15c

EN NU DE PREMIE! Alleen voor dit seizoen bieden wij alle dames, die dit modeboek koopen, 1 knippatroon aan tegen sterk verlaagden prijs. Daarvoor vindt U in het modeboek een bon, welke recht geeft op 1 knippatroon naar keuze uit de 319 modellen van de nieuwe Winterweelde 1937/38. Dit MODEBOEK, inclusief kindermodeboek, handleiding, bon proefpatroon, kost slechts. **60 ct.**

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; afgehaald aan het bureau van dit blad; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

Patronenkantoor Panora
Nassauplein 1 — Haarlem — Postgiro 293631

HOE WERD U HONDERD JAAR?

Hongarije is een best land om oud te worden. De man, die in de nieuwe geschiedenis den hoogsten leeftijd bereikte, was Johan Rovin, geboren 1552. Hij werd volgens de archieven van Csongrad, Hongarije, 172 jaar oud. En nóg overschrijden vele Hongaren de eeuwgrens. De wetenschap kreeg er erg in, en begon van het verschijnsel al studie te maken.

Nog is het onderzoek gaande, of alle Hongaren van boven de negentig inderdaad zoo oud zijn, als zij beweren; maar wie de oudste vier Hongaren zijn, is al uitgemaakt. Het zijn alle vier vrouwen, tusschen de 99 en de 114. De oudste tot nu toe ontdekte heer is pas 98; maar hij is nog zoo gezond als een vischje en voelt zich piepjong.

De 114-jarige, mevrouw Tandari, woont met haar zoon Joseph, die over de 70 is, in het dorp Alsotanya bij Szeged. Zij kan al zeven jaar niet meer spreken en is thans ook doof en blind. Haar zoon, die het woord voor haar voert, verklaart, dat zijn moeder nooit alcohol of tabak heeft genoten. Zij heeft in haar werkzame leven slechts eenvoudigen hoernekost gebruikt. Zij stond op als het licht werd en ging kort na den schemer naar bed. Zij is nooit buiten haar dorp geweest.

Op één na de oudste, mevrouw S. Cohn, is nog heel flink met haar 111 jaren. Zij woont met haar dochter (66 jaar) in het dorp Maklar, en toen de geleerden haar ontdekten, vonden zij nog meer interessants dan haar leeftijd.

Op de deur van haar woning heeft zij een bordje, waar opstaat: „Cohn Samune nines itthon”, hetgeen beteekent: „Mevrouw Samuel Cohn is niet thuis.” Mevrouw Cohn is bang voor den dood, en denkt, dat die voorbij zal gaan, als hij de deur nadert en het bordje leest. Een dergelijke veiligheidsmaatregel was, dat de dame zich niet wilde laten kijken. Misschien kwam haar portret in een krant of tijdschrift, zei ze, en dan zou de dood het zien.

Nóg een vreemd geloof huldigt zij. Er staat altijd een boeket bloemen in haar kamer: die nemen de kwade dampen en vochten op, zegt ze. „'t Beste bewijs is, dat ik haast nooit ziek ben geweest.”

Zij is nóg gezond, en haar hart is sterk, haar eetlust fiks, het gebruik van haar zinnen onbelemmerd. Haar levensregels luiden: drie maaltijden per dag, matig eten en drinken, 7 uur slapen 's nachts, en de armen helpen. Zij heeft acht kinderen gehad — er leven nog twee dochters. Haar vader en moeder werden beiden over de 80 en zij had een oom, die 99 is geworden.

Nummer drie op de eerelijst is mevrouw J. Ranschburg te Szeged, oud 102 jaar. Zij is evenveel kwieker dan mevrouw Cohn, als zij jonger is.

„Hoe werd u honderd jaar?”

Veel slapen, eten naar uw smaak, maar matig, niet rooken of drinken, en zorgen voor voldoende ontspanning, luidt haar voorschrift. Zij maakt iedereen dag een wandeling en zit bij mooi weer vier uur aaneen naar spelende kinderen te kijken. Dan komt ze moe, hongerig, maar vrolijk thuis, en zingt, en eet stevig.

„De jongelui van tegenwoordig zullen zoo oud niet worden,” zegt zij; „want die slijten zichzelf al vroeg op. De vroegere tijd was beter: we leefden kalm en genoeglijk, we waren menscheelievend en geloovig. Dát is het geheim van den ouderdom, geloof ik.”

Zij heeft niet veel vertrouwen in dokters, maar liet zich twaalf jaar geleden, toen zij longontsteking had, toch behandelen. Buiten dien keer was zij nooit ziek. Van haar tien kinderen leven er nog vier.

De jongste in het ouderlingenkwartet is mevrouw O. Zabratzky te Boedapest, oud 99 jaar. Ook zij is nog levendig en zij eet veel zwaar voedsel, dat menige jongere maag te machtig zou zijn. Alcohol of tabak heeft zij nooit gebruikt. Eenmaal hof en eenmaal longontsteking is alle ziekte, die zij gekend heeft. Zij leest veel, heeft een hekel aan de telefoon en kent de radio niet. Dingen van 70 à 80 jaar geleden weet zij nog goed, wat een paar dagen geleden gebeurd is is zij vergeten.

De oudste mannelijke Hongaar, voorzoover bekend, is de 98-jarige Simon Sonnenfeld te Boedapest. Hij gebruikt wél tabak en alcohol, iederen dag een paar glaasjes en vijf of zes sigaren. Hij eet driemaal daags, en flink!

„Waar hebt u uw hoogen leeftijd aan te danken, meent u?”

„Aan mijn tevredenheid — altijd hopen, dat er een betere tijd komt.” Maar dat onze tijd beter is dan de vroegere, kan hij niet vinden. Er is tegenwoordig veel te weinig liefde en hartelijkheid in de wereld, verklaart hij.

Oom Sonnenfeld is menigmaal ziek geweest en onderging nog op 84-jarigen leeftijd een operatie. Hij is éénmaal getrouwd geweest, zijn beide kinderen zijn dood. Hij ziet en hoort vrij goed en zijn geheugen is uitstekend. Telefoon en radio, auto en vliegtuig zijn hem niet vreemd, maar hij vindt, dat de wereld zonder die uitvindingen beter af was.

De Hongaarsche geleerden, die onder hun landgenooten aan 't zoeken zijn naar het geheim van een lang leven, gaan natuurlijk niet af op de verklaringen van dezen of genen honderdjarige zelf, maar willen trachten, uit alle verklaringen en andere gegevens te zamen een wetenschappelijke conclusie te trekken. Hoe zal die conclusie luiden? Ligt het geheim in een stel levensregels? Of in een geestesrichting — iets als mevrouw Cohn beoefende, die misschien den dood jaren verschoven heeft door haar stellige overtuiging, dat zij den dood verschalkt had? Schuilt het in eenig voedingsmiddel, als in yoghurt, het hoofdvoedsel der Bulgaarsche boeren? Metsjinikoff was van meening, dat dit sterk gegiste melk-product de ingewanden zuiverde van ziektekiemen en daardoor het leven verlengde. Maar er zijn nog slechts weinig geleerden, die de verklaring van hoogen ouderdom zoo eenvoudig vinden.

De oudste mensch van onze dagen, Zora Agha, stierf twee jaar geleden te Stamboul, Turkije — hij was 160 jaar oud, zei hij, maar kon dat niet bewijzen.

Zora Agha's dood werd verhaast door het feit, dat velen hem niet voor zoo oud wilden aanzien, als hij beweerde te zijn. Volgens geleerden, die hem onderzochten, was hij zeker een flink eind over de honderd jaar — groot was dus hun verbazing, toen hij een man van 90 kilo optilde, of het een kind was.

Hij gebruikte nooit alcohol en tot den tijd, dat hij 100 jaar beweerde te zijn, at hij zoo veel vleesch als hij maar kreeg. Toen werd hij vegetariër en werd dol op zoetheid. Volgens doktoren, die hem onderzochten, was de werking van zijn hersenslijmvlies abnormaal en van dien aard, dat hij zijn leven lang on-aantastbaar was voor infecties.

Het Nederlandsch Elftal won Zondag met 4-0 van de Luxemburgers. V.l.n.r.: aanvoerder v. Heel, Wels, B. Paauwe, de Boer, Bergman, Smit, v. Spaendonck, Punt, Caldenhove, Kuppen en v. Male.

SPORT VAN DE WEEK

De 4-0-overwinning, welke de oranje-voetballers Zondag op de Luxemburgers hebben behaald, was naar onze meening geflatteerd. Niet, zooals wij ergens lazen, gezien enkele doelpunten in buitenspelpositie zouden zijn gescoord, doch zeker wel doordat één der beste Luxemburgsche achterspelers een kwartier na de rust ernstig geblesseerd raakte. Het stond toen nog slechts 1-0 voor Holland. Na voornoemd feit kreeg b.v. De Boer, die daarvoor weinig had kunnen uitrichten, ineens zijn voeten vrij, waarvan drie doelpunten het gevolg waren.

De groote onbillijkheid, om geen geblesseerde spelers te vervangen, is thans weer eens duidelijk aan het licht gekomen. In heel de Nederlandsche pers zou „Holland in last” geweest zijn, indien ons iets dergelijks was overkomen. Nu werden de Luxemburgers getroffen door een bepaling, welke men zoo spoedig mogelijk den hals om dient te draaien.

Verdiend was de zege van de Hollandsche ploeg intusschen zeer zeker. Gedurende de eerste helft gaven de gasten vrij goed partij, doch na de rust waren zij spoedig uitgespeeld. Nog echter zou hun nederlaag niet zoo groot geworden zijn, wanneer zij niet door pech met hun spelers achtervolgd waren geworden.

De Luxemburgsche verdediging, met den doelman aan het hoofd, was zeker van dezelfde klasse als de onze. Maar de Feijenoord-middenlinie, waarin v. Heel en Paauwe weer uitstekend speelden en waar Kuppen volkomen in het kader paste, was beter dan die van de tegenstanders. Deze Feijenoord-middenlinie zouden wij in een zwaarderen wedstrijd gaarne nogmaals opgesteld zien. En wanneer Kuppen zijn kracht iets minder in de breedte gaat zoeken, wordt hij ongetwijfeld een waardig plaatsvervanger van Anderiesen.

In den aanval was Wels ditmaal één van de beste spelers, althans na de rust. De kleine Unitas-man begon iets minder goed. Vermeld dient dat hij van Van Spaendonck uitstekend de ballen kreeg aangegeven. Laatstgenoemde speler is weliswaar voor het vijande-

Moedig vocht de Luxemburgsche verdediging, met haar keeper aan het hoofd, tegen den oranje-aanval. Een duel tusschen Smit en doelman Hoscheid.

De Luxemburgers voor het Hollandsche doel. Spelmoment uit den wedstrijd van Zondag j.l.

Spelmoment uit den wedstrijd Nederland-Luxemburg (4-0). De uitstekende keeper der gasten in actie.

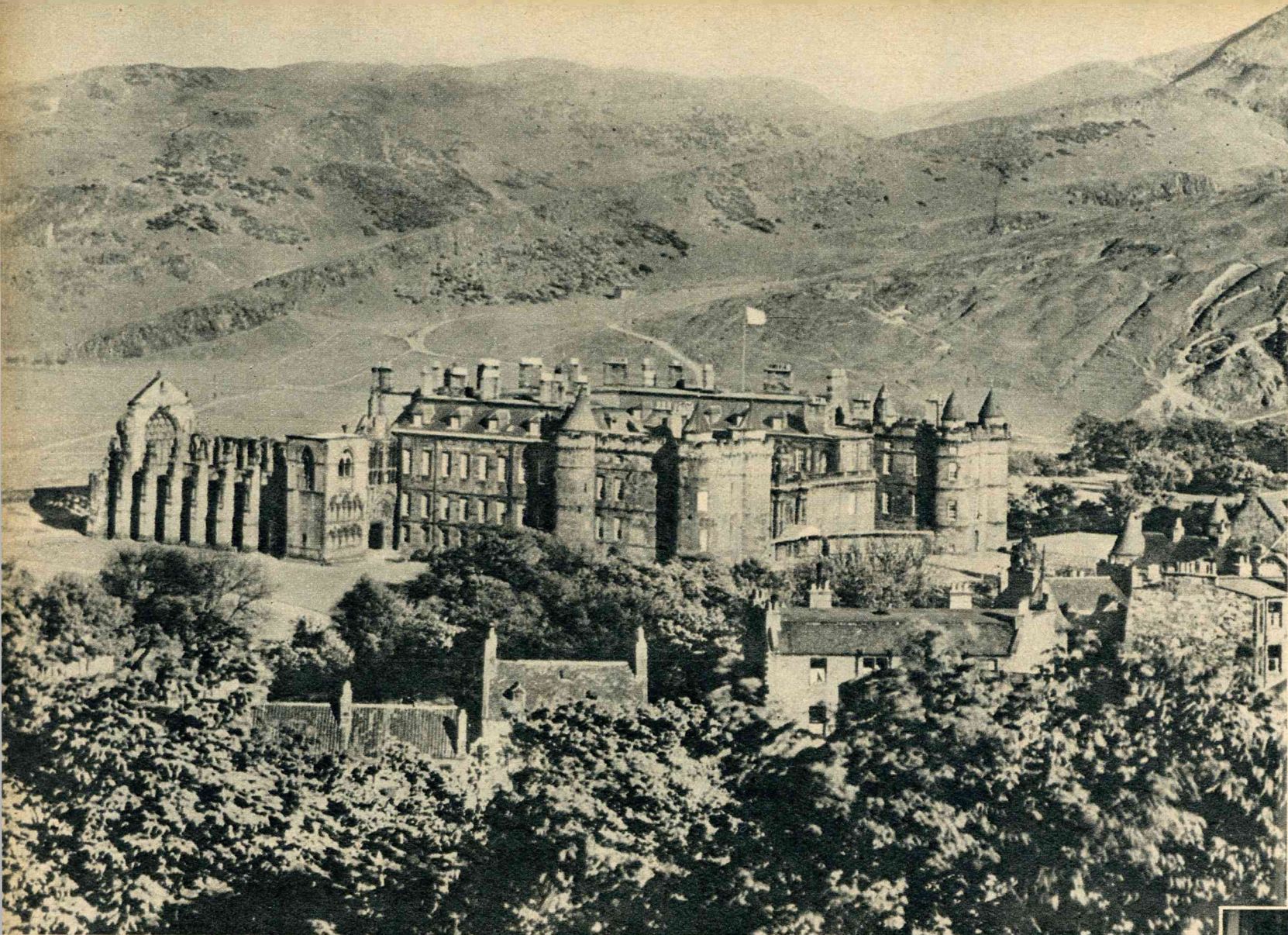
De Gymnastiekkampioenschappen te Dordrecht. De heer Somers (voorzitter van de technische commissie) reikt de prijzen uit aan den heer Kok, Krimpen aan de Lek (links), en mej. F. Paezens, Amsterdam (rechts)

lijke doel niet zeer gevaarlijk, doch zijn spelverdeelen was in den wedstrijd van Zondag j.l. ruim voldoende. Bergman, op den anderen vleugel, viel ons danig tegen. Dit was wel het zwakke punt in onzen aanval. Smit speelde zijn bekende handige spel. Ditmaal bleef de Haarlemmer op de linksbinnenplaats veel minder achter dan hij dit voorheen deed. Daarom was het te meer jammer dat er van Bergman's voet zoo weinig goede voorzetten kwamen.

De nieuweling De Boer scoorde drie goals en verrichtte hierbij zelfs de hattrick. Tijdens de eerste helft kreeg de Zaanlander vrijwel geen kans en werd hij voor het Luxemburgsche doel geregeld tegen den grond gelopen. Na de rust lukte het beter, doch het eerder genoemde feit was hieraan niet vreemd. Als spelverdeeler is De Boer nog niet veel waard. Bovendien schijnt hij ons voor een zwaren wedstrijd nog iets te tener. Maar vast staat dat hij voor het doel zijn hoofd niet kwijtraakt.

Nu maar afwachten wat onze voetbaluitverkorenen in het a.s. voorjaar tegen de Belgen zullen doen. Het zoo sterk verrassende element is uit ons team verdwenen; dit staat wel vast. Dit wil echter niet zeggen dat er daarom geen behoorlijke resultaten meer geboekt zullen kunnen worden.

Een overzicht van Holyrood, de Engelsche koninklijke residentie in Schotland, aan den voet van het bergland nabij Edinburgh. Links van het indrukwekkende gebouwencomplex ziet men de ruïne van de in 1128 gestichte abdij.

★ HOLYROOD ★

DE RESIDENTIE DER ENGELSCHEN KONINGEN IN SCHOTLAND

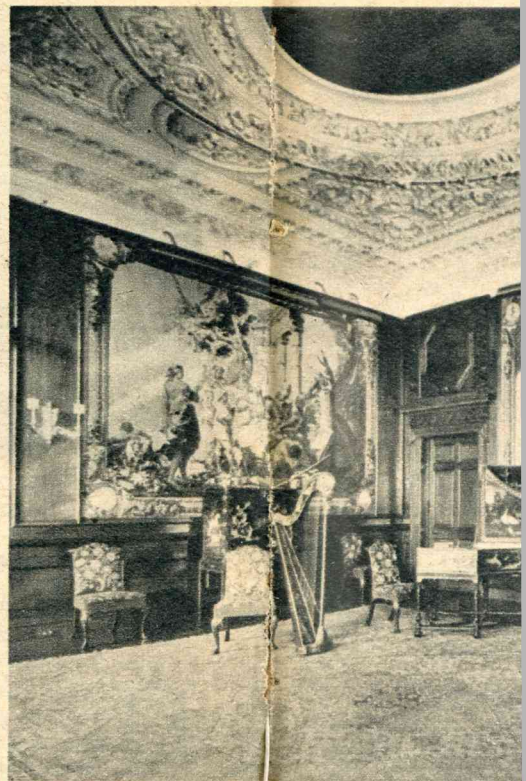
Wanneer de Engelsche koning een officieel bezoek aan Schotland brengt, neemt hij zijn intrek in kasteel Holyrood, onder den rook der hoofdstad Edinburgh gelegen. Men viert dit feit in de heuvelstad des te uitbundiger, sinds de koningin van Engeland zelf een Schotsche is.

Nog in den loop van dezen zomer bracht het Engelsche vorstenpaar een zestal dagen door in Schotland en van den zesden tot den achtsten Juli hielden zij hof, zooals de geijkte term daarvoor luidt, in het eeuwenoude kasteel.

En gehecht aan tradities en gebruiken als het Engelsche volk nu eenmaal is, kan men zich voorstellen hoe plechtig en feestelijk het er gedurende zulke dagen in de slotzalen toegaat.

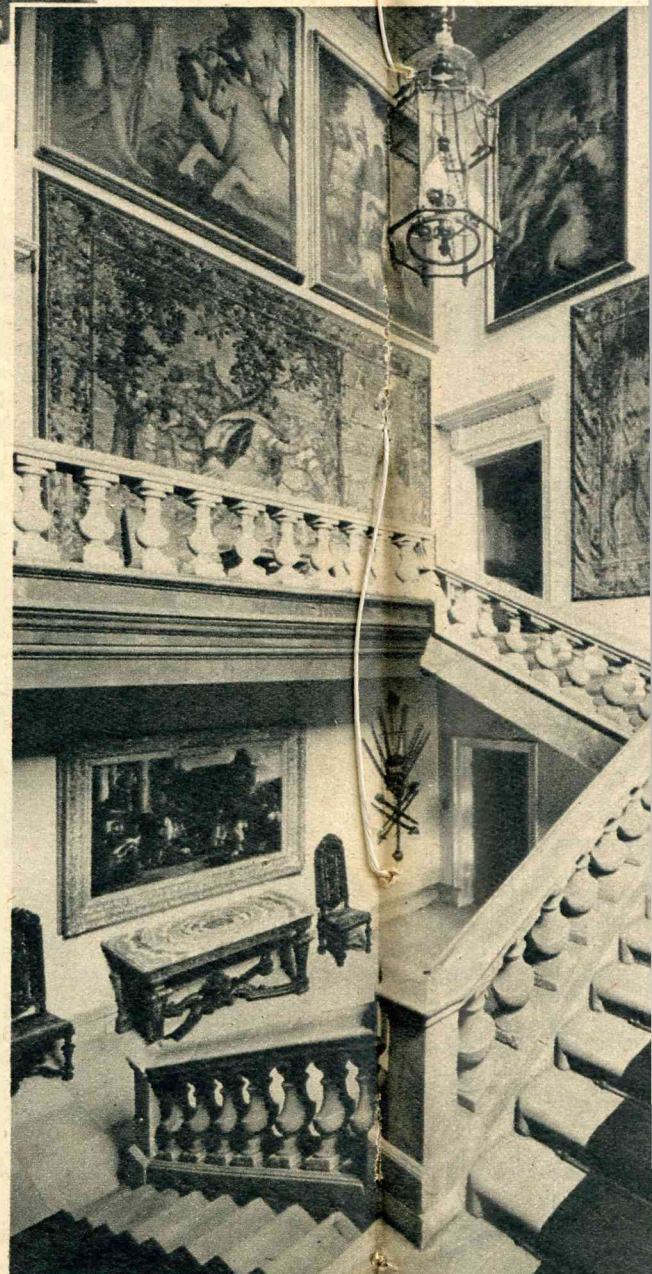
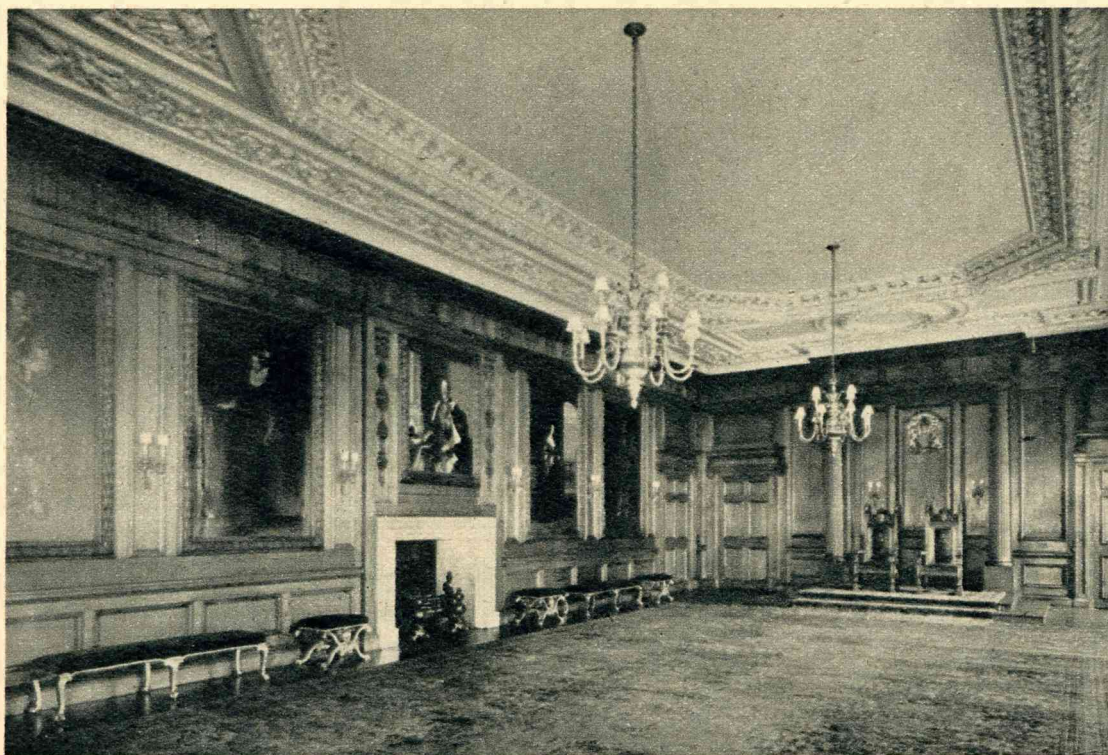
Holyrood-house heeft 'n zeer oude en merkwaardige historie. De naam zelf is reeds historisch en beteekent niet anders dan „Heilig Hout“, de oude benaming voor het Kruis der Christenheid. Dezen naam droeg het eerst de abdij, waarvan thans, naast het kasteel, nog de bouwvallen zichtbaar zijn, door den Schotschen koning David I in 1128 gesticht.

De troonzaal, gebruikt bij officiële ontvangsten door de Engelsche koningen tijdens hun verblijf in Schotland. Deze zaal bevat talrijke geschilderde portretten van Engelsche koningen. Boven de schoorsteen ziet men de beeltenis van wijlen koning George V.

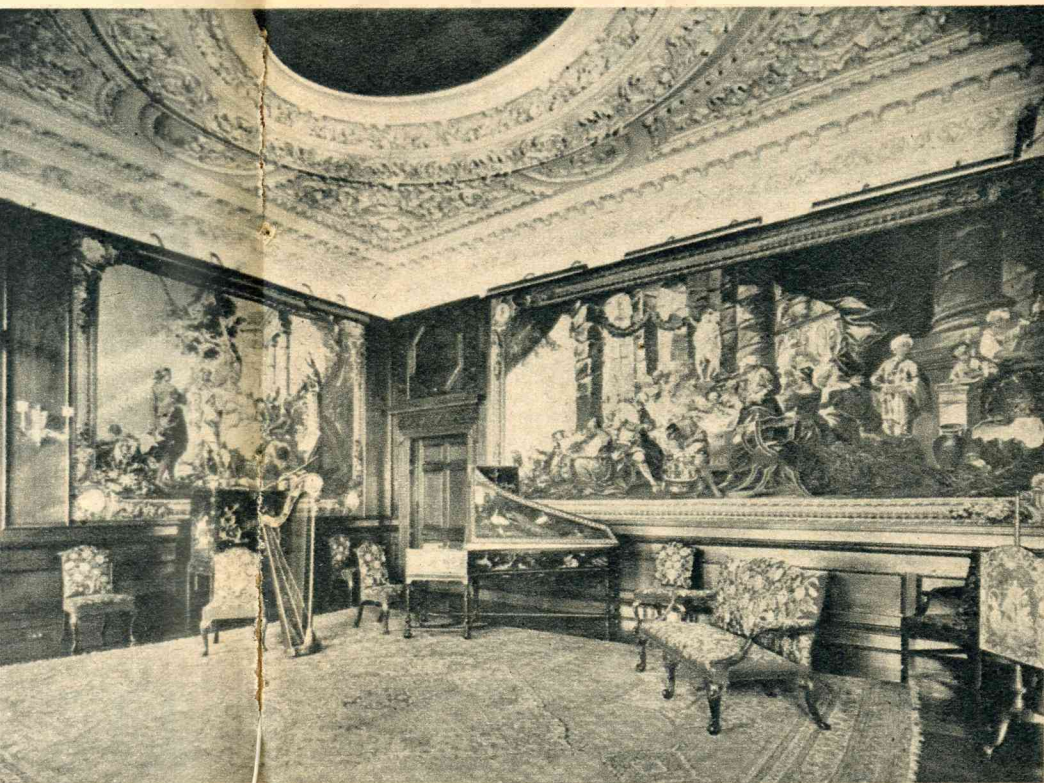

Een der statievertrekken

eerst op de z.g. burch rots, later op de plek, waaraan de naam Holyrood (rood is de oud-Schotsche voor hout) werd door een legende uit de vijftiende eeuw geschreven aan de wonderbaarlijke redding van den stichter der abdij, door de verschijning van het heilige kruis. Met meer waarschijnlijkheid evenwel toeschrijven aan de heilige Marië, door vrouwe Mar

De trappenhal met waardevolle gobelins en oude schilderijen

Een der statievertrekken in het Holyroodpaleis.

De monumentale hoofdingang van Holyrood.

erst op de z.g. burel trots, later op de plek, waar nu 't kasteel staat. De naam Holyrood (rood is de oud-Schotsche benaming voor hout) werd door een legende uit de vijftiende eeuw toegeschreven aan de wonderbaarlijke redding van den dood van den stichter der abdij, door de verschijning van een „rood“ of kruis. Met meer waarschijnlijkheid evenwel kan men hem toeschrijven aan de relik, door vrouwe Margaretha, koning

David's moeder, aan dezen nagelaten. Het was een gouden, kruisvormig schrijn, waarin een uit ivoor gesneden Christusfiguur rustte op een deel van het Heilig Kruis, welke relik de koninklijke stichter aan de abdij moet hebben geschonken. In 1291 kwam de relik in handen van Eduard I, die haar in 1328 teruggaf. Koning David II nam haar mee naar het slagveld, waar zij in 1346 bij Neville's Cross verloren ging. Men vond de relik echter weer terug en deze kreeg toen een plaats in de kathedraal van Durham, waaruit zij tijdens de Hervorming verdween.

In 1464 werd de abdij gerestaureerd, om gedurende de jaren 1544-'69 door de Engelschen te worden verwoest. In 1672 werd de abdij herbouwd als koninklijke kapel en in 1768, dus nauwelijks een eeuw later, bleef van deze kapel niet veel meer over dan de buitenmuren, die men nu nog kan aanschouwen.

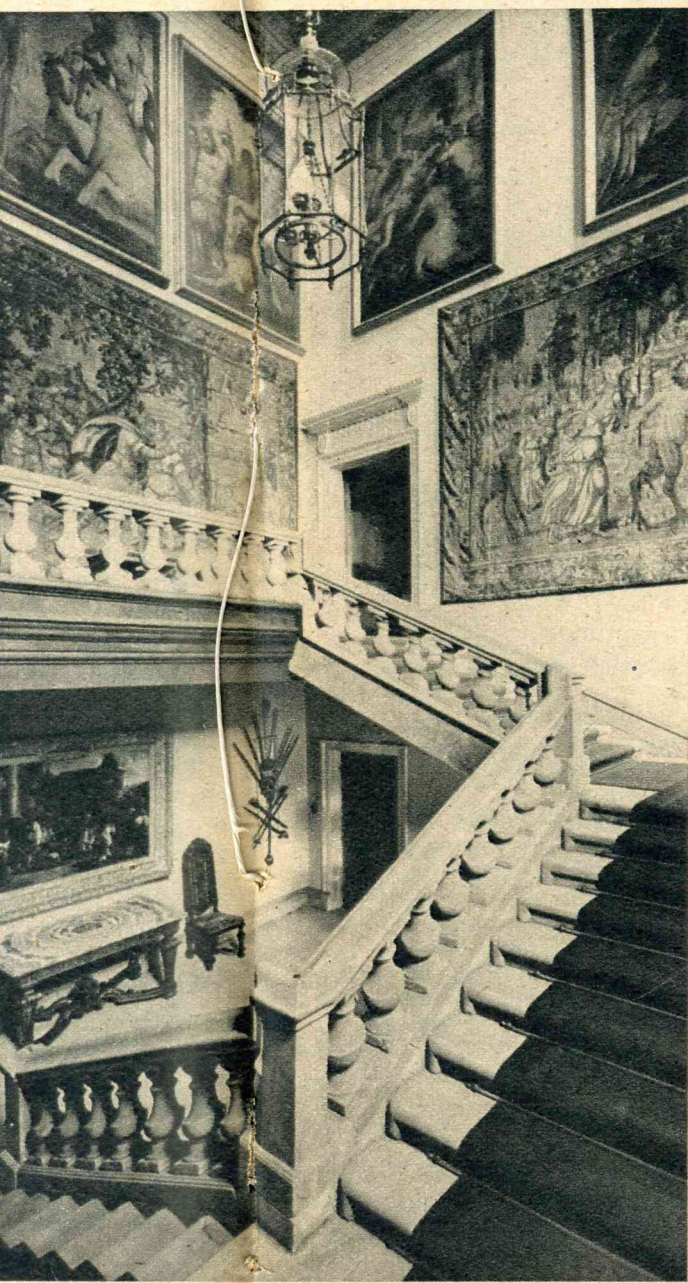
Gedurende eenigen tijd was Holyrood de residentie der Schot-

sche koningen. Het paleis zelf werd door James IV omstreeks 1500 gebouwd. In 1544 en 1547 werd 't door de Engelschen geplunderd en gedeeltelijk verbrand. Maria Stuart, de tragische koningin op den Schotschen troon, verbleef er van 1561 tot 1567. Het was op dit kasteel, waar men den bezoeker nog haar slaapvertrekken wijst, dat haar befaamd onderhoud plaats vond met John Knox en haar huwelijk met Bothwell.

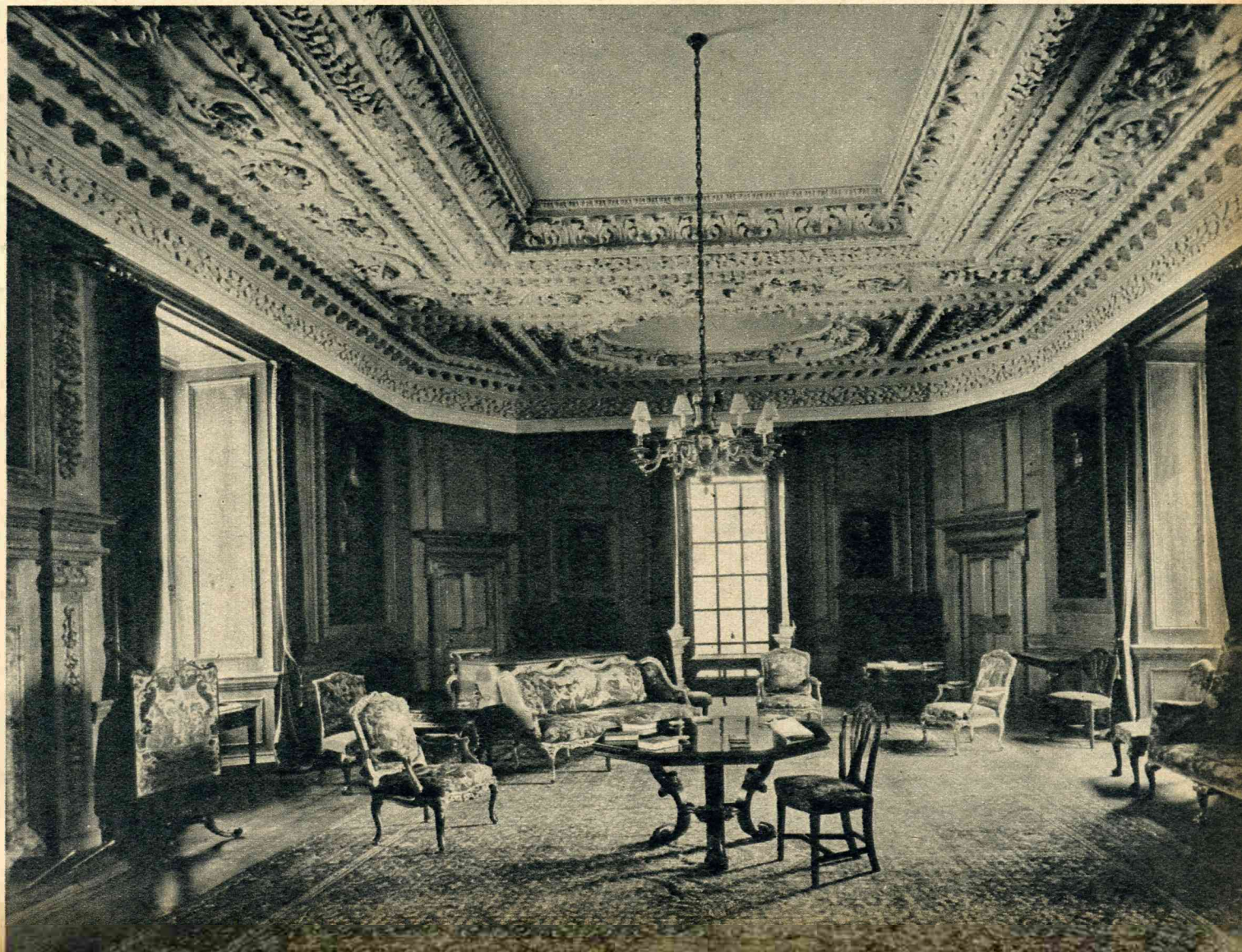
Sinds James VI van Schotland het kasteel verliet om als koning James I den Engelschen troon te bestijgen, werd Holyrood nog slechts zelden door eenigen souverain bezocht.

De voornaamste bezienswaardigheden zijn de vertrekken van koningin Maria, de kamers van Darnley en de audiëntiezaal. Een donkere plek op den gangvloer buiten de privé-appartementen wijst, naar de overlevering wil, de plaats aan, waar Rizzio, de gunsteling van koningin Maria, door zesenvijftig dolksteken getroffen, het leven liet.

De woonkamer in den westervleugel, met de fraai bewerkte zeventiende-eeuwsche plafonneering. Het meubilair in dit vertrek werd door wijlen Koning George V en diens gemalin, koningin Mary, altijd zeer bewonderd.

Trappenhuis met waardevolle gobelins en oude schilderijen.

HIJ LEEK EEN DWAAS....

EEN ROMAN VAN AGNES LOUISE PROVOST

Leila keek hem nadenkend aan. Zij geloofde nooit iets, wat Oliver zei.

„Misschien weet je 't niet, Oliver,” zei ze vriendelijk, „maar oom Nick heeft dien Bradshaw een pakje papieren gegeven voor zijn dood. Ik heb hem met lege handen zien komen en met een plat dichtgelakt pakje heen zien gaan.”

Claire zat te schuifelen op haar stoel en zij werd bleek.

„Wat een streek van oom Nick!” riep zij uit. „Zulke... strikt vertrouwelijke papieren aan een vreemde te geven! Zou hij dat echt gedaan hebben, Oliver?”

„Ik betwijfel 't,” zei Oliver peinzend, maar hij keek betrokken. „Hij was veel te bang voor den naam der familie. Waarschijnlijk heeft Spencer ze. Maar je kunt nooit weten... In ieder geval was 't pakje verzegeld.”

„O ja,” zei Leila. „Eigenlijk hebben wij er recht op.”

„Jawel,” zei Oliver koel. „Alleen hebben we ze niet, en inbraak is geen werk voor mij.”

Leila trok haar volle lip op, maar nam verder geen deel aan het gesprek. Zij luisterde naar het gepraat en keek met welgevallen naar haar beeld in een langen spiegel. Zoo jong, zoo knap, zoo elegant gekleed vond zij zichzelf wel een juweel, om in dit goud te worden gevat. En met die stille, stevige vastberadenheid, die haar minst bekende, maar haar meest sprekende eigenschap was, nam zij zich voor, dat goud naar zich toe te halen.

Hoewel de noodige stoffen voor een geweldige ont-ploffing lagen opgehoopt, verliep het diner met verrassende kalmte, of althans schijnbare kalmte. De erfgenaam van Nicolaas Varick toonde geen opgetogenheid over zijn plotselinge fortuin, noch gaf hij eenig blijk te beseffen, dat hij op een kruutmagazijn van haat en teleurgestelde hoop zat. En de ontferde bloedverwanten waren aan zijn tafel beleefd, hoezeer zij onder elkaar ook te keer gingen.

Er was iets droefgeestig onderworpens in Claire's manier van doen; Nicky lette in 't eerst alleen op zijn eten, maar ontstond geleidelijk; de algemeene lijn scheen te zijn: met tact een pijnlijke situatie voorbij te zien. Leila was koel en sierlijk, en volkomen zeker van zichzelf. Zij schonk meest haar aandacht aan Dick, praatte traag en luisterde attent. Nu en dan sloeg zij haar zeer werkwake wimpers langzaam naar Dick op en dan weer neer, met een tikje zwarmoedigheid. Nicky zag het en keek spottend, maar Oliver hield haar voortdurend in het oog; telkens weer kwam zijn koele blik naar haar terug.

Snel waren er veelbeteekenende blikken gewisseld tusschen Leila en haar moeder, toen Jessamy Landon binnenkwam, in een dunne zwarte avondjapon — niet duur, zag Leila, maar volkomen volgens den goeden smaak. 't Was ergerlijk, maar zij waren vrij beleefd tegen haar geweest. Claire had zelfs iets gevraagd over haar werk — waar kon een secretaresse anders over praten? — en een vriendelijk antwoord gekregen, waarna juffrouw Landon zweeg.

Dick had gewild, dat zij naast hem zou zitten, maar hij was tusschen Claire en Leila terecht gekomen. Jessamy zat lager aan de tafel, tusschen Spencer en Nicky Varick, en sprak met die zeer verschillende personen beurtelings. Juffrouw Landon had ongetwijfeld conversatie-talent. Zij wisselde zelfs een paar woorden van scherts met Oliver, en Nicky gierde daar om. De jonge man aan het hoofd van de tafel gaf haar nu en dan een dankbaren blik, of hij richtte een vriendelijke opmerking tot haar, maar veel aandacht hield hij niet over. Hij was een gastheer, die voor 't eerst gasten aan tafel had, en waarschijnlijk konden vier van die gasten zijn bestaan nauwelijks dragen.

Het was niet makkelijk. Waar kon hij over spreken met die menschen? De naam van den overledene mocht niet genoemd worden. Van hun vrienden en vermaken wist hij niets, hun toespelingen begreep hij niet. Toch moest hij met die wereld bekend zien te worden, zonder het beste van zijn eigene te verliezen. Wildernissen en bergpaden en kampvuuren leken eindeloos ver weg, toen hij die tafel overzag, met den

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE:

De millionair Nicolaas Varick voelt z'n einde naderen. Verscheidene hebzuchtige familieleden zijn op Varick's buiten Lynnewood samengekomen, om z'n dood af te wachten. Dick Bradshaw, een jongeman, wordt door Varick uit het buitenland aan z'n doodsbod onthouden. De oude heer vertelt hem, dat hij vroeger op z'n moeder verliefd geweest was, doch dat door zekere lasterpraatjes van een huwelijk nooit iets gekomen is. Kort na dit onderhoud sterft Varick. Dick Bradshaw is universeel erfgenaar. Hij krijgt onmiddellijk een miljoen dollars en wordt eigenaar van alle bezittingen op voorwaarde, dat hij een jaar na den overlijdensdag van Varick geheel vrij van schulden is. De hebzuchtige familieleden erven totaal niets. Alleen wanneer Dick aan de genoemde voorwaarde niet kan voldoen, worden Varick's bezittingen aan hen toegewezen. Jessamy Landon, Varick's secretaresse, blijft, volgens het testament, voorloopig in dienst voor het samenstellen van een catalogus. Dick is bij de eerste ontmoeting reeds op het charmante meisje verliefd geworden.

glans van kaarslicht op kristal en vrouwengezichten, het blinkende wit en het voorname zilver. Hij ving een blik van Jessamy Landon op en glimlachte. Zij was de eenige, die iets zou kunnen begrijpen van zijn zonderlinge gedachten.

Maar die gedachten bleven een onzichtbare achtergrond. Hij praatte goed, beter dan hij zelf wist, en luisterde met de beleefde attentie, die zijn grootmoeder hem had geleerd. De atmosfeer klaarde op; de wielen liepen gladder, voelde hij.

Hij schoof zijn stoel weg met het gevoel, dat de eerste hindernis genomen was. Twee uur later, toen de laatste Varick verdwenen was, had hij dat gevoel nog, maar hij was kinderachtig teleurgesteld dat het Spencer was, en niet Jessamy, die achterbleef om met hem te praten.

Eindelijk was alles voorbij. Met een gevoel van onuitspreklijke verlichting sloot Dick zich in zijn kamer op. Wat een dag! Moeilijk, vol spanningen en vijandigheden — en dynamiet. Voor diplomaat spelen was vermoeiend, als je gewend was in 't harde gesteente van mijnen te werken. Hij draaide het licht uit, en binnen tien minuten deed gezonde slaap hem alles vergeten.

Hoe lang hij geslapen had wist hij niet, maar hij werd plotseling wakker, met het idee, dat er iemand in de kamer was. Misschien had hij een zwak geluid gehoord — waakzaamheid onder het slapen had hij wel geleerd, met dat vele kampeeren op eenzame plaatsen.

Hij bleef doodstil liggen. Misschien was het de wind... misschien ook niet. 't Kwam van den kant van de deur. Daar stond de toilettafel.

Hij tastte naar den knop van het lampje naast zijn bed, maar de kamer was hem nog niet vertrouwd — hij stiet tegen een glas, en dat tinkelde tegen iets anders. Ezel! Hij verwenschte zijn onhandigheid en luisterde ingespannen. Dat was een snelle, zachte voetstap; er wapperde een gordijn. Dick vond den schakelaar en de kamer was vol licht.

Hij zag niemand, geen flitsend eind van beweging. Hij was alleen. En er was niemand op het balkonnetje achter de ramen met de zacht bollende gordijnen. Er was niemand in de gang, waar een nachtluchtje brandde. De andere deuren waren dicht.

Sluipend keek hij in de gang en op de trap, toen ging hij terug. „Zenuwen zeker,” dacht hij wrevelig, maar hij wist, dat hij enkel van zenuwen niet opschoot uit de diepten van gezonden slaap. Er moest een geluid geweest zijn, zwak maar dicht bij hem, en iets anders dan de gewone nachteluidjes. Hij keek op zijn horloge, voor lij het licht weer uitdraaide. 't Was over drieën — de morgen naderde.

ZESDE HOOFDSTUK

Dick was den volgenden morgen bijtijds op, om met Spencer te ontbijten, die met een vroegen trein terugging naar stad. Even voor zijn vertrek nam Spencer Dick apart.

„Ik ben blij, dat ik uw raad opgevolgd heb, om mijn taseh in uw safe te bergen,” zei hij. „Mijn

kamer is doorzocht, toen we beneden waren gisteravond. Ik vond, dat ik 't u moest zeggen.”

„Dat is erg.” Dick keek nadenkend. Hij had zijn eigen kamers op slot gehad 's avonds, omdat er papieren lagen — privé-papieren, die niet met de erfenis in verband stonden. „Ik zal er onderzoek naar doen. U vermist toch niets, hoop ik?”

„Er was niets te halen,” zei de notaris droogjes. „Wat de vader zocht, slingert heusch niet rond. Daar was Nick Varick te slim voor. 't Ligt veilig in een bank-safe. Enfin, 't beste, jonge vriend, en houd uw oogen open. Pas maar goed op dat miljoen — als ik 't u heb uitgekeerd.”

„Zal ik wel moeten?” Dick lachte. Hij was één en al jong zelfvertrouwen, zooals hij daar stond, met vierkante schouders en lachend bruin gezicht. „Absoluut geen gevaar aan dien kant, meneer Spencer. Een miljoen is een heele hand geld.”

„Zoolang je 't nog hebt,” zei de notaris veelbetekend, en hij liep naar het wachtende rijtuig.

Dick staarde peinzend het glimmende voertuig na. Toen kwam de lach terug, en onwillekeurig zette hij zijn schouders weer vierkant. Hij stond nu alleen voor zijn nieuwe verantwoordelijkheid, en die was niet gering. Dat wist hij zeer goed. Maar hij was jong, gezond en vol energie als een fijne, strakgespannen draad. Zoete, vochtige geuren kwamen tot hem. Het park strekte zich voor hem uit — het zijne — na den regen sprankelend in den zonneschijn. De wereld lag voor hem in goud, fonkelend van juweelen. En langs een der paden naderde Jessamy Landon, met rozen in haar armen.

Hij ging haar over het gras tegemoet.

Nog geen der logé's had zich vertoond, maar in een kamer, twee deuren voorbij die van zijn gastheer, stond Oliver Ennis geërgerd een strookje papier in snippers te scheuren, waar cijfers in het secure schrift van een oud man op stonden. 't Had veel geleken op een combinatie van een safe, maar Oliver had er blijkbaar weinig plezier van beleefd.

„Al veranderd?” mompelde hij. „Die knaap is te slim. En hij slaapt met zijn ooren open, de... Als 't maar waar is, dat Nicky niets gevonden heeft in de kamer van Spencer!”

Dit alles scheen aan te duiden, dat Oliver geen rustigen nacht had beleefd, en dat teleurgestelde erfgenamen, al zijn het Varicks, zich niet altijd even fraai gedragen.

Met een boos gezicht, één hand aan zijn pijnlijke hoofd, liep Oliver naar een raam. Buiten werd hij een charmant tooneeltje gewaar: dat blonde meisje met een arm vol rozen, en Bradshaw naast haar. Oliver meende óóg te hebben voor kansen. Zijn blik werd helderder.

„Leuk voor Leila,” dacht hij, en inwendig kwam hij bij. Hij ging zich maar eens gauw opfrissen. Hij moest er bij zijn om te zien, of hij nog een paar dagen kon blijven.

Op het pad, onbewust van Oliver's cynischen blik, trok Dick zoo goed mogelijk partij van het buitenkantsje.

„U wilt toch niet terug, nu ik pas buiten kom? U hebt vast geen zin om binnen te zitten met zulk weer. Ik wou dit schoone domein eens rondkijken, maar als u me den weg niet wijst, verdwaal ik.”

„U hebt net zooveel kans om te verdwalen als een Indiaan, geloof ik,” zei ze. „Er zijn trouwens tuinlui en staljongens en zoo genoeg, om u weer op 't rechte pad te brengen.”

„Ik wil geen staljongens hebben. Ik wil een meisje bij me hebben met blond haar, waar ik met plezier naar kijk. Toe! 't Is zoo'n heerlijke morgen. Ik wil terrein verkennen, voor Jennison me betrapt en er weer een hofstoet van maakt. Ik heb beloofd, dat ik om tien uur de huiselijke troepen zou inspecteren, maar ik wil eerst een beetje op mijn eigen hontje rondwalen.”

Zij lachte. „U kleedt 't heel aardig in. Goed. Laten we dan maar gaan.”

Zij gingen als twee kinderen. Nat gras schitterde, bloeiende planten en heesters geurden, een jonge collië sprong te voorschijn en dartelde om hen heen. De erfgenaam mocht schertsen over zijn ontdekkings-tocht, maar hij deed het goed, dacht Jessamy.

Stallen, koetshuis, tuinen, kassen, weiden en vee, de akkers en de boerderij werden nauwlettend bezichtigd. Overal kwamen belangstellende gezichten kijken naar den nieuwen heer van Lynne-wood.

Hij wou alles weten, ondervroeg Jessamy en den chef-tuinman en den stalbaas en den pachter, luisterde vriendelijk en nam raadgevingen aan. Hij scheen zich uitstekend te amuseeren, en kwam bij dien eenen rondgang meer te weten, dan Nicky en Oliver samen in al de jaren, dat zij naar de erfenis hadden uitgezien. En achter zijn rug wisselden de tuinlui en stalknechts blikken: 't was wel in orde met den nieuwen baas.

In den stal hield Dick zich op bij een levendig, jong zwart rijpaard.

„Dat zal ik eens probeeren bij gelegenheid,” zei hij. „De beesten zijn te mooi, om hier te staan roesten. Rijdt u ook?”

„Vroeger wel gedaan,” zei Jessamy. „Dat vosje lijkt me wel iets voor u. Ziet u eens vanmiddag.” Hij keek haar aan en schudde het hoofd. „Ik wou, dat u een beetje enthousiaster keek,” zei hij. „'t Zijn prachtpaarden, maar ze moeten meer beweging hebben. Ik trouwens ook. Erbarm u maar over ons.”

„We zullen zien.” Zij lachte weer. „Ik rijd eigenlijk graag. Maar nu zal ik me eerst over mezelf erbarmen en wat gaan onthijten.”

„Hebt u nog niets gehad? Wat ben ik een domkop! Waarom hebt u 't niet eerder gezegd?”

„Ik vond 't niet nodig. Ik maak dikwijls een wandelingetje voor 't ontbijt. Doet je goed, als je den heelen dag achter een bureau zit.”

„U hoeft niet zoo te jachten,” zei hij beslist. „We stellen een vrijen dag in — nu meteen.”

„Dat zou prettig zijn,” antwoordde zij vriendelijk. „Maar de executeur is mijn chef. 't Is de vraag, hoe dié er over denkt.”

„Ja, tart u me maar. Ik zal Spencer wel eens opbellen, en dan zullen we 't eens hebben over kantoor tijden bij slavendrijvers.... Gaat u mee? Dan kunt u onthijten. Ik wil nog wel een kop koffie.”

„Zij holden samen de stoep op, zijn hand onder haar elleboog. Zij was precies een meisje naar zijn zin, dacht hij. Een echt meisje, vroolijk en lief en echt, al was ze zoo knap, dat je duizelde als je er naar keek. Wist wat ze wou ook, maar haar rake antwoorden waren niet stekelig. En ze had hem er op gewezen, dat ze zijn employé niet was; dat vond hij prettig. Zoo was 't veel makkelijker.

Een meisje kwam de rozen van Jessamy aannemen, en met tegenzin verwijderde Dick zijn hand van den zachten ronden arm. Onwillekeurig trok hij zijn jasje goed en ging hij met zijn hand door zijn weerbarstige haar. Door een open deur zag hij rook boven een krant uit kronkelen, en de fraai geschoeide voeten van Oliver onder een grootten stoel. De andere Varicks zouden ook wel gauw beneden komen — hij kwam weer voor het lastige probleem der evacuatie te staan. Een heerlijk tusschenspel was geëindigd; de verantwoordelijkheid was er weer.

Claire Varick stond nooit vroeg op, maar er spookten zware problemen door de vederachtige kleinheid, die zij haar geest noemde, en tot slaap brachten die niet. Zij hoorde Spencer heengaan, stond op om uit het raam te kijken, benieuwd of haar gastheer mee was gegaan, en zag Bradshaw den tuin in loopen met dat meisje Landon. Claire fronste, en besloot, ook maar op te blijven, al was

't onzinnig vroeg, en met zorg toilet te maken.

Het ochtendlicht was wreed helder. Zij schrok, toen zij haar beeld in den spiegel zag. Ze had beslist haar slechten dag, en er stonden twee duidelijke rimpels tusschen haar fijn geëste wenkbrauwen. Zij ging ijverig aan 't masceeren. Ze moest eens naar stad vandaag, voor een gezichtsbehandeling.... O hemel, als madame nog maar crediet wou geven! 't Was toch verschrikkelijk.... Een mensch kon letterlijk niets beginnen zonder geld.

Claire zag overal reden tot zorg. Haar zaken waren hopeloos in de war. Ze zat diep in de schuld, en Nicky ook. Tot nu toe hadden zij altijd nog crediet kunnen krijgen, wegens het uitzicht op millioenen, en omdat oom Nick er nog was, die altijd hielp, al was 't mopperend. Maar zij hadden van dat crediet het uiterste geëischt. En straks werd het vernederende nieuws bekend — dan vielen de schuldeischers op hen aan, en begon het ellendige, sjofele pogen om van de hand in den tand te leven. Niets meer kunnen huren zonder vooruitbetaling, niets meer kunnen koopen zonder contanten....

Een wilde haat tegen den overledene doortilde haar, en een bittere jaloezie tegen den vreemde, die zijn erfgenaam was geworden. Zij gaf een laatste wanhopig duwtje aan haar haar en ging haar kinderen opzoeken.

Leila, boos dat zij gewekt werd, was scherp maar practisch.

„Gaat u naar hem toe en probeert u 't met een beetje huilen! Hij heeft medelijden met ons — als u 't goed aanpakt doet hij wel iets. Probeer u 't in ieder geval. Hij mag ons minstens wel inviteeren, om een poosje hier te blijven.”

Nicky zei, op zijn ruwe manier, ongeveer hetzelfde.

„Goed idee, als u denkt dat u 't halen kunt. Wie weet is hij zoo gek om ons nog aan contanten te helpen ook.”

„Er zal wel niets anders opzitten,” zuchtte Claire. Zij ging terug naar haar kamer, om zich voor te bereiden op den aanval.

Een uur later kwam zij bevallig aanzweven, toen Dick op het terras voor de bibliotheek stond. Hij glimlachte, zuchtte en keek smeekend.

„Ik wou u een gunst vragen. Zoudt u 't erg lastig vinden als we bleven tot morgen.... of misschien overmorgen?”

„Maar, mevrouw Varick, volstrekt niet!” In die woorden lag opgesloten, dat zij uit zijn huis werden verdreven. „Weest u alstublieft niet zoo angstvallig. U bent mijn gasten. U hoeft u in 't minst niet te haasten.”

„Dat is heel vriendelijk van u.” Zij glimlachte en zuchtte, weer met die klaaglijke onderworpenheid. „'t Is allemaal zoo gauw gegaan — ik weet haast niet wat ik doen moet. We hadden onze woning opgegeven, om bij oom Nick te kunnen blijven, ziet u, en nu kunnen we moeilijk zoo gauw iets anders vinden, of 't wordt verschrikkelijk duur. En ik vind, dat we niet meer in hotels mogen gaan, ook niet voor een paar dagen. Dat kunnen we eenvoudig niet betalen. We hebben veel verloren, maar oom Nick was altijd erg edelmoedig in zulke dingen.... Ik begriep nog niet, hoe hij zoo opeens tegen ons kon zijn. Of 't moet door zijn ziekte gekomen zijn.... u begrijpt me wel, zijn geestvermogens....” Zij maakte een hulpeloos gebaar. „Enfin, 't is zoo 't is. Ik had er niet over willen spreken. Ik dacht, als we nog een paar dagen hier konden blijven, kon ik iederen dag naar stad gaan om 'n woning te zoeken. Dat zal wel 't beste zijn, denk ik.”

Vervolg op blz. 26

Rode en ruwe handen worden zacht en blank door:
KALODERMA-GELÉE
het speciale middel ter verzorging der handen
F · WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

R-1254-G

Vroeger een zwak ventje

Hans van Brugge, A'dam, 8 jaar. Een jaar geleden een vrij zwak, teer en lenger jongetje, in den winter altijd sukkelend, veel ziek.

Hans, thans 9 jaar. Gezond en flink. Nooit of zelden ziek. Een flinke eter en geen kieskauser. Een jongen waar zijn ouders plezier van hebben. En dezen ommekeer danken zij aan een paar druppels Halitran daags gedurende den winter.

NU... een sterke, flinke jongen

Als Uw kind in den winter hangerig is, lusteloos, geen trek heeft en gauw verkouden is, nog erger, misschien dagen in bed moet blijven met verhooging of een infectieziekte, of sporen vertoont van de Engelse ziekte, tien tegen een, dat het een tekort heeft aan vitaminen A en D, de levensstoffen, die in den winter zoo schaars zijn in de voeding, omdat de volle zon ontbreekt.

Geef Uw kind daarom bij het begin van het gure jaargetijde Halitran 1200, de gouden olie uit de verse levers van

Heilbot, de natuurlijke concentratie van natuurlijke vitaminen. Dit is het zekere middel tegen Engelse ziekte, zwakte, bloedarmcede, groeistoornissen en voor sterke beenderen, kiezen en tanden.

Halitran 1200 geeft weerstand tegen verkoudheden, ziekten en infectieziekten. Alle doctoren schrijven ze voor. Halitran 1200 heeft een gegarandeerd gehalte van 36.000 intern. eenheden vitamine en 3.000 D per gram, dat is 60 maal meer dan van gewone levertraan. 1 druppel Halitran heeft dezelfde kracht als een lepel gewone levertraan.

Druppels
 Spec. voor kinderen
 Flac. v. 1 mnd f 1.25
 Flac. v. 3 mnd f 3.25

HALITRAN 1200

Capsules
 Spec. v. volwassenen
 Flac. 50 Caps f 1.40
 Flac. 100 Caps f 2.40

Gestandaardiseerd. Uit de lever van Heilbot. Natuurlijke vitaminen A en D.

Uw kind komt aan door Halitran

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

Hallo-hallo, dames en heeren... daar gaat de bal weer naar voren, Puck van Heel passeert handig naar den rechtervleugel, een ren, een voorzets, een schot.... goal!!....

Zoo gebeurde het in ons mooie stadion. Viermaal werd er gescoord, op overtuigende wijze zorgde het Nederlandsche elftal voor een overwinning op de mannen van het groothertogdom Luxemburg. Niet alleen sportief, maar óók organisatorisch is deze internationale voetbalwedstrijd een succes geworden. Er was veel bezoek, een goede vijftigduizend mensen. En daarmee heeft de Maasstad bewezen, dat de liefde en belangstelling voor het voetbalspel hier, in tegenstelling met de hoofdstad, niet aan het afnemen zijn. En dan voldeed de regeling van 't verkeer ook zeer goed. Steken wij een pluim op de hoeden van de heeren onzer verkeerspolitie.

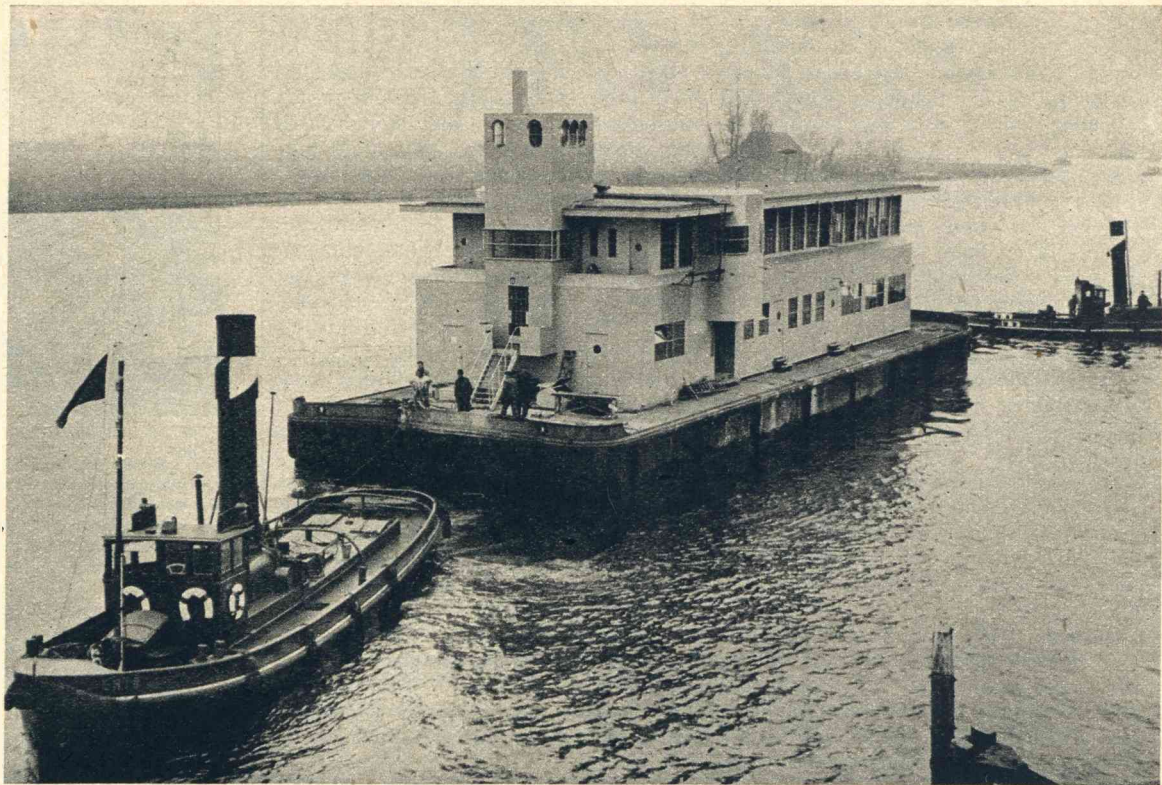
U zult nu misschien opmerken — en dat is dan ook zeer juist opgemerkt — dat de verkeersregeling dit keer makkelijker was dan bijvoorbeeld bij den Holland-België-wedstrijd van het vorige seizoen. Inderdaad! Het aantal auto's, dat geparkeerd moest worden, was een goede vijftienhonderd en daarmee behoeft men geen moeilijkheden te hebben. Het zal in Februari, wanneer de Belgen hier weer op bezoek komen, vast en zeker een stuk moeilijker zijn dan nu bij het bezoek van de Luxemburgers, maar uw radio-reporter heeft er alle hoop op, dat het in Februari bij de big match óók goed zal lopen. Men heeft nu routine gekregen in onze stad, men heeft geleerd van vroegere fouten.

Dames en heeren, ter gelegenheid van den internationalen voetbalwedstrijd was er feestverlichting op den Coolsingel. Het was op Zaterdag in de binnenstad drukker nog dan anders op deze avonden, maar Zondagavond waren er heusch niet zoo heel veel mensen laat op de straat en toen had het gemeentebestuur nogal toestemming gegeven de café's tot drie uur 's nachts open te houden. Dat had men beter op den Zaterdagavond kunnen doen. Intuschen is besloten om de feestelijke verlichting op den Coolsingel nu in den vervolge drie avonden per week te doen branden. Dat zal onzen boulevard heel wat lichter maken, vroolijker en gezelliger nog. Rotterdam doet den laatsten tijd veel op het gebied van verlichting; we worden hier nog de lichtstad van Nederland.

De nieuwe week is j.l. Maandag angstig begonnen. De radio en later de kranten kwamen met het bericht, dat prins Bernhard een auto-ongeluk had gehad. Op het oogenblik, dat deze woorden worden geuit, vertoeft de prins nog in het ziekenhuis te Amsterdam en zijn de officieele berichten geruststellender geworden. Hopen wij, dat prins Bernhard zich weer spoedig hersteld bij zijn gemalin zal kunnen voegen.

De Maasstad, dames en heeren, heeft behalve de tentoonstelling op psychotechnisch gebied nu ook een serie efficiency-dagen gehad. Geleerde heeren hebben op deze dagen wetenschappelijke redevoeringen en beschouwingen gehouden over de economie in het bedrijfsleven. Kort gezegd gaat het om het principe: alles zoo goed en zoo gauw en zoo feilloos mogelijk te laten functioneeren in het bedrijfsleven. Spotters merken wel eens op, dat door al die nieuwe geleerdheden het aantal arbeiders en employé's steeds zal krimpen en dat dus op die manier de werkloosheid zeker niet... tja, er schuilt in de rede-nering van de spotters wel waarheid. Laten we over dit lastige probleem hier dus maar niet verder filosoferen. Laten we ons liever opfleuren, dat de opleving nog altijd doorgaat, zooals de statistieken aantonen. Al zouden we allemaal wel graag willen, dat het een beetje sneller ging.

Dames en heeren, nu laat ik u verder over aan uw taak voor den komenden dag van Sinterklaas. U heeft mogelijk nog surprises te bedenken of rijmen te maken. Daarom tot volgende week, op golf-lengte: Groot-Rotterdam.

Een drijvend kantoorgebouw is van Bolnes, waar het op de werf der firma Pot werd gebouwd, naar Vlissingen vervoerd. Het is het kantoorship der Steenkolen Handelsvereniging, dat bij het nieuwe bunkerstation dezer vereeniging zal worden gebruikt. — Het transport op de Maas.

DE CAMERA MELDT:

Een prachtig exemplaar op de Internationale Kattententoonstelling in de Rotterdamsche Diergarde, dat dan ook een eersten prijs behaalde.

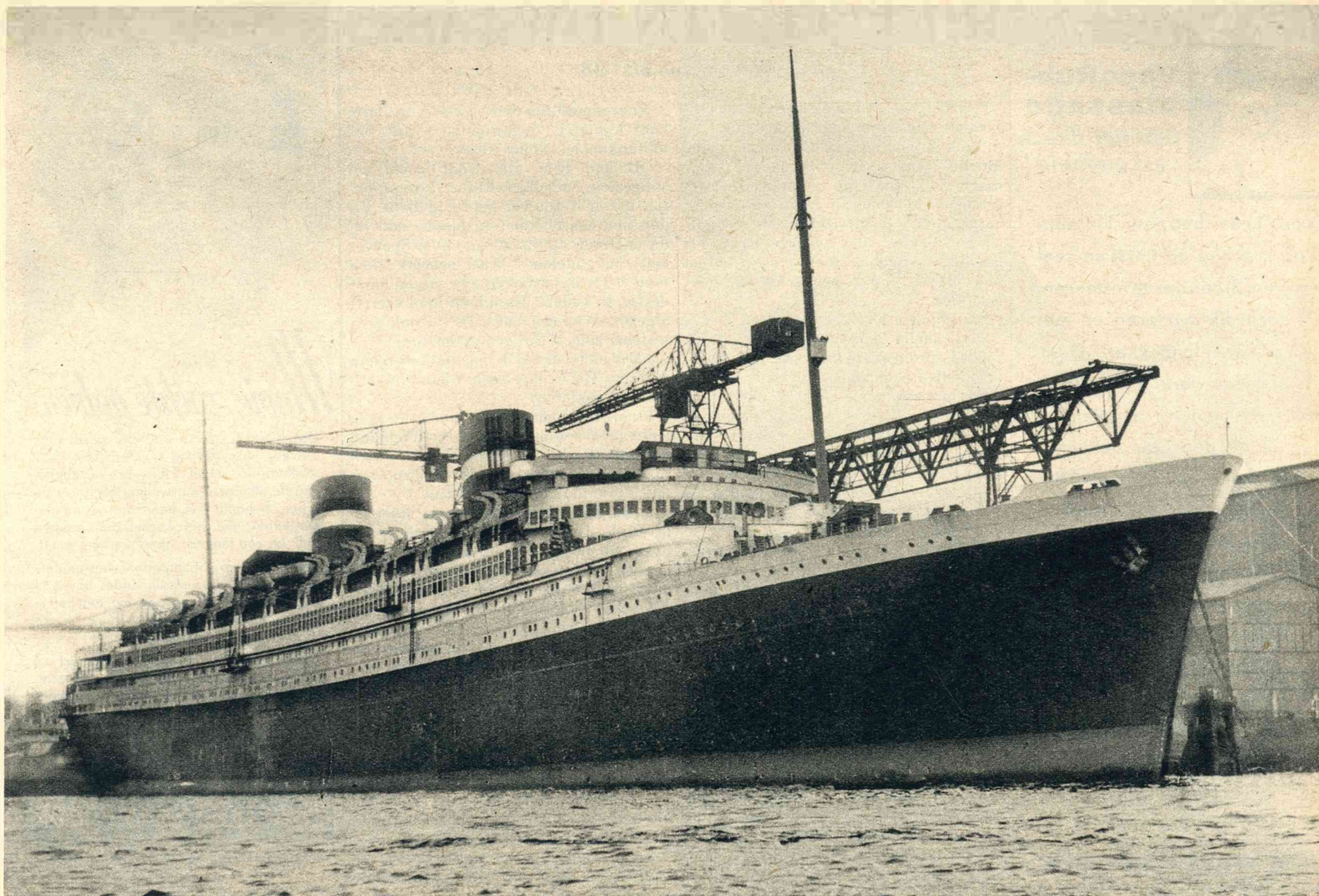

Te Nijmegen, waar hij de Vondelherdenking bijwoonde, overleed, na een korte ongesteldheid, de prominente geleerde en vrouwenarts prof. dr. A. H. M. J. van Rooy, rector magnificus der gemeentelijke Hoogeschool te Amsterdam. Professor van Rooy was jarenlang dokter te Rotterdam. Een foto van den voortreffelijken medicus.

Erasmus geëerd! — De beeldhouwer Hildo Krop vervaardigde een modern beeld van den grooten schrijver en humanist Desiderius Erasmus, dat een plaats vond in den tuin van het Haagsche Vredespaleis en door de Ned. regering aan de Carnegie-stichting zal worden overgedragen.

Het vlaggeschip der Holland-Amerika-lijn, de „Nieuw-Amsterdam”, is thans, na het opzetten der tweede pijp, uiterlijk zoo goed als voltooid. — Een foto van dezen „trots” van Rotterdam, op de ligplaats, bij de Rotterdamsche Droogdok-Maatschappij.

ER IS SLECHTS ÉÉN ROEP OVER HET PANORAMA-KERSTBOEK:

Prachtig!

I N H O U D :

De Heilige Nacht in de miniatuurschilderkunst, door Dr. Fr. Lyna — Het eiland van Timoei, een Kerstvertelling uit Midden-Afrika, door Martijn Smuts — Het Japansche landschap, door Sasuke Takano — De bedelaar en het paradijs, een Kroatische legende met illustraties van Wladimir Bielkine — Vliegen over het Heilige Land, door A. Viruly — Herwonnen geluk, een Kerstverhaal door Neré Valk — Het kind in de schilderkunst, door Ro van Oven — 't Kerstgeschenk, een verhaal door John Ellywood — De oude vriend, 'n kleurenreproductie naar een paneel van F. C. Compté-Calix — Tusschen de cactussen, door A. J. van Laren — De avond daalt over New York, door Walter Pollen — Een expres stopt te Bacharach, een verhaal door Willy Corsari.

Unaniem is men het er over eens, blijkens de vele geestdriftige betuigingen door ons ontvangen, dat dit schitterend Kerstboek met zijn rijk gevarieerden inhoud, zijn interessante artikelen, zijn boeiende vertellingen, zijn keur van illustraties en zijn uitnemenden kleurendruk inderdaad in ons land zijns gelijke niet heeft!

De voorraad mindert dan ook zienderoogen.

Wilt u dus als abonné van dit blad nog gebruik maken van uw premierecht, doe het dan spoedig. Zooals bekend bedraagt de prijs slechts **75 cts.**

Het is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of kantoren. Franco toezending geschiedt alleen na ontvangst van 85 cts. per postwissel, in postzegels of per giro 142700 aan ons hoofdkantoor, Nassaulaan 51, Haarlem.

Dit prachtwerk met zijn bijgevoegden losbladigen kunstkalender is 'n ideaal St. Nicolaas- of Kerstgeschenk!

De 3-minuten
VapoRub-
massage
bestrijdt direct
verkoudheid!

Voor 't naar bed gaan 1) Vapo-Rub krachtig op borst en keel wrijven, 2) óók deruginsmeren, 3) borst dik insmeren en met warm flanel bedekken. Door de massage werkt Vicks direct door de huid als pappleister, terwijl de door de lichaams-warmte ontstane dampen 18 x per minuut naar de ontstoken luchtwegen van neus, keel en borst worden ingeademd. De urenlang aanhoudende dubbele werking verhelpt de meeste verkoudheden in één nacht.

VICKS
VAPORUB

Verkrijgbaar bij Apothekers en
Drogisten à 10,90 per grooten pot

Ga jij je gang
maar manneke!

Mij doe je toch niets meer, ik ben met EULAN behandeld! Weet U 't al? Alle mantel- en ulsterstoffen, stoffen voor smokings, rokken en andere gelegenheidskleeding, vloerbedekking, meubelbekleding, dekens enz., kunnen nu bij de fabricage reeds met EULAN zoo behandeld worden, dat de motten ze niet meer lusten! Let daarom bij 't koopen op het etiket EULAN! U bespaart zich daardoor veel moeite en zorgen!

EULAN

HIJ LEEK EEN DWAAS....

— Vervolg van blz. 23

Zacht als een murmelend beekje klaagde haar stem haar zorgen uit.

Dick luisterde, aandachtig en medelijdend. Wat moest hij, de gelukkige indringer, zeggen op zulke vertrouwelijkheden? Toen zij hulpeloos zweeg, aarzelde hij, doch slechts een seconde. „U zult wel niet zoo heel gauw iets geschikts vinden. Maar u kunt gerust hier blijven, tot u een schikking hebt getroffen.”

„O, dank u!”

Het snelle aanvaarden was als de zachte sprong van een kat. Zij stribelde niet eens tegen. Dick glimlachte, bijna onmerkbaar.

„Dat beschouwen we dan maar als afgesproken. Er is hier meer dan ruimte genoeg voor ons allemaal, dus u ziet maar kalm.... O, mevrouw, toe....”

Hij kon zoo slecht tegen tranen als de meeste mannen, en Claire werkte ijverig met een zakdoekje aan haar oogen. Claire schreide makkelijk, maar zelden zooveel, dat 't haar uiterlijk schaadde. Al snikkend keek zij hem snel aan. Zij had de invitatie makkelijk losgekregen, maar 't was ten slotte maar uitstel. En hij scheen graag iets goed te willen maken.... zij moest nog maar een zetje wagen.

„Ik moest me niet zoo laten gaan; maar u weet niet.... ik durf u niet eens te vertellen, wat dat kleine uitstel voor ons beteekent. Ik durf niet eens tegen mijn kinderen te vertellen, hoe wanhopig we er voor staan. Mijn inkomentje is zoo geslonken, dat we er niet meer van leven kunnen, dus heb ik geld moeten opnemen op ons huis buiten. Dat hebben we verhuurd, omdat 't zoo duur uitkomt, er zelf te wonen, al is 't niet groot, en met die belastingen allemaal en de hypotheek.... Oom Nick hielp me altijd, en hij heeft me gezegd, dat hij om ons gedacht had in zijn testament. Dus u begrijpt, hoe 'n slag het was gisteren.... Ik weet werkelijk niet, wat ik beginnen moet!”

De jonge millionaire luisterde peinzend.

„'t Is naar,” zei hij eenvoudig. „Ik begrijp, dat 't een erge teleurstelling voor u was, maar u zult me gelooven: ik wist in 't geheel niet, wat meneer Varick van zins was te doen. 't Spijt me, dat u door een voordeel voor mij in zoo'n onaangename positie bent geraakt, en” — hij aarzelde, en sprak langzamer verder — „ik wil graag doen, wat meneer Varick zelf gedaan zou hebben, als hij nog leefde. Als u 't goed vindt, zal ik die hypotheek aflossen, dan hebt u uw eigendom vrij. Of ik zal u een chèque geven — dan kunt u de zaak zelf behandelen.”

Zij haalde haast geen adem meer. Zij had hoogstens durven hopen op 'n „leening”, voor de halfjaarlijksche rente, die Nicolaas Varick een paar weken voor zijn overlijden al betaald had — in 't ergste geval kon zij falen. Zij kon baast niet gelooven, wat zij gehoord had. Snel rekende zij — als hij zooiets deed, kon ze even goed iets extra vragen.

„'t Is.... 't is veertigduizend dollar,” zei ze met ingehouden adem, bang, dat hij van het bedrag zou schrikken.

Dick bedwong een aandrifft om te fluiten. Een hypotheek, of waarschijnlijk hypotheek, van veertig mille op een klein huis! Maar wat hij beloofd had, zou hij doen.

„U krijgt een chèque, zodra meneer Spencer me het geld heeft overgedragen. Dan staat u er weer frisch voor.... Daar is Jennison. Ik zal naar de hal moeten, denk ik....”

Achter gesloten deuren vertelde Claire haar kinderen opgewonden van het buitenkansje. Nicky floot.

„Ik had hem niet voor zoo'n sul aangezien,” zei hij. „Enfin, 't is prachtig, dat u 't zoo ver gebracht hebt. En dan nog een chèque, in plaats dat hij de papieren opvraagt en 't door Spencer laat behandelen! Wat scheelt dien man? De hypotheek zijn samen maar dertig, is 't niet? En u hebt hem veertig afgezet. Wat een hof! Ik zal ook eens wat los zien te krijgen af en toe.”

„Misschien is hij bang, dat we gaan rechten. Hij schijnt toch niets te weten van die papieren.”

Haar zoon grinnikte koud. „'t Is in ieder geval een mooi begin. Ik vil iemand niet graag, maar 't gaat er om: wij of hij. Misschien brengen we 't nog zoo ver, dat hij miljoenen opmaakt.”

Leila hing weelderig in een stoel en luisterde. Haar eerste belangstelling was over; ze bleven — dat was voorloopig genoeg. „Maar, moeder,” zei ze, „u gaat dat geld toch zeker niet gebruiken voor die malle hypotheek?”

„O, nee, kind,” Claire zuchtte. „Dat kan niet. We zullen een paar rekeningen moeten betalen, anders krijgen we nergens crediet meer. En we hebben zoo'n massa dingen nodig!”

De jonge man, wiens gouden toverstaf het wonder gewrocht had, bleef een paar minuten staan, waar Claire hem verlaten had, met zijn handen diep in zijn zakken — misschien om ze tegen verdere aanvallen te beschermen. Een wrange lach trok zijn mondhoeken neer. Toen haalde hij een notitieboekje te voorschijn, nam een schoone bladzijde en schreef netjes in:

23 Juni. Hypotheek op huis C.V.... 40.000.

„Da's een stevig sommetje voor den eersten dag. En ik wou een paar auto's aanschaffen. Maar een dame in nood.... Enfin, ze beschouwen me waarschijnlijk toch als een dief.”

Hij borg het boekje weer in zijn zak en floot zacht.

ZEVENDE HOOFDSTUK

Er werden tal van opmerkingen en veronderstellingen gemaakt, toen de bepalingen van Nicolaas Varick's testament bekend werden. Een wildvreemde kreeg alles, de familie kreeg niets — of er moest iets zoo onwaarschijnlijk gebeuren, dat 't een bittere grap leek. Een paar ouderen herinnerden zich iets van een langvergeten, romantisch geval — maar daarmee was dat testament nog niet verklaard. Als Oude Nick zijn familie had willen ontvren — en sommigen kwamen er voor uit, dat zulks niemandal verbaasde — waarom had hij dan niet eenvoudig alles aan den zoon van Emily Bradshaw nagelaten?

„Ik had nooit van den ouden heer gedacht, dat hij zijn familie nog een jaar lang zou tergen,” zei Jack van Dering. Het landgoed der Van Derings grensde zuidelijk aan Lynnewood. „Zeker nog een en ander met hen af te rekenen.”

„Of hij wou den erfgenaam op de proef stellen,” zei de vader, rechter van Dering, die den overledene goed gekend had. „Er is een tijd geweest, dat Nick Varick op een miljoen per jaar werd getaxeerd. 't Zal nu wel wat minder zijn, maar 't zal nog best een mooi kapitaal zijn — dat voorloopige legaat aan den jongen Bradshaw zal er geen gat in hakken. Als de knaap zijn miljoen ver-gooit — ik geef je toe, dat 't een heel bedrag is — kan hij ten minste geen

Mooie, zachte golven!

Dat is ook een van de vele voordeelen, die het haar gezond houden: Het haar alkalivrij wasschen. Door het vermijden van de alkalische opzwelling bij het wasschen, behoudt het haar zijn natuurlijke elasticiteit, die het kapsel den mooien golf en een langere houdbaarheid geeft.

Met Zwartkop „Shampodor”, het moderne, alkalivrije haarwasmiddel houdt U het haar gezond en geeft het een heerlijken, natuurlijke glans. Reeds de eerste proef toont U het verschil!

„Shampodor” voor iedere haarsoort en „Blond-Speciaal” per pakje 20 cent. Beide soorten ook „vloeibaar” in flacons van Fl. 0,35, 0,85 en 1,25!

Verlangt bij Uw kapper een haarwas-sing met „Zwartkop Non-Alkali”, de geconcentreerde Shampodor!

ZWARTKOP „SHAMPODOR”

gegarandeerd alkali-vrij.

Uw
Schoonheidssalon
in
Huis!

Voor één gulden!

Zou dat geen mooi cadeau zijn? Zou het niet prettig — nee, knál — zijn, elke dag Uw huid te kunnen verzorgen — nee, vertroetelen — met natuurlijke schoonheidsmiddelen? Deze luxeuze coffret — 'n schoonheidssalon in miniatuur — bevat natuurlijke schoonheidsmiddelen... Usih schoonheidsmiddelen... een tube Usih cold cream, een flacon Usih skintonic, een tube Usih vanishing cream en een doos Usih facepowder. Let wel... de luxeuze coffret is een tijdelijke aanbieding. Nogmaals... de prijs is één gulden. Laag dus. Een usance van Usih.

USIH

VOOR ENGROS:
UNITED STATES IMPORT HOUSE,
HUDESTRAT 3-5, AMSTERDAM

gekeid nithalen met de rest. Nick was geen schrapper, voor iets goeds wou hij altijd goed betalen, maar verkwisting kon hij niet uitstaan, en schulden haatte hij."

"Hij moet wel dol zijn geweest op zijn familie!" Een aardig meisje met een grooten bos krullen en een vrijpostig wipnensje maakte met een oneerbiedig lachje die opmerking, maar een derde stem kwam tusschenbeide. Die was van Pinckney Gaines, een jong en veelbelovend effectenmakelaar, blond, rozig en engelachtig, die nooit naliel ergens te komen, waar Bebe van Dering zijn kon. Hij luisterde naar het naampje Pink en had levendige, blauwe oogen, onschuldig en opletend tegelijk.

"Ik noem het geen proef," zei hij ernstig. "Bradshaw zou wel gek zijn, als hij zich zoo vergaloppeerde. Met een kleiner bedrag zou er eenig gevaar zijn, maar een miljoen! Als hij negen ton vergooit heeft hij nóg een ton over."

"Ja, ja," zei Jack twijfelachtig. "maar als je met geld uitgeven begint, gaat 't hoe langer hoe gauwer. Oliver Ennis zou zóó door een miljoen heen zijn, en Nicky nog gauwer. Als je zelf geen opmaker bent, helpen je vrienden je wel. Maar een raadselachtig geval blijft 't. Er zit vast iets achter."

Op Lynnewood was een opleving gekomen. Jennison had 't overal druk, keek logeerkamers na, en porselein en zilver, lang ongebruikt, in afwachting van nieuwe glorie. Er waren gladder, glinsterende auto's gekomen; het personeel tintelde van verwachting; er kon iederen dag iets gebeuren. Het eenige, waarover onrustig gepraat werd, op Lynnewood en er buiten, was het feit, dat de ontferde familieleden kalm in huis bleven wonen, er het een of andere onbegrijpelijke houvast vonden. Daar zaten pikante mogelijkheden in.

In den aankoop der auto's had Nicky een groot aandeel gehad. Dick had naar den two-seater van den jongen Varick gekeken en was over auto's gaan praten. Nicky had raad gegeven, kende de merken, bracht Dick met zijn wagen naar stad, om hier en daar te kijken, en met dezen en genen te praten. Toen de heer des huizes 's avonds thuis kwam, had hij drie wagens gekocht, een statige limousine, een flinken vierpersoons en een langen, snellen sportwagen, dien hij voor persoonlijk gebruik had uitgekozen. Ze waren alle drie gekocht in zaken, die Nicky wel een aardige provisie wilden geven. De totale kosten liepen in de vijf cijfers, en Dick trok even een gezicht, toen hij de cijfers in zijn notitieboekje onderbracht. Hij had niet gedacht, zooveel uit te geven — zeker had hij, en Lynnewood, met minder toegekund. Maar schatjes waren 't, alle drie.

De dagen werden weken, en nog was Dick de vriendelijke gastheer der familie Varick. Claire had geen merkbare pogingen gedaan, om een woning te vinden en over vertrekken werd niet meer gesproken. Zij schenen te meenen, dat de uitnodiging voor den heelen zomer gold. Ook Oliver bleef, door in te gaan op het zeer lichte verzet van zijn gastheer, toen hij over vertrekken sprak.

"Heel aardig van je, Bradshaw. Ik vind 't hier prettig, dus ik blijf graag nog even — 'n soort zwanezang, begrijp je."

Zoo — onverschillig wijsgeerig — hield Oliver zich voor zijn gastheer en voor de buitenwereld. 't Was voldoende zoo, en 't verzachtte een smartelijken trots. 't Stak hem, gunsten te moeten aannemen van dat jongmenschen, maar hij dacht er niet over, het veld vrij te laten voor de Varicks. Dus bleef hij, hij had het goed en was vrij van hotelrekeningen. Hij hield Claire Varick in 't oog, en Leila en Nicky; en zijn gastheer. Hij sprak nooit over zijn teleurstelling of zijn treurigen, financieelen toestand, en hij deed geen openlijke pogingen, om partij te trekken van Dick's edelmoedigheid. Hij bracht Dick naar zijn eigen kleermaker — een zeer goeden, en genoot er een nieuw crediet door, maar hij streek geen geld op, zooals Nicky menigmaal schaamteloos deed, en hij was vriendelijk, op een koele manier, die de gedachte aan baatzucht buitensloot.

Er kwamen en gingen gasten, nieuwe vrienden en nieuwe gezichten. De dagen waren vol bezet, en Dick Bradshaw liet nooit blijken, dat de aanwezigheid der vier menschen, hem praktisch vreemd, hem hinderde.

Slechts één persoon was niet gebleven — degene, die hij het liefste gehouden had. Jessamy Landon had kalm ingepakt en haar kamer bij den tuinbaas weer betrokken. Hij had er zich hoos en gekrenkt om getoond.

"Ik begrijp u niet," zei hij. "t Huis is zoo groot als Texas, en de anderen blijven ook wel."

"Waarom blijven zij?"

"Ja" — hij ging hulpeloos met zijn hand door zijn haar — "dat weet ik ook niet. 't Schijnt slecht anders te kunnen. Ik zou me een onmenschen voelen, als ik ze wegjoeg." En toen zij geërgerd haar schouders ophaalde ging hij voort: "In ieder geval is er voor u geen reden, om weg te gaan. Waarom wilt u iederen dag heen en weer?"

"Lichaamsbeweging," herinnerde ze hem vriendelijk. "Ik weet een operazanger, die vijf mijl per dag wandelt. En nog iemand..."

"U kunt mij mee uit wandelen krijgen, zoo vaak u wilt. En er staan in den stal zes rijpaarden te kniezen. U zou toch 's morgens met me gaan rijden voor 't ontbijt?"

"O ja? Maar ik heb 't erg druk. Misschien doe ik 't wel eens. Ik rijd graag."

"Dat heb ik gemerkt. Zullen we dan maar afspreken voor morgen?"

"Misschien... ja, dat zou kunnen."

"Wat bent u moeilijk! Wel eens... misschien... als...! Ik bestel de paarden voor morgenochtend."

Hij fronste en kwam terug op het onderwerp, dat hem hinderde.

"Ik vind 't echt niet prettig, dat u bij den tuinman woont. U hoort hier. Om uw werk. Maar u bent zoo afschuwelijk onafhankelijk..."

Zij lachte even. "Mijn werk is, dien catalogus af te maken. En als ik hier bleef, zou meneer Bradshaw zich in zijn hoofd halen, dat ik bij alle partijtjes moest komen, en misschien mee uitgaan en ongeveer den heelen nacht opblijven, en daar kan ik me den tijd en de kleeren niet voor permitteeren — en de praatjes. 't Zou erg vriendelijk van meneer Bradshaw zijn, maar hij zal me moeten excuseeren. Misschien hoor ik juist in 't tuinmanshuis. 't Zou u verwonderen, hoe mooi ik er in pas."

Wordt vervolgd

En oude bekende brengt de stemming erin!

MARTINI

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Intere. 37170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Intere. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Intere. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Bilstraat 142. Telefoon Intere. 15473. Giro nr. 149397. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Intere. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Intere. 1851. Giro nr. 124690. VIJSSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalenverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Commandant Attilio Gatti, de schrijver van bijgaand artikel, roert den, door den mfundi-jager en de Mambuti-pygmeëen van sultan Makulu-kulu in het oerwoud gerungen, jongen okapi.

Commandant Attilio Gatti:

Met de pygmeëen op jacht naar jonge okapi's

Een gesis, zoo venijnig als van tien woedende katten, een menschelijk gekreun van razende pijn onmiddellijk daarop volgend, klinken me in de ooren van onder een zwaren struik, welks dunne, platte bladeren elkaar als schilden bedekken.

Op hetzelfde oogenblik stoot Makulu-kulu, het opperhoofd der Mambuti-pygmeëen, zijn heeschen jachtkreet uit en zijn korte, scherpe speer doorboort het bladerdek. Uit allerlei schuilhoeken stormen de kleine bruine dwergen te voorschijn, en een regen van speren en pijlen komt neer op de plaats, vanwaar het gekreun werd gehoord. Dan hoor ik beide klanken opnieuw, maar nu verwisseld, het kreunen overgaand tot gesis, het gesis eindigend in een rochelend kreunen.

Na enkele oogenblikken is alles afgeloopen. Opnieuw valt de drukkende stilte over het duistere woud. Want dat is de groote wet der pygmeëen, wanneer ze zich in het oerwoud bewegen. Hun kreet weerschalt alleen wanneer de dood plotseling een uitval naar hen doet vanuit een der duizenden schuilhoeken der wildernis, waar hij op de loer ligt.

Dan komt, zonder een woord te uiten, van onder het dichtbebladerde struikgewas langzaam een kleine Mambuti-pygmeë gekrabbeld. In zijn oogen de vlamme blik van een woedend dier, zijn schouder, druipend van bloed, opengereten door het ondiep, dat hem in zijn duistere schuilplaats heeft overvallen. Doch dat verhindert hem niet om, zij 't met van pijn verbeterd trekken en wat langzaam van beweging, met de hulp van zijn kleine stamgenooten den enorm luipaard uit het boschje te trekken, die hem zoo heeft toegetakeld. Negen voet lang is die sinjeur, van den kop tot het puntje van zijn staart, meer dan tweemaal de lengte van den dwerg, en hij lijkt, met al die speren en pijlen in zijn gevlekte body, meer op een stekelvarken dan op een luipaard. Hoe de pyg-

indien ze mij op het spoor brachten van een okapi met jong.

De mfundi, de groote negerjager, dien ik er met een troep pygmeëen op uit gestuurd had om sporen van een okapi met jong te zoeken, was eigenlijk, in zijn te grooten ijver om de inderdaad ontdekte okapi met jong te volgen tot hun schuilplaats, de oorzaak geweest van de mislukking mijner jacht. En we konden opnieuw beginnen in ons enorm uitgestrekt jachtgebied met het zoeken naar een jongen okapi.

Nu leven er, ondanks het feit dat het okapi-wijfje slechts één jong ter wereld brengt, en dit, wanneer men de pygmeëen gelooven zou, nog slechts eens in de vier, vijf jaren, toch nog heel wat jonge okapi's in de wouden van equatoriaal Afrika. Maar gemakkelijk op te sporen zijn ze nu niet bepaald. Want de okapi-moeder zoekt voor haar jong een verblijfplaats in zulk ondoordringbaar, meest doornig struikgewas op, dat het, voor wie niet beschikt over haar groote lichaamskracht en dikke huid bijna onmogelijk is tot die schuilplaats door te dringen. Het jonge dier blijft daar totdat het sterk en groot genoeg is om het oude te volgen op zijn voortdurende omzwervingen, en van hem te leeren, hoe de gevaren en moeilijkheden van 't woud te boven te komen.

meëen echter hun vergiftigde wapens op het dier durfden afzenden zonder bevreesd te zijn, hun metgezel te treffen, en hoe een van de pijlen juist in de ruggestreng van het ondiep terecht kwam, op slag zijn dood veroorzakend, zal wel altijd het geheim blijven van Muungu, den grooten jachtgod der pygmeëen.

En alleen Muungu zou me hebben kunnen vertellen wat er gebeurd was met den jongen okapi, die van 't jachtrumoer gebruik had gemaakt om zijn schuilplaats te verlaten en onopgemerkt zijn moeder na te huppelen, zonder om te kijken naar den luipaard noch naar de negerdwergen, die toch eigenlijk allemaal op jacht waren om hem te vangen.

Klaarblijkelijk had de luipaard, toen hij de indringers had opgemerkt, besloten, dat een hunner de plaats in zou nemen van den kleinen okapi, waarop hij reeds zoo lang had gewacht, en die nu voor hem verloren was. En toen had hij zich maar laten vallen op een der kleine kereltjes, die, onbewust van het gevaar, zich verscholen had onder den dichtbebladerden struik.

Maar de indringers hadden hem verslagen, en met vereende krachten waren ze reeds bezig om het beest te villen, waarvan het vleesch voor hen zulk een lekkerlij is, hoe afschuwelijk d'smaak voor onsook zij.

Het gevaar, dat ze geloopt hadden, waren ze reeds lang vergeten in het vooruitzicht van den heerlijken maaltijd, zooals alles wat ik hun beloofd had,

En gedurende deze periode van twee of drie maanden gaat de moeder elken morgen uit en keert pas 's avonds weer naar de schuilplaats terug, zeker als ze ervan schijnt te zijn, dat haar kalf door geen enkel dier van het bosch daar zal worden verrast. Zelfs de luipaard, de eenige vleescheter uit het oerwoud, die jacht maakt op jonge okapi's, zal het niet wagen door het smalle, doornige wisselpad te gaan, bang als hij is, zijn dunne huid te beschadigen. Heele dagen kan het roofdier dan ook doorbrengen in hinderlaag, niet ver van den nauwen uitgang, in de vage hoop dat het kalf zich, uit ongehoorzaamheid, buiten zal wagen. Doch wanneer de moeder verschijnt trekt het zich op veiligen afstand terug, want de woede en de kracht van een volwassen okapi-dier zijn geweldig.

Er zijn verschillende manieren om jonge dieren in het oerwoud levend te vangen, hetzij met sterke, in het dichte groen goed verborgen strikken, hetzij met valnetten, die neerkomen, wanneer de dieren een over hun pad gespannen touw aanraken, en ten slotte het systeem der valkuilen, oud als de wereld. Deze methoden hebben het groote voordeel dat het aldus gevangen dier niet te lijden heeft en meestal zijn onaangenaam avontuur vergeten is, zoodra het uit zijn benarde positie verlost is. Verder heeft men natuurlijk nog het stellen van vallen, welke het dier uitgenoodigd wordt te betreden door middel van lokaas. Doch dit heeft wel bijna uitsluitend succes bij de roofdieren. Voor gras- en plantenetters is zout nog het eenige middel, waardoor men er een enkele maal in slaagt zulk een dier naar een bepaald punt te lokken. Over het algemeen zijn de woudbewoners te slim om zich te wagen binnen een paalomheining, waarvan de valdeur wijd open staat.

Ik heb al deze vang-methoden beproefd op de jacht naar de jonge okapi's. Maar deze diersoort is zóó onregelmatig in haar leefwijze, en steeds zoo gespannen en vol aandacht voor de geringste afwijkingen in haar omgeving, dat ik met geen dezer methoden succes had. Zelfs niet met valkuilen lukte het mij een enkel dier te vangen: de volwassen dieren zijn te sterk en te wild om zonder beschadiging uit den kuil te worden verwijderd, en de jonge dieren verlaten hun schuilplaats nimmer. Zelfs wanneer ze wat grooter worden loopen ze altijd nog in het voetspoor van de moeder. De beste methode leek me nog telkens, verschillende mfundijagers met een troepje pygmeëen uit te sturen in verschillende richtingen, en het oerwoud eenvoudig af te zoeken. Bij elke groep voegden zich dan drie of vier pygmeëen-vrouwen, ongeloofelijk zwaar beladen met bananen en mais, en elk der vrouwen gewapend met een brandend eind hout, wel wat lastiger mee te dragen maar zeker zoo betrouwbaar als onze sigarenaanstekers. Ze maakten er gebruik van om in haar lange pijpen de groene bladen der wilde tabaksplanten aan te steken, en om telkens het kleine houtvuurtje te doen ontbranden, waarmee pygmeëen de vochtige temperatuur van het bosch verdrijven, telkens wanneer ze enkele minuten rust nemen.

Zulks was ook ditmaal geschied en ik dacht reeds, dat de kleine hutten aan den rand van de open plek in het woud, waar ik mijn tenten had opgeslagen, verlaten waren, toen ik plotseling een levendige stem hoorde achter een der woonhutten.

Ik stond ten zeerste verbaasd, daar, gehurkt op den grond, Makulu-kulu aan te treffen, den sultan der pygmeëen, dien ik reeds ver op weg waande aan het hoofd van zijn afdeeling. Maar daar zat het kleine mannetje, en wel zoo zeer verdiept in zijn levendige toespraak, dat hij deze zelfs bij mijn komst niet onderbrak. Hij keek slechts even naar mij op en trok

Makulu-kulu, de sultan der Mambuti-pygmeëen (dwergen) vertelt zijn avontuur met den enormen luipaard, waarvan men de huid op den achtergrond te drogen ziet hangen.

dan met een diepen zucht heel hoog z'n wenkbrauwen op, als om me welsprekend te beduiden, dat hij het buitensporig druk had. En hij zette zijn alleenspraak voort.

„Muungu, Muungu,” zoo wist ik uit zijn woorden-vloed op te maken, „heb ik je dan geen rijke offers gebracht?”

En met zijn kleine, fijngevormde, maar allesbehalve schoone handen vaagde hij zorgvuldig den grond schoon, rond een peuterige constructie van stokjes, in den vorm van bogen in den grond gestoken en met bladeren bedekt, als om een klein tempeltje te vormen.

„Muungu,” ging hij voort, met een buiging in de richting van het miniatuur-tempeltje, „hier breng ik je een been van den laatsten olifant, en een van den laatsten luipaard, die ik met mijn speer gedood heb. Er zit nog prachtig vleesch aan. En hier heb ik een blad met een groot stuk banaan. En hier een brok mierenest met dikke witte mieren. En nu, bescherm mij, o Muungu!”

Om de waarheid te zeggen, indien de geest de moeite had genomen om even nauwlettend toe te zien als ik, zou hij opgemerkt hebben, dat er in het brok mierenest inderdaad witte mieren rondwandelden, maar dat er op 't brede blad slechts een leeggeeten bananenschil lag, terwijl van het zwarte, glimmende stuk been de afgevijlde tanden van Makulu-kulu al reeds weken geleden het laatste restje vleesch moesten hebben afgekloven. Maar Muungu, de groote geest, die de Mambuti-negers schiep en reeds lang geleden is gestorven, was natuurlijk niet zoo veel-eischend.

En de kleine sultan, die als toovenaar van zijn stam een expert was in dergelijke zaken, ging zoo mogelijk op nog bezwerender toon voort met zijn aanroeping.

„Bescherm mij, Muungu. Laat me toch een klein, heel, heel, heel klein okapi-tje vinden, zooals de bwana *) wenscht.”

En zijn begeleidend gebaar duidde een okapi aan zoo groot als een kat, maar met een veelbeteekenend knipoogje beduidde Makulu-kulu me, dat dit alleen maar een klein, onschuldig trueje was om den geest de pil gemakkelijker te laten slikken.

We hadden het pygmeeën-opperhoofd „Sarah Bernhardt” gedoopt en niets was dramatischer en expressiever dan dat kleine brokje mensch van nauwelijks vier voet lengte (een meter twintig), dat een en al levendigheid was van gebaar; handen en voeten, oogen en neus, mond en wenkbrauwen, alles grimaste

*) *Bwana* = heer.

Toto, de eerste jonge, levend gerangen okapi, heeft over heel andere dingen te denken dan over poseeren voor den fotograaf.

mee en zijn stem liep van de diepste bas-bromstem tot het teederste gefluister.

„Als ik er een vind, zal de bwana mij veel geschenken geven. En van alles krijg je wat. Zout zooveel als je maar hebben wilt. *Tumbako* ook. En geld. En een pijp zooals de bwana heeft en een deken, waar je het 's nachts zoo heerlijk warm in hebt.”

En ik kreeg een ander knipoogje. Maar ditmaal was ik het klaarblijkelijk zelf, voor wien zijn laatste pil bestemd was. Want zonder dat ik gelegenheid kreeg om hem aan zijn verstand te brengen dat ik hem nooit een pijp of een deken had beloofd, verdween hij op 'n holletje, mij toeschreeuwend: „Bwana, nu krijgen we binnen een week een okapi te pakken.” En met drukke gebaren riep hij zijn volgelingen bijeen, die zich reeds her en der aan den boschrand ophielden.

Het was vier dagen later, dat Makulu-kulu onder de honderden

okapi-sporen, welke in het oerwoud gevonden worden, er één aantrof, dat van een moederdier zijn moest, wijl het denzelfden dag ook nog teruglopend werd opgemerkt. En de dwergenkonink had gelijk. De afdrucken der hoeven, door de pygmeeën met onbeschrijfelijk geduld en kennis gevolgd, verdwenen in een dicht struikgewas, van waaruit nu en dan een geritsel vernomen werd als van een groot beest, dat zich op zijn strooleger beweegt.

Den heelen nacht bleven de groote neger en de kleine pygmeeën-jagers in den omtrek zich schuil houden, rustig en zwijzaam als schaduwen, samengedrongen tegen de overvallen van de luipaarden.

En toen begon, tegen het aanbreken van den dag, een der groote boomen die langzame krakende geluiden te geven, welke altijd den val van een machtigen woudreus aankondigen. Zoo, ten minste, dacht het okapi-moederdier, dat, door het instinct geleid, opsprong en snel zijn schuilplaats verliet. En zoo moet ook het kalfje hebben gedacht, dat na eenig aarzelen zijn moeder volgde en zich voor de eerste maal in zijn leven buiten zijn donkere en wel beveiligde schuilplaats waagde.

Het waren evenwel de pygmeeën, die, op mijn aanwijzingen, het geluid van een vallenden boom hadden

nagebootst. En voordat de okapi-baby goed en wel van zijn verbazing bekomen was, toen hij zich opeens alleen bevond te midden van een aantal zwarte, vreemde wezentjes, hadden de pygmeeën hem in een

grooten, sterken zak gestopt, waarin hij, blijkbaar alleen voor de leus of omdat het zoo hoorde, nog een weinig tegenspartelde, totdat het heele geval, aan een langen boomstam opgehangen, door vier pygmeeën op de schouders werd genomen en weggedragen.

Enkele uren duurde de terugtocht door het oerwoud, en we bereikten ons kamp, tevreden over het gelukken onzer jacht, die ons precies vier maanden zoeken en hard zwoe-gen had gekost.

Nu wachtte mij een nieuwe taak, wel even

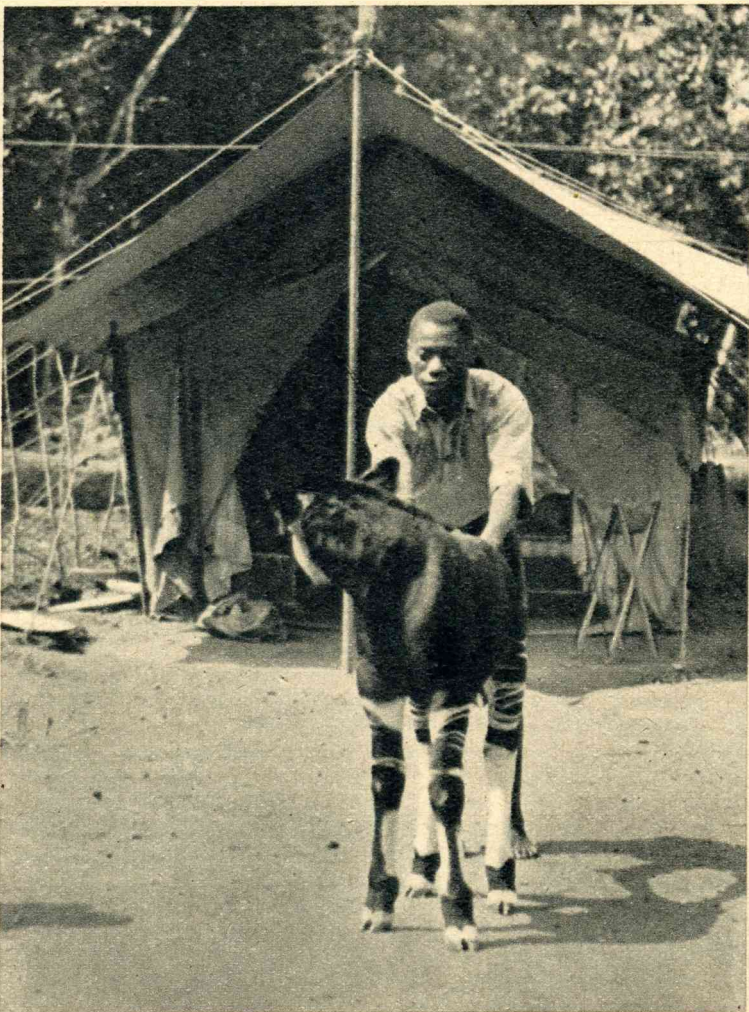
moeilijk maar veel dankbaarder dan de eerste. Het werd nu zaak, om den mooien, kleinen okapi zijn schuwheid jegens de menschen af te leeren; hij moest vertrouwen in hen gaan stellen, de moeder vergeten en de geurige blaadjes in het oerwoud verwisselen voor alle voedsel, dat men hem in zijn gevangenschap zou kunnen voorzetten. En ten slotte moest hij worden voorbereid op een reis van vele uren, gedragen van 't kamp naar den verbindingsweg, op een autoreis naar Mambasa, en vandaar per schip naar Engeland.

Voor Makulu-kulu intusschen was de zwaarste taak voorbij, en ik was nieuwsgierig te weten hoe hij zijn belofte jegens Muungu, den geest van de jacht, zou inlossen, die hem uitstekend begunstigd had.

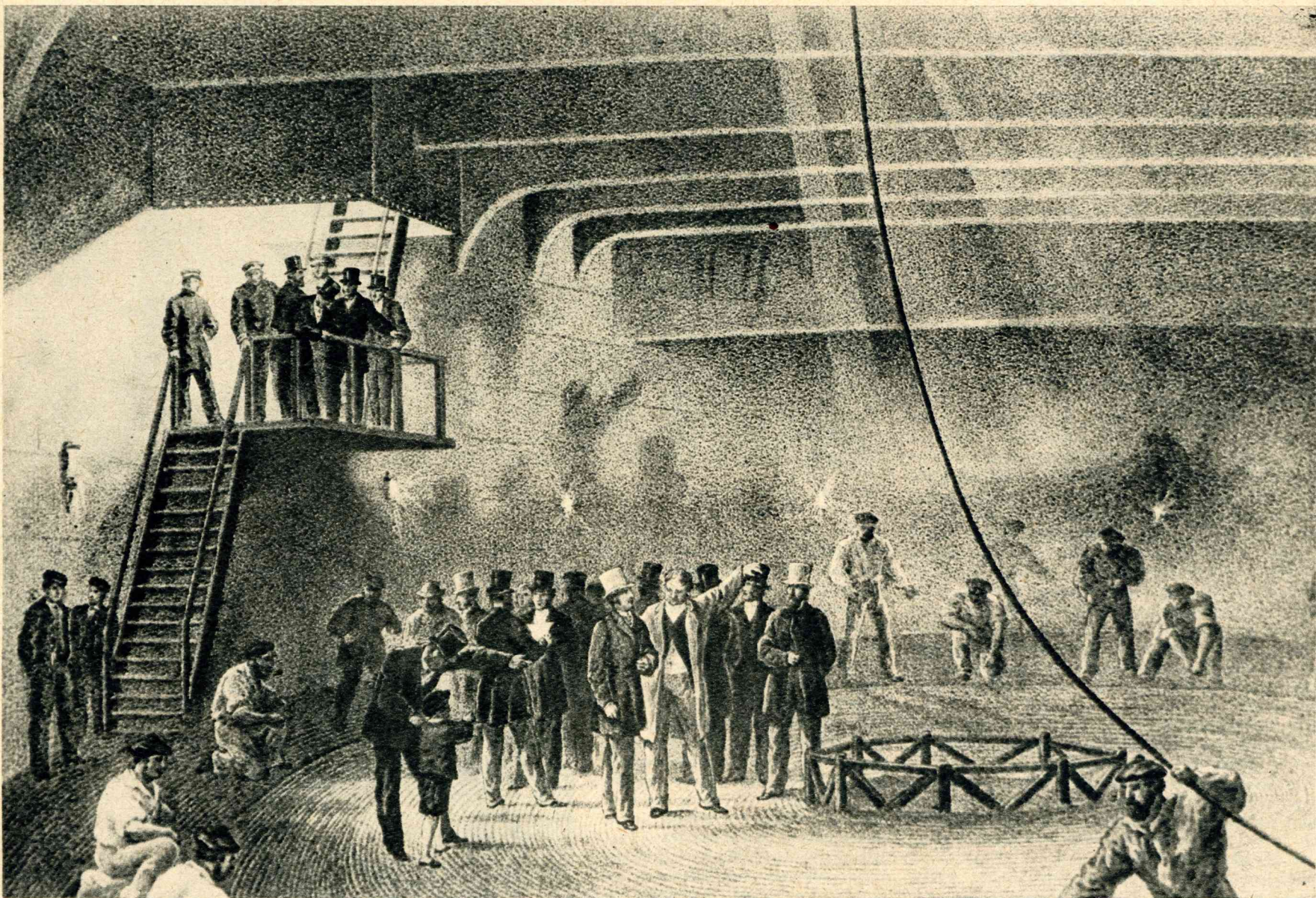
Kort nadat ik hem alles overhandigd had, waarom hij op zoo'n handige manier had gevraagd, vond ik hem gehurkt voor het miniatuur-tempeltje van gebogen stokjes met bladeren achter zijn tent, zooals de eerste maal, te midden van de geschenken. En toen hoorde ik hem, prevelend op zoo overredend mogelijken toon: „Muungu, Muungu, luister eens en geef me raad. Het zout, dat ik gekregen heb, gaat natuurlijk naar de vrouwen, en je weet, wat een herrie ze zouden schoppen als ik er ook maar een korreltje van afnam. Je weet toch, hoe vrouwen zijn! En ik zou wel wat tabak voor je neerzetten, maar die zou toch maar opgegeten worden door de mieren en dan bleef er niets voor je over. En de pijp...” hij hield even stil en wreef zich bedachtzaam den neus, „tja, de pijp.... Als jij er uit zou rooken, kan ik er niet uit rooken. Daarentegen, als ik er uit rook zal je zeker dol gelukkig zijn dat Makulu-kulu, je trouwe dienaar, net zoo'n mooie pijp in z'n mond heeft als die van de bwana's. En mijn deken is wel nieuw en warm. Maar die is natuurlijk veel te klein voor zoo'n grooten god als jij bent. Luister, Muungu,” besloot hij, terwijl hij al zijn spullen bijeen-scharrelde en opstond, „den eersten den besten keer, dat ik een beest dood, zal ik je twee groote beenderen brengen, één voor het beest, en één voor den kleinen okapi, die je me hebt laten vinden....”

Het eerste portret van Toto, den jongen okapi.

De jonge okapi in het basiskamp der jachtpeditie.

Slechts vier reizen maakte de „Great Eastern” als passagiersschip. Toen ging de „Great Eastern Steam Ship Company” failliet en werd het schip uit de vaart genomen. Het duurde tot 1865, eer de reusachtige raderboot opnieuw in gebruik werd genomen. In dat jaar voer de „Great Eastern” uit om een telegraafkabel tusschen Engeland en Amerika te leggen. Onze prent toont een der drie ruimen van het schip, waarin de kabels met een totale lengte van 2500 zeemijlen lagen opgerold. De heer met den lichten hoed is de toenmalige prins van Wales (de latere koning Edward VII), die het schip bezichtigde.

GREAT EASTERN

Het verhaal van een technisch wonder

DOOR FRITZ ROTHGIESSER

Den volgenden dag stierven er nog twee stokers, wat het aantal doden op vijf bracht. De aangerichte schade maakte omvangrijke reparaties noodzakelijk, die op vijftigduizend pond sterling werden geraamd, doch in werkelijkheid dit bedrag aanzienlijk overschreden.

EEN ONGELUK KOMT NOOIT ALLEEN

Brunel lag intusschen nog steeds bewusteloos in zijn huis te Londen. Kapitein Harrison begreep maar al te goed, welke tragische zielestrijd zich in Brunel moest hebben afgespeeld en de oorzaak was geworden van die plotselinge ineenstorting. Na 't vervullen der noodige formaliteiten keerde hij naar Londen terug en zijn eerste bezoek gold natuurlijk Brunel. Hij werd ontvangen door een verpleegster, die hem vertelde dat Brunel twee

uren te voren, zonder tot bewustzijn te zijn gekomen, was overleden. De dreigende catastrofe was te veel geweest voor zijn ondermijnd gestel.

Terwijl Harrison langzaam door de straten liep naar de rederij, groeide in hem het vaste besluit, het werk van zijn vriend tot een bevredigend einde te voeren.

Precies een jaar later aanvaardde de „Great Eastern” haar eerste reis naar New York. Het was dan ook méér dan tijd, dat het schip winst begon af te werpen. Niettegenstaande alle reclame was het schip niet volgeboekt. De prijzen waren veel te hoog: driehonderd pond in de eerste klas, tweehonderddertig in de tweede en tusschendecks zelfs nog honderd zestig. Dit waren bedragen, die voor dien tijd buitensporig hoog waren.

Het bleek, helaas, onmogelijk de prijzen te verlagen. Niet alleen de dringende herstellingen na de ontploffing hadden een gat geslagen in de fondsen der rederij, maar ook het hoognoedig perfectionneeren der machines had een macht geld gekost. Brunel's bange vermoedens waren maar al te zeer

verwezenlijkt: de machines, waarmee 't schip was uitgerust, waren verouderd, nog voordat 't schip zijn eerste zeereis had aanvaard.

4

Ook de snelheid viel tegen, daar ze practisch neerkam op slechts veertien knopen. En dit alles zou misschien nog te overwinnen zijn geweest, wanneer niet een andere gebeurtenis het onbehaaglijke gevoel was komen vergrooten. Op 30 Juni 1860 liep het schip de haven van New York binnen. Een massa kijk-lustigen verdrong zich op de pier en 'n Amerikaansch fregatschip loste saluutschoten. Nauwelijks echter was het schip in zicht van de haven, of het bleek dat er iets moest gebeurd zijn aan boord. De „Great Eastern” zond signalen uit en de vlag hing halfstok. Voor de tweede maal.

Het schip riep de dringende hulp in van de havenpolitie en toen de sheriff aan boord kwam, vernam hij dat kapitein Harrison op onverklaarbare wijze tijdens de reis was verdwenen. Daarom was een grondig onderzoek gewenscht, voordat het schip meerde aan de kaaimuren. Laten we echter dadelijk vertellen, dat het onderzoek niets opleverde. Harrison was en bleef weg. Eerst veel later, toen men 't schip sloopte, vond men in een verborgen hoek der ingewanden een skelet, dat men beschouwde als dat van den verdwenen kapitein. Maar het raadsel van die verdwijning is nooit opgelost geworden. Ziehier wat er was gebeurd.

Op den zesden dag der zeereis had steward Miller de deur van de kapiteinshut zien openstaan. Het bed was niet beslapen. De eerste officier, McKlean, liet het schip onmiddellijk afzoeken van onder tot boven. Het weer was goed en de zee glad als een spiegel. Het was ondenkbaar, dat de kapitein door een golf overboord was geslagen.

Eenige passagiers hadden Harrison 's avonds laat nog gezien en met hem gesproken. Hij was zeer opgewekt en had herhaaldelijk gezegd, dat het zoo jammer was, dat Brunel dien tocht niet had kunnen beleven. Daarop had hij afscheid genomen en zich naar zijn hut begeven.

Er was ook geen enkel spoor, dat op een eventueel ongeluk wees. Alles leek volkomen in orde. Vijanden had hij niet en hij was nog nooit onder dokters-behandeling geweest. Hoe men ook giste en zocht,

er was geen aannemelijke verklaring te vinden en er werd er ook geen gevonden.

Aldus was het verloop der eerste groote reis.

De tweede was, helaas, geen zier beter. Het was de eerste tocht in den storm. Brunel had er, zooals men weet, een eed op gedaan dat de breede schepraderen het slingeren onmogelijk moesten maken en daarom had men het niet noodig geoordeeld, stoelen, tafels en andere voorwerpen vast te maken. Dit zou men op dien tweeden tocht duur moeten betalen.

De tweede reis boekte op de lijst der ongevallen: twee zwaar- en twaalf lichtgekwetsten. Een rijke Amerikaan liep een zware hersenschudding op ten gevolge van een botsing met een omvallend standbeeld, een oude dame uit Manchester werd begraven onder een massieve tafel en brak een been. Het heele schip tolde als in een heksenketel. De gevolgen waren allertreurigst. Afgezien van een heele serie processen om schadevergoeding, zorgden de passagiers er na de landing voor dat de aanvragen en plaatsbesprekingen tot een minimum werden gereduceerd.

Maart 1861 maakte het schip zijn derde reis en zelfs de directeur der reederij zag het vertrek niet een angstig voorgevoel aan. In den avond van den zestienden Maart, ongeveer tegen tien uur, voer een geweldige schok door den heelen romp van het schip. Schroef en schepraderen wentelden uitstekend, maar het schip zat onwrikbaar op de rotsen. Een nader onderzoek wees uit, dat er een groote scheur in den bodem was. Het lukte McKlean, die na den dood van Harrison tot kapitein was gepromoveerd, de tucht te handhaven. De booten werden klaargemaakt, doch na enkele minuten maakte het schip zich op eigen kracht vrij. Het water schoot kolkend door het lek heen, maar Brunel's geniale vinding bleek betrouwbaar. De dubbele bodem belette het water elken toegang in de scheepsruimte en zonder verlies van eenig menschenleven kon het schip de nog honderd mijlen verwijderde haven van New York bereiken.

Deze reis was op zichzelf een schitterend bewijs voor de betrouwbaarheid van het schip, maar niemand die het aldus wilde beschouwen. De passagiers strooiden het praatje rond, dat het schip zich in 't grootste gevaar had bevonden, dat de „Great Eastern” een ongeluksschip was, waarvoor iedereen zich in acht moest nemen.

Toen men het lek wilde stoppen, zat men met de handen in het haar. Er was geen enkel dok, dat dit schip kon bergen. Er zat niets anders op dan dit karwei in handen der duikers te geven, die er maanden over deden en duizenden ponden opslokten.

Dit alles was echter nog maar een voorspel van wat er tijdens de vierde en laatste reis, ongeveer een half jaar later, zou gebeuren.

McKlean had zich net laten aflossen van de brug. Eindelijk, zoo meende hij, moesten de kansen toch eens keeren. Net zooals de meeste zeelui was hij erg bijgeloovig en hij beschouwde het als een gunstig voorteken, dat het schip zoo uitstekend bezet was. Ofschoon het tegen het einde van 1861 liep, was

het weer nog vrij goed en de stemming aan boord uitstekend. De spijskaart zag er verleidelijk uit en het orkest musiceerde den heelen dag.

De kapitein werd hoe langer hoe optimistischer. Nog nooit te voren had het schip zich zoo schitterend gehouden. Thans zou eindelijk toch blijken, dat al het geklets over een „ongeluksschip”, een „vliegend Hollander”, enz., praatjes voor den vaak waren.

Niemand viel overboord, het schip slingerde niet, stootte niet op de rotsen, en...

Helaas! Drie dagen van Newfoundland stak tegen den avond een geweldige storm op. Een ontzettende noordwester, zooals de oudste matrozen hem nog niet hadden meege-maakt. Hij kwam zoo plotseling opzetten, dat hij in een minimum van tijd de scheepsraderen aan flarden beukte. En tot overmaat van ramp brak den volgenden morgen ook het roer.

De „Great Eastern” dreef als een speelbal op de golven. De passagiers metamorfoseerden zich in een angstige, schimpende kudde. De storm hield twee dagen aan en de catastrofe leek onvermijdelijk, toen de storm als bij tooverslag ging liggen. De scheepsraderen konden spoedig hersteld worden en men maakte 'n noodroer, dat binnen enkele minuten aan stukken brak.

Toen de nood het hoogst was meldde zich een Amerikaan, een zekere Tocolé, bij den kapitein en opperde een mogelijkheid, die zeer aannemelijk leek. Tocolé was horlogemaker van beroep en was op 't idee gekomen de stuurinrichting zoodanig te maken, dat de balken als de tandraderen van een uurwerk in elkaar pasten. Men probeerde 't volgens Tocolé's idee. Het was een wonderwerk van geduld en inspanning, dat een vollen dag en een nacht in beslag nam, maar... het lukte. De tocht naar New York kon voortgezet worden. Misschien lag dit voor een groot gedeelte ook aan het feit, dat het weer opklaarde, maar de horlogemaker werd niettemin gevierd en ge-feest.

Zoodra het schip voor anker lag werd Tocolé bestormd door allerlei reporters. Als een loopend vuurtje had zich het gerucht verbreid, dat een Amerikaan het Engelsche schip van een gewissen ondergang had gered en Tocolé zelf twijfelde er geen oogenblik aan, dat de reederij hem heel wat verschuldigd was. Toen de kapitein hem tot dank een gouden horloge overhandigde, nam hij het wel aan, maar liep er

Kapitein Harrison, die tijdens de eerste reis naar New York op raadslachtige wijze verdueren.

onmiddellijk mee naar de reporters, die van alle Amerikaansche daken riepen, dat de Engelsche reederij een heldendaad, waardoor een schip van vijf miljoen dollar en tweeduizend menschenlevens waren behouden, beloonde met een zielig horloge. Hoe kwam men ook op het idee om aan een horlogemaker een... horloge te geven!

Dit was nog het einde niet van het lied. Tocolé nam het gerecht in den arm, klaagde de reederij aan en verlangde 'n schadevergoeding van honderduizend dollar. Het proces, dat voor de balie van New York werd gevoerd, groeide uit tot een sensatie.

Overal waar de manschappen van de „Great Eastern” zich lieten zien, werden ze ontvangen met een fluit- en huilconcert, dat dreigende afmetingen aannam. De politie beval tenslotte dat iedereen aan boord moest blijven. Zelfs de kapitein moest onder een sterk politiegeleide naar het gerechtshof worden gebracht.

Het vonnis stelde vast, dat de vordering van den horlogemaker te hoog was, doch kende hem een bedrag toe van vijftienduizend dollar. De reederij kon dit zeker betalen, maar het ergste was dat dit vonnis Tocolé tenslotte in 't gelijk stelde, de reederij moreel knakte en het schip hiermee de laatste sympathie verspeelde die 't nog had. Toen het schip de terugreis naar Londen aanvaardde, waren er in totaal honderdtwintig passagiers aan boord, die alleen hadden ingeschreven uit pure sensatiezucht om ook eens zoo'n „spookreis” mee te maken.

Ze werden echter ontgoocheld. Het schip kwam zonder ongevallen in Engeland aan en daarmee had de „Great Eastern” haar laatsten tocht als passagiers-schip volbracht.

De maatschappij gaf den moed op. Te gebruiken als transportschip voor troepen was het schip evenmin, want het was overal even rustig en vreedzaam en men was er nergens op uit elkaar in de haren te vliegen.

Er zat blijkbaar niets anders op dan een faillissement. Begin 1864 verklaarde de „Great Eastern S.S.C.” zich dan ook niet meer in staat om haar verplichtingen na te komen. De schulden beliepen zes miljoen shilling. De aandeelhouders kwamen weer eens bedrogen uit, want de eenige activa werden gevormd door het schip.

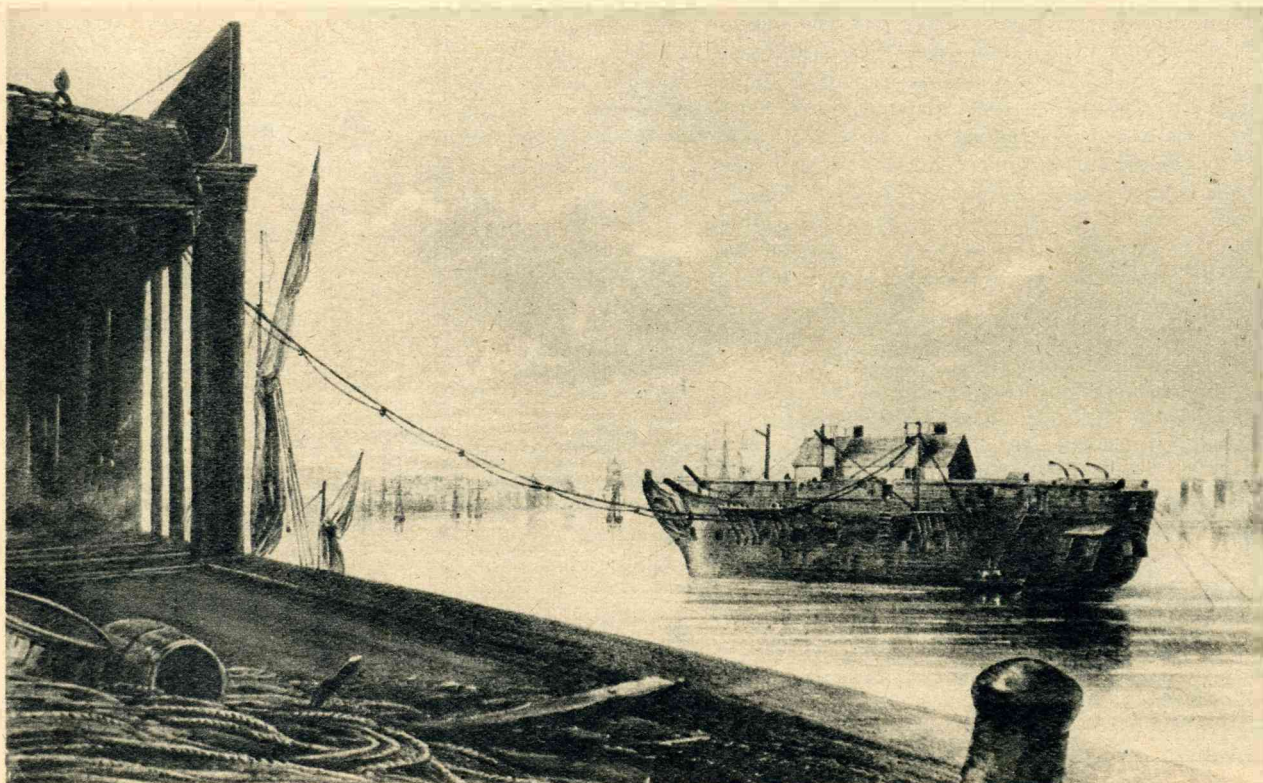
Gegadigden waren er niet voor te vinden. Alleen 't idee om met zoo'n ongeluksschip in zee te steken joeg elke reederij al bij voorbaat de stuipen op het lijf. De reus lag te zieletoegen in 'n afgelegen hoekje van de haven van Londen. De ratten speelden op de zachte tapijten der spiegelsalen, de veelgeroemde bierkelder lag verlaten, de machines zaten dik onder de roest. In 't gebouw van den ouden Lloyd hing de scheepsklok die, traditiegetrouw, wordt geluid wanneer een schip, dat bij Lloyd is ingeschreven, onherroepelijk wordt opgegeven.

En die klok liet op zekeren dag haar geluid hooren. Allen liepen nieuwsgierig toe. Toen bleek dat een grapjas aan het klokke-touw had getrokken en er 'n briefje aan had vastgemaakt, waarop geschreven stond:

De „Great Eastern” is reeds lang te gronde gegaan. Maar men weet het nog niet. Het wordt hoog tijd, dat men het eindelijk verneemt.

(SLOT VOLGT)

Het vervoer van den telegraafkabel naar de „Great Eastern” geschiedde met behulp van 'n oud fregatschip, dat men op nevenstaande prent voor de kabelfabrieken te Greenwich gemeerd ziet.

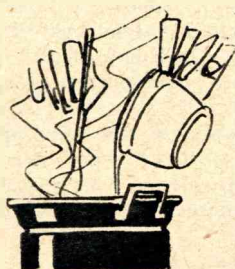
**Ik dacht, dat ik
het koken had
verleerd ...**

**...maar het zat 'm
niet in het koken
zélf !**

Dinsdag ... andijviedag. Zoo had ik het vastgesteld. Ik deed mijn best en ... toch smaakte de andijvie niet zoo lekker als anders. Hoe kwam het? Ik stelde mijzelf duizend vragen.

**Wáaraan
lag
het nu?**

Lang dacht ik erover na. Ik bepeinsde van alles ... tot dat het mij plotseling duidelijk werd. Nú gebruik ik Maizena fabrikaat Duryea. En het is mijn raad aan ú: „Gebruikt óók Maizena fabrikaat Duryea.” Het is mijn goéde raad.

MAIZENA
FABRIKAAT
DURYEA

PAS OPI Er zijn onverantwoordelijke zaken, waar men een bindmiddel aanbiedt met de onware bewering „t Komt ook van Duryea”. MAIZENA wordt echter alleen verkocht in de bekende pakjes met de afbeelding van het Indianenkamp en met den naam van den uitvinder „DURYEA”.

DE HOEKSTEEN VAN EEN FORTUIN

DOOR JOHN PEACOCK

Tom Jones was oud, rijk, eenzaam en sukkelend en maakte zijn afrekening met de menscheit op. Hij zat weggedoken en toegedekt in een leunstoel in zijn villa aan den rand van het New-Yorksche Hydepark en bladerde in een bedrukt notitieboekje. Alle menschen, die hem in 't leven op de een of andere wijze hadden goed gedaan, had hij rijkelijk bedacht en met de meesten hunner had hij persoonlijk afgerekend. Er stonden nog een paar namen open in zijn boekje en de dragers ervan kon hij elk uur van den dag verwachten.

Op een tafeltje aan zijn rechterhand rinkelde de telefoon. „Meneer John Hepburn,” kondigde de hnisbewaarder aan. Een oogenblik later zwaaide de butler de deur open en liet een mannetje binnen met een veel te lange en wijde pantalon, een morsig vest en 'n gerafelde jas. Hij had een spits vossengezicht en een paar sluwe oogjes, die met 'n ondoordringelijke uitdrukking bleven rusten op den ouden heer in den ziekenstoel.

„Ga zitten,” zei Tom Jones vriendelijk, toen zijn bezoeker bedremmeld bleef staan.

John Hepburn nam plaats en legde met een onzeker gebaar zijn handen op zijn knieën. Zijn houding drukte onrustige verwachting uit.

„U kent mij zeker niet meer?” hernam Tom Jones vermoeid. „Wel, ik moet bekennen dat ik mij uw gezicht ook niet meer herinner. Maar het is dan ook reeds vijftientig jaar geleden, dat wij elkander hebben ontmoet en het heeft mijn zaakwaarnemers moeite genoeg gekost uw adres uit te vinden. De uitnodiging, die u van hen ontving, zal u verbaasd hebben. Een kleine geschiedenis zal u echter alles ophelderen. ...”

Tom Jones nam een slokje water en ging voort: „Vijftientig jaar geleden kwam er op 'n avond een man in New York aan met 'n tamelijk helder verstand, tachtig dollar in zijn portefeuille en 'n machtigen hoop ambitie. Hij droomde van zakendoen in 't groot, maar was niet te lui om aan te pakken en klein te beginnen. Laat ik er nog bijvoegen dat hij een groentje was in de stad en nog niet veel menschenkennis had opgedaan. Weliswaar had hij al eens gehoord dat er in New York hyena's rondzwierven van allerlei slag, maar omdat hij er nog nooit mee te doen had gehad, was hij niet voldoende op zijn hoede.

Op den avond van zijn aankomst liep hij ergens in deze buurt, toen hij op een donkeren straathoek tegen iemand opbotste. Die iemand mompelde een vloek en liep door. Honderd meter verder merkte de ander tot zijn schrik, dat zijn portefeuille hem ontfutseld was. Hij bezat zelfs geen cent meer en de wanhoop nabij viel hij op een bank neer. Nauwelijks zat hij daar, toen er iemand bij hem kwam zitten, die vroeg hoe laat het was. Van die vraag kwam een praatje en toen hij den ander zijn wedervaren had verteld, gaf deze hem een kwartje en een adres, waar hij goedkoop slapen en ontbijten kon. ...”

Tom Jones onderbrak zijn verhaal om een tweede slokje water te nemen. Toen hij voortging keek hij zijn bezoeker vriendelijk aan. „U hebt het misschien reeds begrepen: het groentje, dat zich had laten rollen, was ik. En de medelijdende vreemde, die mij een kwartje gaf voor onderdak, was u. Ik zei u reeds, dat het mijn zaakwaarnemers moeite had gekost u op te sporen, maar het is hun toch gelukt. Herinnert u zich die geschiedenis nog?”

John Hepburn knikte levendig en zijn spits oudmannetjesgezicht straalde van blijdschap. „Of ik het nog weet, meneer! U droeg zoo'n gek petje met een smalle klep. Een „Dutch” noemden ze 't toen, geloof ik. En onder uw jas droeg u een kiel in plaats van een vest.”

„Juist,” glimlachte Tom Jones mat. „Welnu, waarde vriend, ik heb u laten ontbieden, om u mijn dankbaarheid te toonen. Het zou mij te ver voeren u alles uit te leggen, maar dat kwartje is de hoeksteen geworden van mijn fortuin. Ziehier twee biljetten van honderd dollar en een kwartje — beschouw die tweehonderd dollar als interest van het kapitaal, dat u mij vijftientig jaar geleden geleend hebt.”

John Hepburn strekte zijn hand uit en na zich te hebben uitgeput in dankbetuigingen verliet hij dronken van vreugde en met fladderende broekspijpen het vertrek, de villa en den tuin.

Een week later liep John Hepburn in een keurig tweedehandsch costuum langs Broadway te flaneeren, toen hij werd staande gehouden door een ouden bekende, die hem met een afkeurenden blik opnam.

„Wel, Johnny, opnieuw afgedwaald naar het slechte pad? Ik dacht dat je nu genoeg leergeld had betaald.”

Johnny streek grinnikend over zijn mooie jas. „Alles zuiver als goud, inspecteur. Tweehonderd dollar gekregen van een zekeren Tom Jones. Interest van een valsche kwartje, dat ik 'm vijftientig jaar geleden in zijn hand drukte en dat ie den hoeksteen van zijn fortuin noemde. Als ie echter geweten had dat ik het was, die 'm die portefeuille ontrolde en dat die hoeksteen valsche was, zou ie me die twee briefjes van honderd niet gegeven hebben.”

„Tom Jones — ik herinner me de geschiedenis,” grijnsde de inspecteur. „Die hoeksteen van zijn fortuin was echter niet zoo valsche, als je schijnt te denken. Weet je nog, dat je toentertijd op Broadway aan een agent werd aangewezen als de man, die valsche kwartjes uitgaf? Dengene, die je aanwees, hadden we drie dagen tevoren gearresteerd, omdat ie zoo'n looden prul van je in betaling gaf voor nachtlogies, maar we moesten 'm laten loopen, omdat ie niets met die valsche munterij te maken had. Nu, dat was dezelfde Tom Jones. Hij werd gearresteerd en kreeg zes jaar voor je muntbedrijf-opzolder. En hij kreeg de uitgelooft beloning van tweeduizend dollar.”

Annonces betreffende

**Geneesmiddelen
en
Geneeswijzen**

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 35,

—Gravenhage.

„EEN SPAANSCH PARTIJ“
NAAR EEN SCHILDERIJ VAN BERNARD LEECKER

De gravin van Warwick (Engeland) heeft op haar uitgebreid landgoed te Easton Lodge in Dunmow (Essex) een tehuis gesticht voor oude en afgeleefde paarden, pony's en ezels. Ze koopt deze dieren op en onderhoudt ze tot aan hun dood.

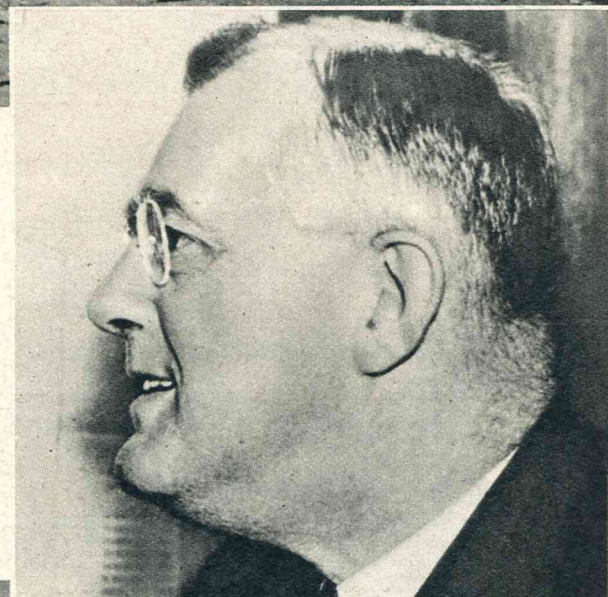
De vier Amerikaanse gebroeders Hunsaker te Olney Springs in den staat Colorado stieten tijdens een konijnenjacht op 'n reusachtig aantal ratelslangen, die zich op weg naar hun winterslaapplaatsen beronden. Het gelukte hun in vier dagen tijds niet minder dan 485 dezer gevaarlijke reptielen te doden.

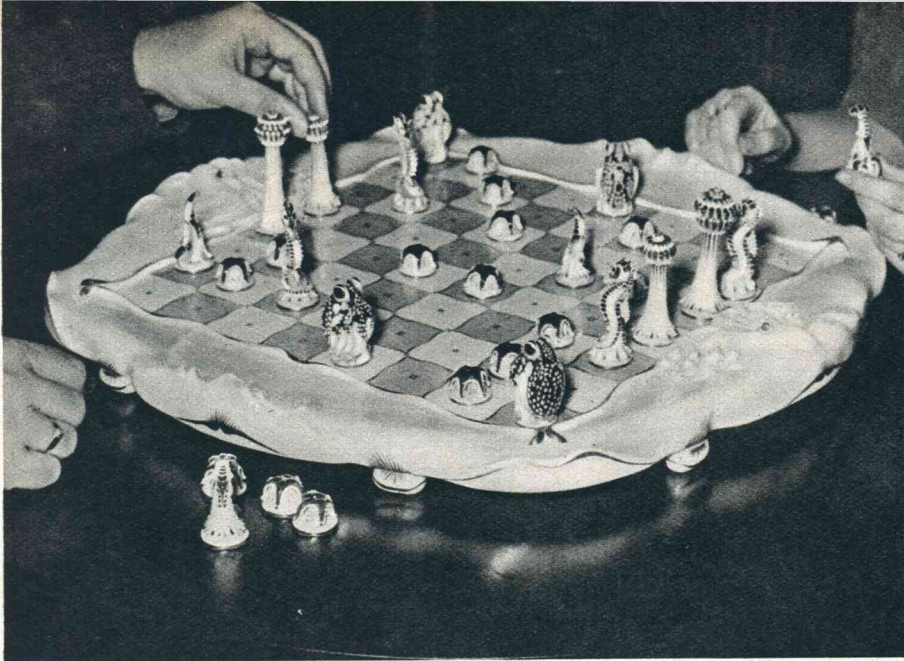

De verpleegsters van een groot ziekenhuis in East End te Londen hebben een band gevormd en willen nu trachten door muziek en gezang de patiënten wat op te vroolijken. Vermeldenswaardig is 't feit dat de costumes door de zieken vervaardigd zijn.

VARIA

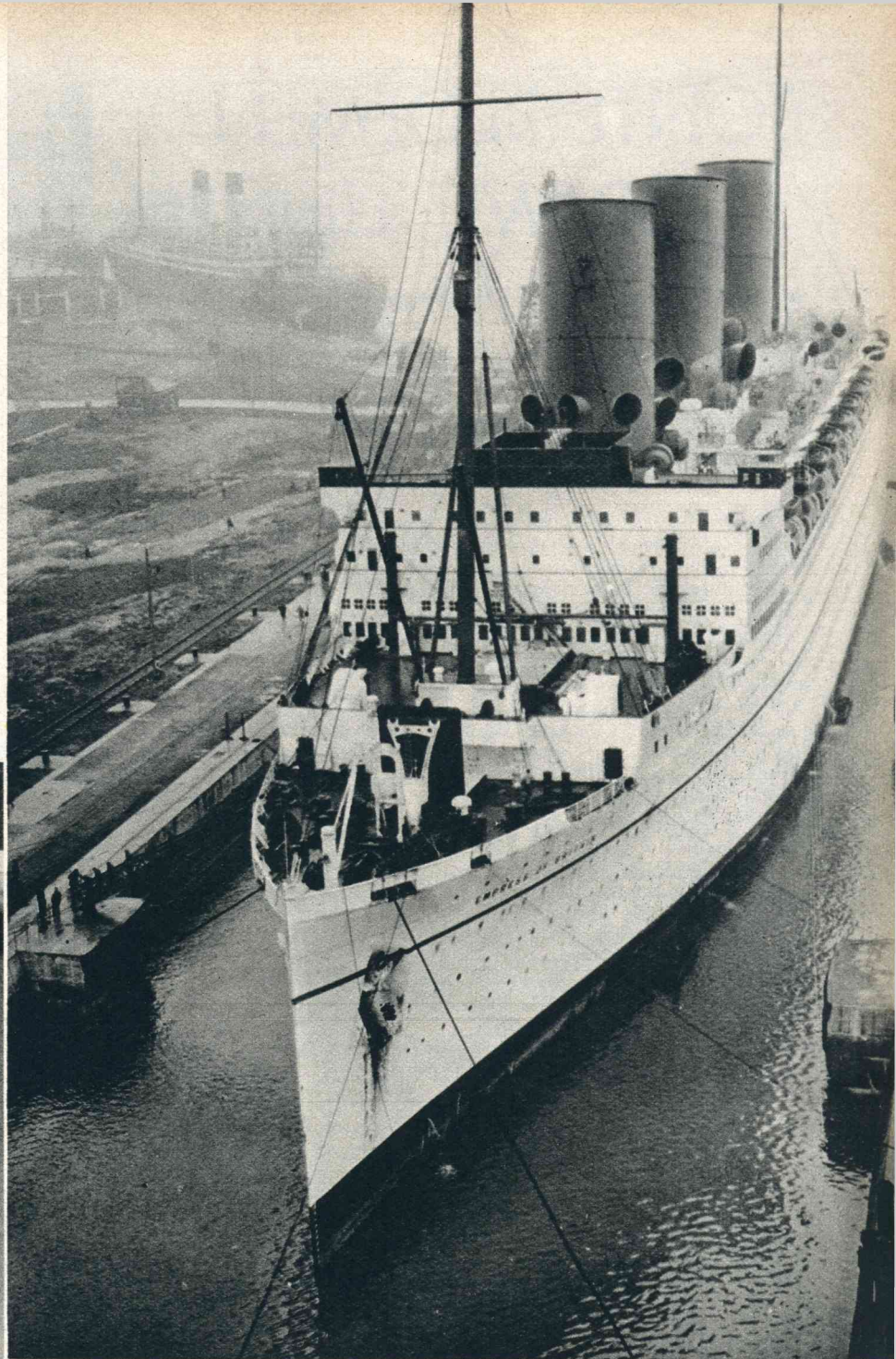
President Roosevelt? Neen, zijn dubbelganger, de Amerikaanse oogarts Alonzo F. E. Briggs te Worcester. De verrassende gelijkenis van mr. Briggs met den president heeft reeds dikwijls tot zeer komische incidenten aanleiding gegeven.

Een schaakspel van porselein, dat een onzer foto-correspondenten bij een bezoek te Meissen (Duitschland) te zien kreeg.

Joe, een Afrikaansche aasgier uit den Londenschen dierentuin, weegt 40 pond en heeft een vlucht van 3.60 m.

De „Empress of Britain”, een oceaanstoomer, die den dienst tusschen Engeland en Canada onderhoudt, ondergaat een nauwkeurige revisie in het King George V dok te Southampton.

Een boek van den wereldberoemden kolonel Lawrence, die eenige jaren geleden bij een motorongeluk in Engeland overleed, werd door twee politie-beambten begeleid per vliegtuig van Nassau naar New York gevoerd. Het mag pas in 1950 openbaar gemaakt worden en vertegenwoordigt naar schatting een waarde van 1.000.000 gulden.

BONTE BLOEMEN OP WIT LINNEN

Rond kleed met bijpassende koffiemuts

Gezellig en vrolijk staat dit wit linnen garnituur voor onze ontbijt- of koffietafel, wanneer we het borduren met die aardige bont gekleurde bouquetjes van waschecht borduurband, katoenen garen en bijpassende tintjes perlégaren.

KLEED

Het kleed heeft een middellijn van plm. 120 cm., maar kan natuurlijk op iedere gewenschte grootte gemaakt worden.

Als materiaal nemen we wit linnen. We borduren in de kleuren: 1 licht lavendelblauw; 2 donker lavendelblauw; 3 framboise; 4 licht zalm; 5 donker zalm; 6 licht blauwgroen; 7 donker blauwgroen; 8 geel.

Voor kleur nr. 1 nemen we alleen borduurband; voor nr. 2 alleen perlégaren; voor nr. 3 perlégaren en katoenen garen in dezelfde tint; voor nr. 4 borduurband; voor nr. 5 katoenen garen; voor nr. 6 perlégaren; voor nr. 7 perlégaren; voor nr. 8 perlégaren en borduurband in dezelfde tint.

Eerst wordt het kleed met behulp van carbonpapier opgeteekend.

Alle groote bloemen worden met het borduur-

- 1 b. lavendelblauw (licht)
- 2 a. lavendelblauw (donker)
- 3 a. c. framboise
- 4 b. zalmkleur (licht)
- 5 c. zalmkleur (donker)
- 6 a. blauwgroen (licht)
- 7 a. blauwgroen (donker)
- 8 a, b. geel.

steelsteek en de blaadjes zelf in spansteek geborduurd worden.

De kleinere bloemen worden, wanneer er op de tekening enkel rechte lijntjes staan aangegeven, in spansteek- en wanneer er elipsvormige figuurtjes zijn aangegeven in picotsteek of met een bandje in spansteek geborduurd.

De enkele lijntjes om en tussen de bloemetjes werken we in spansteek. De losse bloemmotiefjes, die meer naar het midden van het kleed zijn aangebracht, worden nu eens in spansteek met perlégaren, dan weer in spansteek met borduurband gewerkt.

Het kleed wordt langs den rand van grove schulpen voorzien. De randen dezer schulpen worden ingeslagen, geregen en daarna omgehaakt met donker blauwgroen perlégaren.

We werken hiervoor als volgt: 1 vaste in den rand, 2 lossen, 1 vaste in den rand, 1 picot (hiervoor haken we 3 lossen en 1 vaste in de 1e van deze 3 lossen). Dit telkens vanaf het begin herhalen.

Behalve op een rond kleed, kunnen we de bouquetjes ook op een vierkant of rechthoekig kleed aanbrengen.

In dit geval is het aan te bevelen, ze niet alle op dezelfde rechte lijn te plaatsen, doch afwisselend hoog en laag te borduren, iets wat een veel aardiger effect zal geven.

Om den rand van zulk 'n kleed mooi zwaarte doen neerhangen, zouden we er ook een open zoom langs kunnen werken. Daartoe halen we op een afstand van plm. 8 à 10 cm. vanaf de buitenste randen draden uit ter breedte van 3 à 4 mm., slaan de stof dubbel om (met een inslag voor den zoom), rijgen den zoom precies boven den rand waar de draden zijn uitgehaald en werken hierlangs aan weerszijden het open zoomsteekje.

KOFFIEMUTS

Deze bestaat uit drie deelen, die elk plm. 23 cm. breed en 38 cm. hoog zijn. Nemen we de hoogte wat minder, dan is het model ook heel goed als theemuts te gebruiken. Op ieder deel afzonderlijk worden eerst de bouquetjes geborduurd. De onderste rand wordt gevormd door een breede strook spansteken, die boven- en onderaan wordt „omzoomd” door een rijtje steelsteken.

Als handvat voor de koffiemuts dient een reepje groene stof of een groepje van blaadjes, dat van groen perlégaren gehaakt wordt.

De muts wordt aan den binnenkant met watten of kapok en verder met groene satinet gevoerd.

Om het buitenste overtrekje er gemakkelijk te kunnen afhaken, wanneer het gewassen moet worden, is het practisch dit met kleine knoopsgaatjes op een rij knoopjes, die aan den binnenkant van het voeringzakje genaaid worden, te bevestigen.

borduren staat op het gegeven patroon, dat op ware grootte geteekend werd, duidelijk aangegeven.

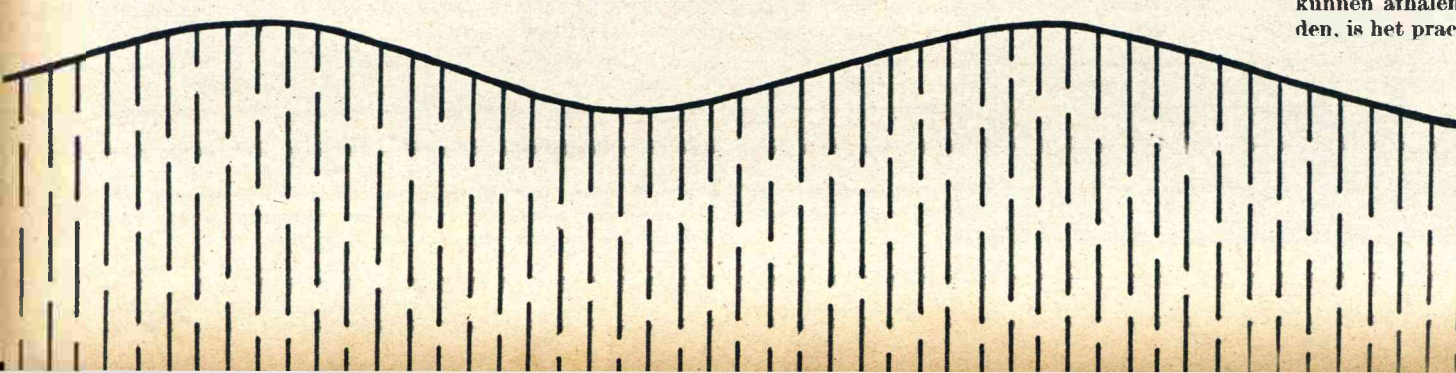
De lettertjes achter de verschillende cijfers duiden het materiaal aan, n.l. voor a nemen we perlégaren; voor b. borduurband; voor c. katoenen garen. Waar geen lettertje staat geteekend, nemen we steeds perlégaren.

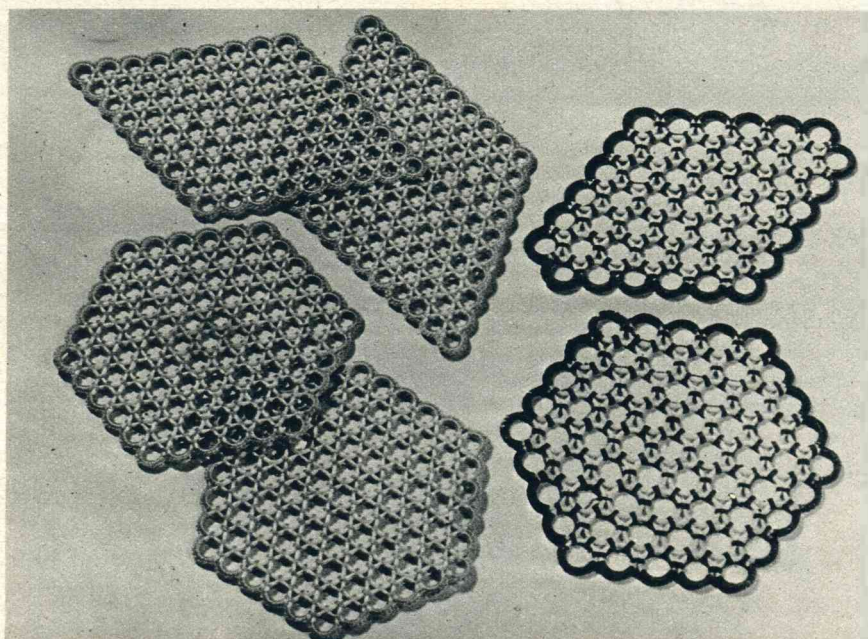
De hartjes der bloemen borduren we in een picotsteek, d.i. een kettingsteek, die telkens bovenaan met een klein steekje wordt vastgezet.

Het middelste knopje der hartjes wordt in platsteek gewerkt, terwijl de steeltjes der blaadjes in

band bewerkt. Daartoe steken we 't band in een maasnaald met scherpe punt, spannen den draad (bandje) van onderen naar boven zooals we dit ook bij een gewonen spansteek doen en zorgen ervoor, dat de bandjes aan de uiteinden puntig toelopen, m.a.w. dat we het bandje mooi gelijk doorhalen naar den achterkant en onder het spannen niet draaien, want daardoor wordt het effect slordig en ongelijk.

In welke kleuren we de groote bloemen moeten

Voor Sint Nicolaas

Op het laatste nippertje kunnen we misschien nog net een van deze aardige tafelmatten maken. Ze bestaan uit niets anders dan uit beenen gordijnringen, die met parelgaren aan elkaar zijn gezet. Dit aan elkaar zetten gebeurt met een naald en een langen draad; we gaan telkens driemaal om het ringetje

heen, halen van achteren door en zetten dan een volgend ringetje aan. De weg wijst zich vanzelf. Het geheel wordt met vasten omgehaakt, met dezelfde kleur garen als we voor het aan elkaar zetten der ringen gebruikten. Een geschenkje, waarmee we zeker eer zullen inleggen!

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag :** Kerriesoep.
Blinde vinken.
Bloemkool.
Aardappelen.
Appelflappen.
- Maandag :** Schapebout.
Witte boonen.
Zure saus.
Aardappelen.
Macaronischoteltje.
- Dinsdag :** Hachee.
Roodekool.
Aardappelen.
Broodpannekoekjes.
- Woensdag :** Varkenscarbonade.
Andijvie.
Aardappelen.
Tapiocapap.
- Donderdag :** Selderijsoep.
Koolrolletjes met gehakt.
Aardappelpuree.
Fruit.
- Vrijdag :** Gekookte schelvisch.
Worteltjes.
Aardappelen.
Rödgröd met vanillesaus.
- Zaterdag :** Gekookt spek.
Heete bliksem.
Custard.

TAPIOCAPAP

(6 personen)

18 dl. melk, 4 dl. water, 120 gram tapioca, een stukje citroenschil, wat zout, suiker naar smaak.

Laat de tapioca minstens 3 uren in het water weeken. Breng de melk met het stukje citroenschil aan de kook, voeg er het zout bij en vervolgens, steeds roerende, de geweekte tapioca. Laat de pap onder af en toe roeren op een zacht vuurtje gaar koken in plm. 1 ½ uur. Verwijder het citroenschilletje en maak het gerecht met wat suiker naar smaak af.

TAPIOCASCHOTEL

(6 personen)

Kook tapiocapap zooals in het vorige recept werd beschreven, maar neem nu plm. 135 gram tapioca.

Vermeng de pap, van het vuur, zeer voorzichtig met 2 geklopte eierdooiers en daarna met de 2 stijfgeslagen eiwitten. Doe de massa zoo vlug mogelijk in een vuurvast schoteltje, zet dit in den oven en laat het gerecht mooi bruin worden en rijzen. De oven moet matig warm zijn.

VRUCHTENSAPSOEP MET TAPIOCA

(6 personen)

6 dl. bessensap, 6 dl. frambozensap, 6 dl. water, 60 gram tapioca, stukje citroenschil, plm. 150 gram suiker.

Week de tapioca minstens 3 uur in 't water. Breng het bessen- en frambozensap te zamen aan de kook, voeg er het water met de geweekte tapioca roerende bij en laat het stukje citroenschil mee trekken.

Kook de soep onder af en toe roeren in plm. 1 ¼ uur gaar, verwijder het citroenschilletje, roer er de suiker doorheen en dien de soep warm of koud op.

TAPIOCAGERECHTEN

Tapioca, een Indische sagosoort, bestaande uit groote witte korrels, is een voedsel, dat een groot percentage aan zetmeel bevat en daarom gezond en versterkend mag genoemd worden.

Nog slechts weinig huisvrouwen worden er gevonden, die de tapioca als een smakelijk bestanddeel voor pap, allerlei warme schoteltjes of soep beschouwen en daarom willen wij hier eenige recepten voor de bereiding van tapiocagerechten geven.

GRIJS HAAR

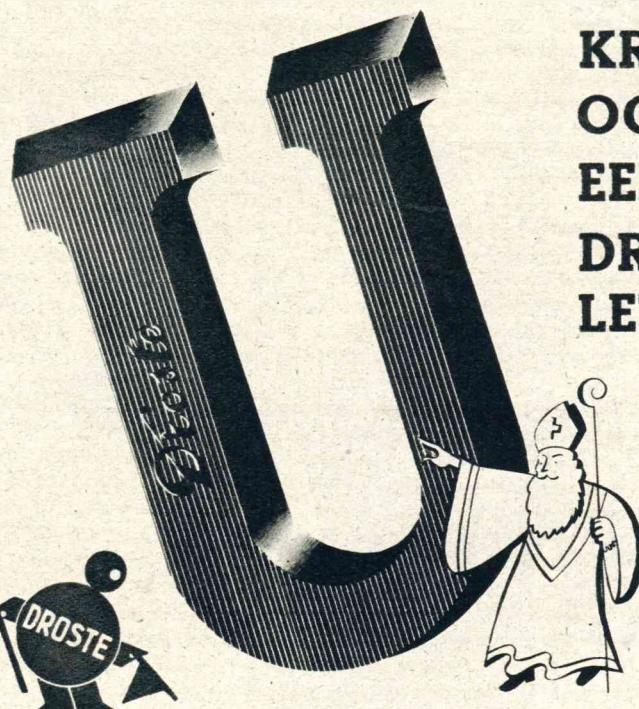
is nu zoo gemakkelijk te verhelpen.

Grijs haar behoeft U niet van Uw jeugd en levensvreugde te berooven! Eén korte Inecto Rapid-behandeling, even eenvoudig en prettig als een shampoo, geeft Uw haar de natuurlijke kleur terug, voorgoed, terwijl niemand het kan zien.

Inecto Rapid is gegarandeerd waschecht. U kunt Uw haar borstelen en blootstellen aan zon en zee. Permanent wave tast de natuurlijke kleur en glans niet aan. Zelfs in het felste licht is er niets van te zien.

Inecto Rapid is verkrijgbaar bij alle goede kappers, drogisterijen enz. Let op de originele blauw-gouden verpakking. Vraagt gratis prospectus bij den importeur Firma A. Maas, A. G. J. Lindenkamp, Succesoor, O.Z. Voorburgwal 239-241, Amsterdam C.

INECTO RAPID

**KRIJGT
OOK
EEN
DROSTE-
LETTER!**

Natuurlijk! Ook U krijgt zoo'n dikke zware letter van Droste. En wilt U zelf iemand verrassen, ook dan is een Droste-letter **ALTIJD WELKOM!**

Droste

Spaart plaatjes voor onze albums.

BONBONS PASTILLES CACAO

MOUWEN BLIJVEN BELANGRIJK

Dat de animo voor overdreven groote koppen en sterk verbrede schouders nu wat aan het luwen is, wil nog niet zeggen dat de mouw zich met een wat bescheidener plaatsje zal vergenoegen. Ook thans blijft zij nog een belangrijk onderdeel van het geheel en heel vaak ligt het zwaartepunt van de garnering juist bij de mouwen: Randen borduursel rond den inzet; epauletten, die het toilet iets krijgshaftigs geven; een streep, die in de lengte midden over de mouw loopt, en daarnaast dan toch altijd nog meer of minder kunstige ruimteverwerking bij het armsgat.

Al strijden de lange en de korte mouw vriendschappelijk om den voorrang en al zal die mouw in beide gevallen van boven nog flink wat ruimte vertoonen, de onder-

mouw moet nauw zijn, wat de silhouet slank afkleedt. Wijde poefen boven den pols maken niet alleen onnoodig zwaar, doch ook oud.

Bij het gekleede middagjurkje van ons eerste plaatje, een jurkje, dat gedacht is in zwarte zijde met een ceintuur van velours chiffon, zijn de mouwen versierd met motieven

van glinsterende pailletten. 'n Garnering, die zich langs de manchet herhaalt.

De tweede afbeelding geeft een eenvoudiger toepassing van garnering recht over de mouw. Op de wollen jurk in tomaatkleur een veelkleurig borduursel van afwisselend flanelsteek en sterretjes.

Plaatje drie brengt motieven in den eens zoo gewilden tamboureersteek. Dergelijke figuren worden tegenwoordig echter bij voorkeur in applicatiewerk gebracht.

Ten slotte een tafzijden jurkje, waarbij de garnering van mouwen en ceintuur één geheel vormt. Zoowel terra als hardgroen zullen het uitstekend doen op een ondergrond van zwart.

De mouw is een gewichtig onderdeel van het geheel; de garneringen, die in de lengte aangebracht worden, maken over het algemeen een gunstiger indruk dan dwarsstrepen, zooals het laatste plaatje toont.

Voor den Middag

784a. Japon van mat-crêpe, kraag en motieven van fluweel, lange mouw. Benodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

785a. Japon van zijde, pastel kleur, vierkante hals met grooter kraag, gegarneerd met plissé, lange wijde mouw. Benodigde stof: 4.50 m. à 100 cm. breed.

786a. Japon van wollen crêpe georgette, vierkante hals, rok onder met plooi-tjes, geplisseerde ceintuur van zijde. Benodigde stof: 3.25 m. à 130 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 42-44-46-48

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 295631, door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s. v. p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR
„PANORA” NASSAUPLEIN 1.
HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

L. H. te Schiedam. Wij raden u aan, geen verdere middeltjes meer te probeeren om de vlek uit de bruine stoffen pantalon te verwijderen, doch haar liever toe te vertrouwen aan de zorgen van een chemische inrichting om haar plaatselijk te laten ontvleken.

Mevr. E. R. te Piershil. De vischvlek op de grijze stoffen jas zal vermoedelijk een retvlek zijn. Deze kunt u verwijderen door haar te strijken onder grauw papier, dat u met den ruwen kant op de stof legt. De bout mag tamelijk warm zijn. U dient er aan te denken, dat het papier telkens verschoven moet worden. Blijft de vlek nog zichtbaar, dan kunt u een weinig tetra gebruiken. Vooral goed uitwrijven en niet te veel vocht nemen, daar anders gemakkelijk kringen ontstaan.

Waar u tegen uw haaruitval reeds zooveel middeltjes probeerde, raden wij u dringend aan, uw huisarts te raadplegen.

J. v. B. te S. Tegen roos zijn verschillende middelen in den handel. Vaak gaat roos aan sterken haaruitval vooraf. De hoofdhuid dient geregeld schoongemaakt te worden; het haar moet dus vrij veel worden gewassen. Wij raden u aan, uw hoofdhuid voor het wassen flink te masseren met lauwe olijfolie.

Mevr. K. te Delft. Zoetzuur van meloen en pruimen wordt vooral gebruikt als onderdeel voor een hors d'oeuvres-schotel.

Op eenvoudige wijze kan men het ook

bij stukjes soepvleesch presenteren. Als hoofdschotel wordt zoetzuur nooit gegeven.

Mevr. A. M. van W. van H. te Utrecht. Het is mogelijk in een los oventje op een petroleumstel appels te drogen, maar beter kunt u het aan uw bakker vragen, daar de appels in een grooten bakkersoven veel mooier van kleur worden en minder lang hoeven te drogen, dus smakelijker blijven.

Gedroogde appels worden in goed gesloten trommels bewaard.

Mevr. van D. te Katwijk. Voor een volledig babyuitzet heeft men noodig: 3 dozijn onderluiers; 3 dozijn bovenluiers; 1 dozijn onderleggers; 1 dozijn navelbandjes; 6 eerste hemdjes; 6 tweede hemdjes (een maat grooter); 6 flanelletjes (onderhemdjes); 6 truitjes; 3 luiersbroekjes; 3 luierslijfjes; 12 laken-tjes; 6 kussensloopjes; 1 zeiltje; 2 of 3 niet te dikke wollen dekentjes; 1 warmwaterkruik; 1 slaapzak; 1 badthermometer; waschlapjes (voor gezicht en lijfje apart); 3 badhanddoeken; 1 stukje kinderzeep; 1 waschkommetje of -teiltje; 2 grootere kommen (badje); 1 strooibusje met poeder; 1 fleschje slalolie; 1 stukje veterband; veiligheids-spelden; 6 slabbetjes.

Voor de wandeling: 1 babycape; jasje met mutsje; wantjes en bij erge kou sokjes; voor een grooteren baby: 1 slofbroekje.

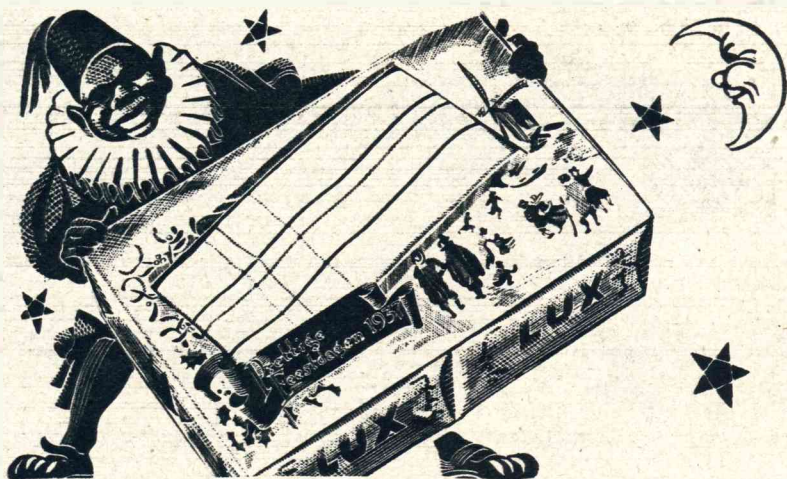
Verder is natuurlijk nog noodig het wiegje met matrasje, enz.

Verzoeken genoteerd van: Mevr. R. B. J. te Alkmaar; mevr. M.-v. d. W. te Middelburg; mej. S. de J. de H. te Haarlem.

VERHELDERT UW GLIMLACH MET KOLYNOS

Kolynos maakt doffe tanden mooi en blank. Het antiseptisch reinigende schuim dringt in elk gaatje in de tanden en doodt de gevaarlijke bacteriën, die aanslag en tandbederf veroorzaken. Probeer Kolynos—U zult ook zeggen, dat het een wonder is.

Wees zuinig—koop de groote tube

Iets aparts voor de Feestdagen

Geschikt voor ieder, die U aangenaam wilt verrassen! Keurig crêpe de chine zakdoekje, uitgevoerd in de fraaiste, tere pastel-tinten en bovendien nog smaakvol geborduurd, tezamen met 4 tabletten heerlijk geurende Lux Toilet Zeepp in feestverpakking, vormt een ideaal geschenk voor Uw kennissen. Een smaakvol en waardevol geheel, dat toch maar . . . 50 cts. kost, dus slechts de normale prijs van 4 stukken Lux Toilet Zeepp. Zorg, dat U voldoende Lux Toilet Zeepp feestverpakkingen bij Uw winkelier bestelt!

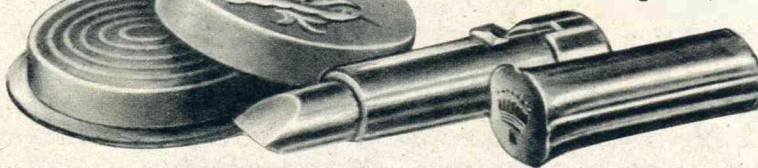
L.T.S. 136—0141 H

KHASANA

LIPPENSTIFT en ROUGE zijn tegen weer en water bestand en kissproof. Onder de 6 kleuren van Khasana Lippenstift is ook de juiste kleur voor U.

Lippenstift: Fl. 1.25, -.75, -.35
Rouge: 1., -.35

Generalvertegenwoordiging: J. WINKEL JZN., Den Haag - Merwedestraat 47

